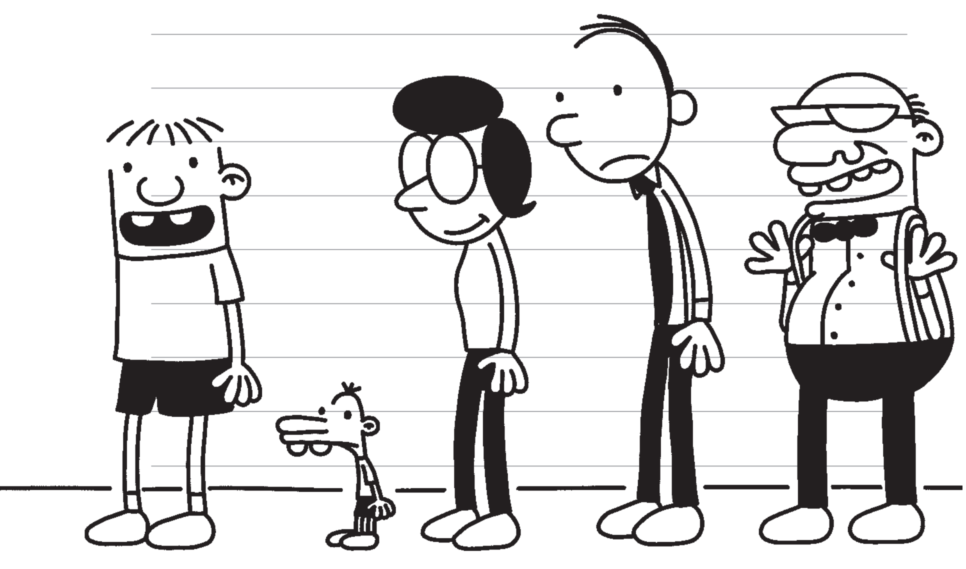
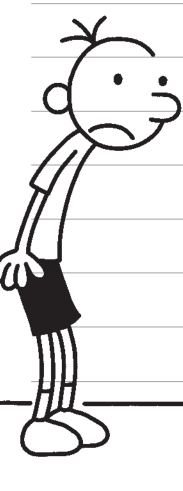

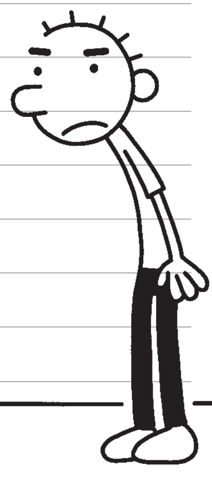
ג'ף קיני

יומנו של חנון

הקש האחרון

מאנגלית: תומר קרמן

כנרת בית הוצאה לאור

Jeff Kinney

DIARY OF A WIMPY KID

THE LAST STRAW

First published in the English language in 2009
By Amulet Books, an imprint of Harry N. Abrams, Inc., New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid The Last Straw

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

גרפיקה ועימוד: אורית רובינשטיין

הכנה לדפוס: חלפי פתרונות דפוס מתקדמים בע"מ

הפקה במפעלי כנרת, זמורה־ביתן, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' התעשייה 10, אור יהודה 60212

נדפס בישראל

Kinneret, Zmora-Bitan, Dvir – Publishing House Ltd.
10 Hataasiya St., Or Yehuda 60212, Israel

Printed in Israel
ISBN 978-965-517-551-6 מסת"ב
www.kinbooks.co.il

לטים

ינואר

<u>ערב השנה החדשה</u>

מכירים את המנהג הזה שבתחילת השנה כל אחד צריך לעשות רשימה של "החלטות" לשנה החדשה כדי להשתפר ולהפוך לאדם טוב יותר?

הבעיה היא שבשבילי זה לא כל כך פשוט לחשוב איך להשתפר, כי כבר עכשיו אני אחד האנשים הכי טובים שאני מכיר.

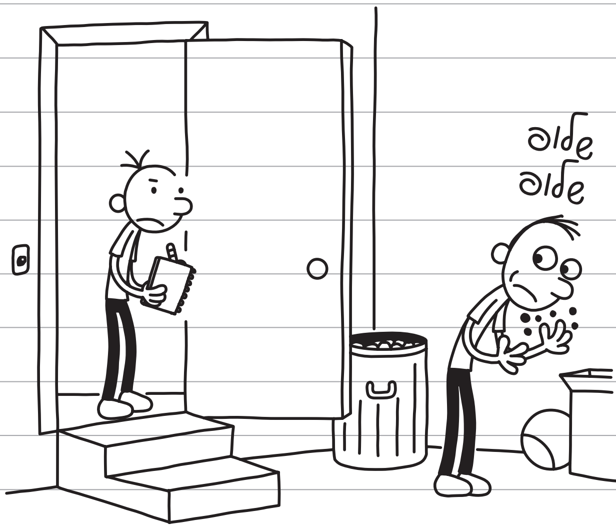
אז ההחלטה שלי השנה היא לעזור לאנשים **אחרים** להשתפר. אבל לאט-לאט אני מגלה שיש אנשים שלא יודעים להעריך את זה שמנסים לעזור להם.

אחד הדברים שראיתי מיד הוא שאנשים במשפחה שלי **ממש** גרועים בלעמוד בהחלטות שלהם לשנה החדשה.

אמא אמרה שהיום היא תתחיל ללכת לחדר כושר, אבל היא שרפה את כל אחר הצהריים מול הטלוויזיה.

ואבא אומר שהוא מתחיל דיאטת רצח, אבל אחרי ארוחת ערב תפסתי אותו בחנייה עם פה מלא בראוניז.

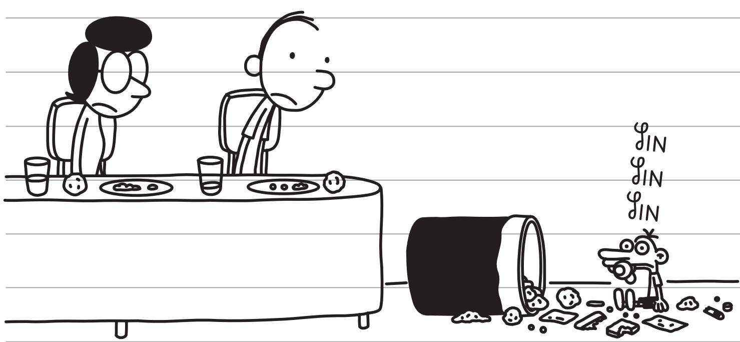

אפילו אחי הקטן מני לא הצליח לעמוד בהחלטה שלו.

היום בבוקר הוא אמר לכולם שהוא כבר ילד גדול
ושהוא נפרד מהמוצץ לתמיד. ואז הוא זרק לפח את
המוצצים שהוא הכי אוהב.

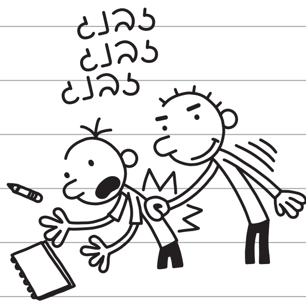
טוב, ההחלטה **הזאת** לשנה החדשה לא החזיקה
מעמד אפילו **דקה**.

היחיד במשפחה שלי שלא בחר לעצמו החלטה לשנה
החדשה הוא אחי הגדול רודריק, וזה דווקא חבל
בגלל שהרשימת החלטות שלו אמורה להיות באורך
של איזה קילומטר.

החלטתי להכין תוכנית שתעזור לרודריק להיות אדם טוב יותר. קראתי לתוכנית הזאת "פעם שלישית – נפסלתָ". הרעיון הבסיסי היה שבכל פעם שאני אראה את רודריק מפשל, אני אסמן לו "X" קטן בטבלה.

טוב, רודריק קיבל את כל האיקסים שלו עוד לפני שהספקתי להחליט בכלל מה זאת אומרת "נפסלתָ".

בכל מקרה, אני מתחיל לחשוב שאולי כדאי שגם אני אשכח מההחלטה **שלי**. זה הרבה עבודה, ובינתיים אין שום תוצאות.

חוץ מזה, אחרי שהזכרתי לאמא בפעם המיליארד להפסיק ללעוס כל כך ברעש את הצ'יפס, היא אמרה לי משהו שקצת קשה להתווכח איתו. היא אמרה: "לא כולם מושלמים **כמוך**, גרגורי." ומה שראיתי עד עכשיו, נראה לי שהיא צודקת.

יום חמישי

אבא החליט לנסות שוב את הדיאטה, ואבחינתי זה ממש לא משמח. הוא לא אכל שוקולד כבר שלושה ימים, והוא **סופר** עצבני.

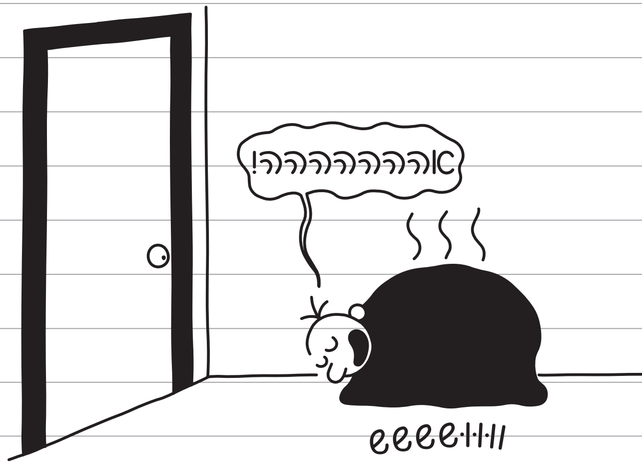
אתמול, אחרי שאבא העיר אותי ואמר לי להתארגן לבית ספר, חזרתי בטעות לישון. תאמינו לי, זאת הפעם האחרונה שאני עושה את הטעות **הזאת**.

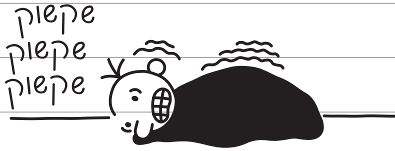
חלק מהבעיה הוא שאבא תמיד מעיר אותי לפני שאמא יוצאת מהמקלחת, אז אני יודע שיש לי עוד עשר דקות לפני שאני באמת צריך לצאת מהמיטה.

אתמול היה לי רעיון ממש טוב איך להשיג תוספת זמן שינה בלי להרגיז את אבא. אחרי שהוא העיר אותי, לקחתי את כל המצעים שלי למסדרון וחיכיתי מחוץ למקלחת עד שיגיע התור שלי להתקלח.

נשכבתי בדיוק על הפתח של ההסקה המרכזית. וכשהאוויר החם יצא, זה היה אפילו יותר נעים מלהיות **במיטה**.

הבעיה היתה שהאוויר החם יצא כל כמה זמן למשך חמש דקות בערך. ובשאר הזמן, כשלא יצא אוויר חם, מצאתי את עצמי שוכב על מתכת קרה.

הבוקר, כשחיכיתי שאמא תגמור להתקלח, נזכרתי שבחג המולד מישהו נתן לה חלוק רחצה במתנה. אז הלכתי לארון שלה ולקחתי אותו.

אני חייב להגיד שזה היה אחד המהלכים הכי חכמים שעשיתי בחיים שלי. בתוך הדבר הזה מרגישים עטופים במגבת גדולה ורכה שיצאה כרגע מהמייבש כביסה.

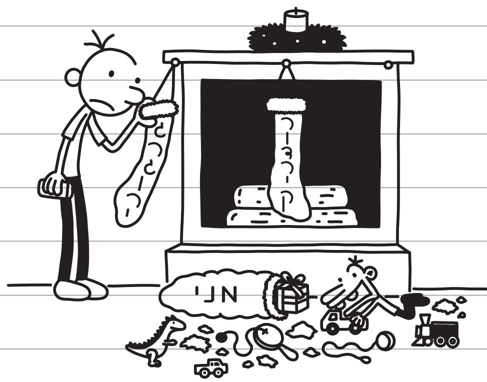
בעצם, כל כך אהבתי את זה, שלבשתי את החלוק גם **אחרי** המקלחת. נדמה לי שאבא התבאס ש**הוא** לא חשב על הרעיון הזה לפנַי, כי כשהגעתי לשולחן, הוא נראה לי אפילו יותר מרוגז מתמיד.

אני אומר לכם, נשים מתות על חלוקי רחצה והן יודעות מה הן עושות. עכשיו אני מתחיל לשאול את עצמי אם יש **עוד** דברים שאני מפסיד.

חבל שלא ביקשתי לעצמי חלוק רחצה לחג המולד, כי אני בטוח שבסוף אמא תכריח אותי להחזיר לה את שלה.

גם השנה נדפקתי עם המתנות של חג המולד. ידעתי שהולך להיות לי יום מחורבן כשירדתי לסלון בבוקר של חג המולד והמתנות היחידות שמצאתי בגרב שלי היו דאודורנט סטיק ו״מילון למטייל״.

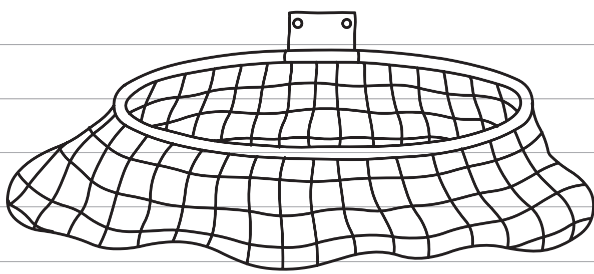
נראה לי שכשילד מגיע לחטיבה, המבוגרים מחליטים שהוא גדול מדי בשביל צעצועים או כל דבר כיפי אחר.

אבל אז הם מצפים ממך לשמוח כשאתה פותח את המתנות הדביליות שהם מביאים לך.

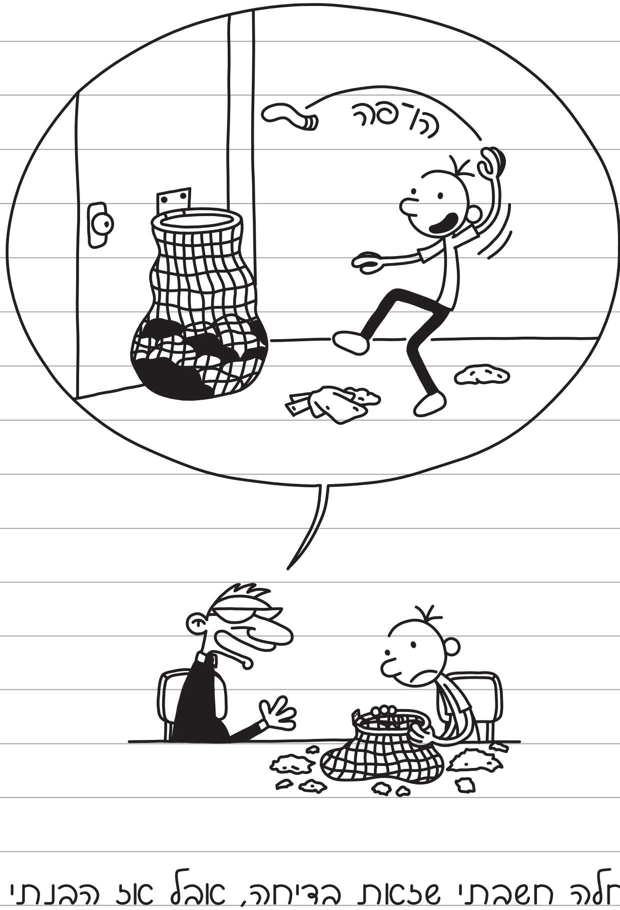

השנה קיבלתי בעיקר ספרים ובגדים. המתנה הכי קרובה לצעצוע היתה מדוד צ'רלי.

כשפתחתי את המתנה של דוד צ'רלי, לא הבנתי מה זה בכלל אמור להיות. זאת היתה מין טבעת גדולה כזאת, עם רשת מחוברת אליה.

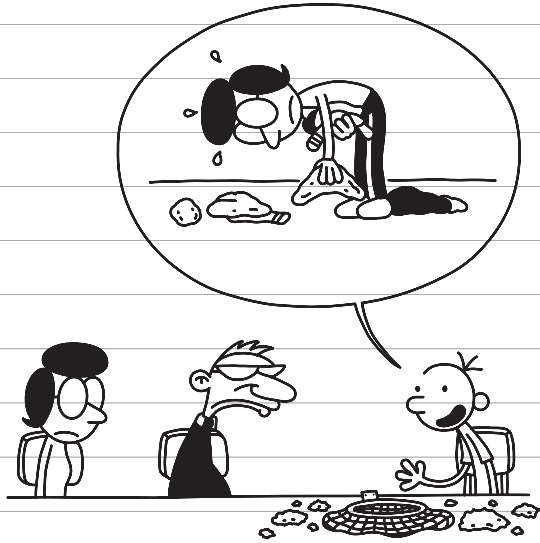

דוד ג'רלי הסביר לי שזה חישוק-כביסה לחדר שלי. הוא אומר שאני אמור לתלות את החישוק-כביסה על הדלת של החדר שלי, וככה יהיה לי מגניב לאסוף את הבגדים המלוכלכים שלי.

בהתחלה חשבתי שזאת בדיחה, אבל אז הבנתי שדוד ג'רלי התכוון ברצינות. אז הייתי צריך להסביר לו שאני לא בדיוק **מתעסק** עם הכביסה שלי.

אמרתי לו שאני פשוט משאיר את הכביסה המלוכלכת שלי על הרצפה, ואז אמא אוספת אותה ולוקחת אותה לחדר כביסה.

ואחרי כמה ימים הכול חוזר אלי מקופל ומסודר יפה בערמות.

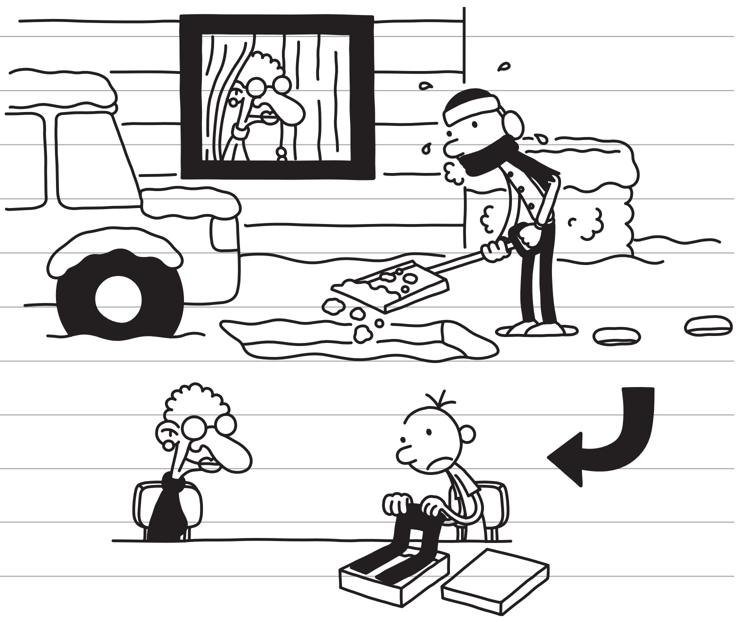
אמרתי לדוד צ'רלי שעדיף שיחזיר את החישוק־כביסה לחנות ושבמקום זה ייתן לי את הכסף כדי שאוכל לקנות משהו שב**אמת** אשתמש בו.

בשלב הזה אמא נכנסה לשיחה. היא אמרה לדוד צ'רלי שהיא חושבת שהחישוק־כביסה הוא רעיון **מצוין** למתנה.

ואמא היא אומרת שעכשיו אני מכבס את הבגדים שלי **בעצמי**. נראה שהם ממש כועסים עליי כי אני לא מייבש כמו שצריך

מגלה מעצבנת לכבוד השנה החדשה.

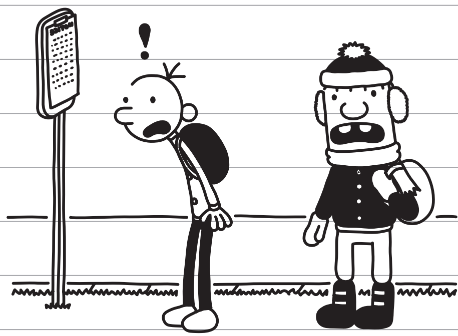
זה ממש מרתיח שהשנה יש לי כאלה מתנות מבאסות. בחודשיים האחרונים השקעתי המון מאמצים בלהתחנף לאנשים, והייתי בטוח שזה ישתלם בחג המולד.

עכשיו שאני אחראי לכביסה שלי בעצמי, אני די שמח שקיבלתי במתנה ערמה של בגדים. יכול להיות שאני אצליח להעביר שנת לימודים שלמה עד שאגיע למצב שאין לי מה ללבוש.

יום שני

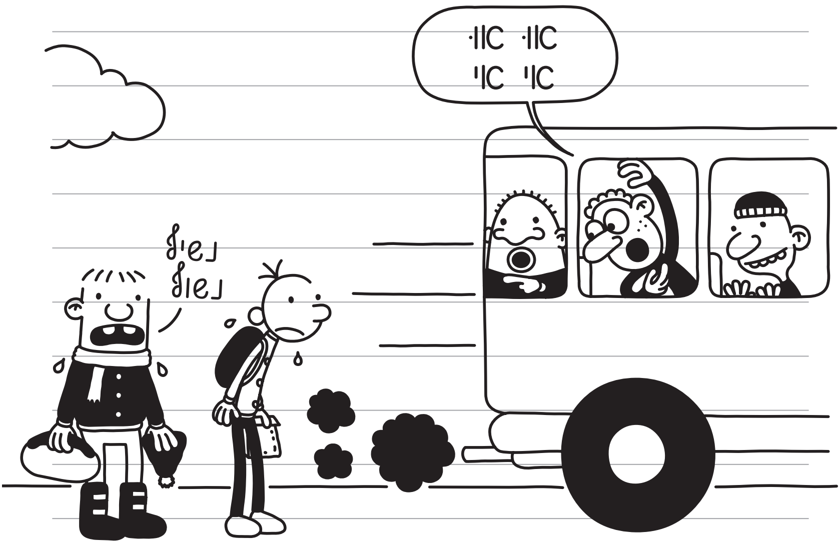
כשאני ורואולי הגענו היום לתחנת אוטובוס הקבועה שלנו, חיכתה לנו הפתעה לא נעימה. על השלט של התחנה היה מודבק פתק ובו היה כתוב שהחל מהיום מסלול הנסיעה של האוטובוס משתנה. וזה אומר שמעכשיו אנחנו צריכים ללכת לבית ספר **ברגל**.

הייתי שמח לתפוס שיחה עם הגאון שהעלה את הרעיון **הזה**, כי הבית ספר נמצא חצי קילומטר בערך מהרחוב שלנו.

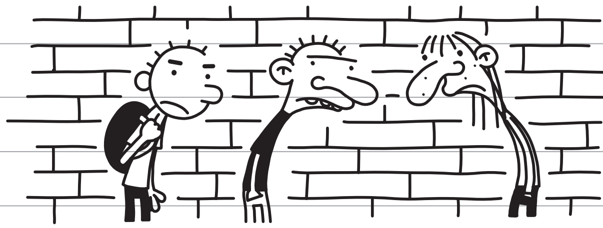
אני ורואולי היינו צריכים לרוץ לבית ספר בשביל להגיע בזמן. והקטע הכי מעצבן היה כשהאוטובוס עבר אותנו, וראינו שהוא מלא בילדים מרחוב וירלי, מהשכונה לידנו.

הילדים מרחוב וירלי עשו קולות של קופים כשהם עברו לידנו, וזה היה ממש מרגיז, כי זה בדיוק מה שאנחנו עשינו כשעברנו עם האוטובוס לידם.

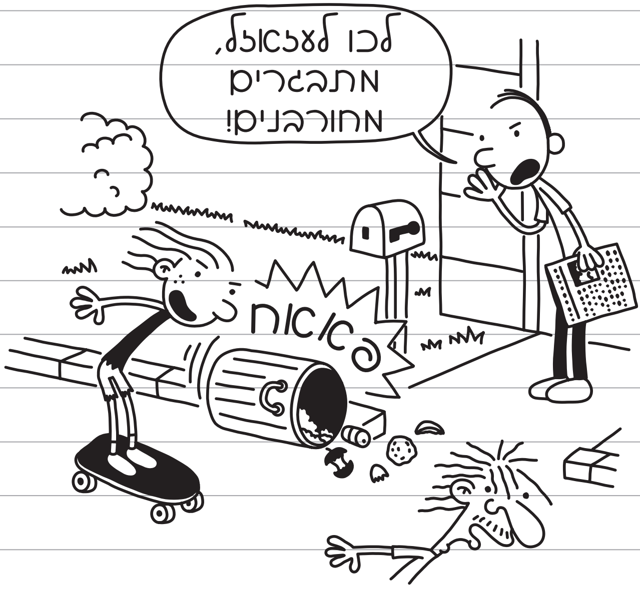

אני אגיד לכם למה זה לא רעיון טוב לתת לילדים ללכת ברגל לבית ספר: היום ההורים נותנים כל כך הרבה שיעורים, שעם כל הספרים והדפים שצריך לסחוב הביתה, התיק שוקל איזה חמישים קילו.

ומי שרוצה לראות איזה נזק זה גורם במשך הזמן, צריך רק להסתכל על רודריק וכמה מהחברים שלו.

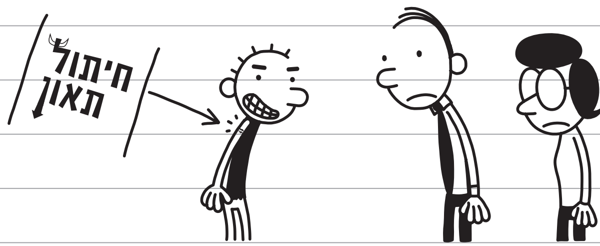
וגם כבר מדברים על מתבגרים, אבא זכה היום בניצחון רציני. לבחור הכי מציק בשכונה שלנו קוראים לֶנווד הית, ואפשר להגיד שהוא "האויב המושבע" של אבא. אבא הזמין ללנווד הית משטרה חמישים פעם בערך.

כנראה גם להורים של לנווד נמאס מההתנהגות שלו, כי היום שלחו אותו לפנימייה צבאית.

אמא בטח חושבת שזה ישמח את אבא, אבל לא נראה לי שהוא יהיה מרוצה עד שכל הנערים המתבגרים בכדור הארץ יישלחו למוסד לעבריינים צעירים או לכלא אלקטרז או משהו בסגנון. וזה כולל את רודריק.

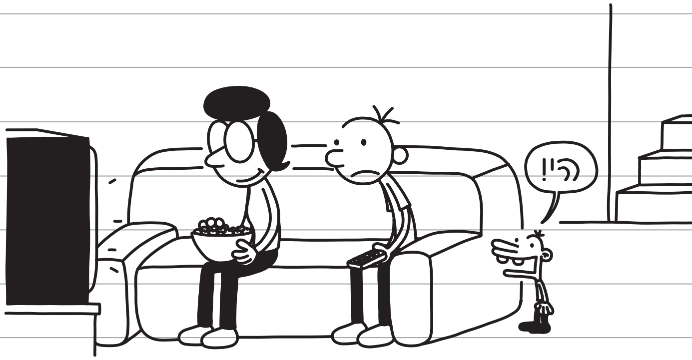
אתמול אמא ואבא נתנו לרודריק כסף לקנות סִפרי הכנה לפסיכומטרי, אבל הוא השתמש בכסף כדי לעשות קעקוע.

עדיין נשאר לי קצת זמן עד שאהפוך למתבגר. אבל אני מבטיח לכם שברגע שזה יקרה, אבא יקפוץ על ההזדמנות הראשונה שתהיה לו להיפטר ממני.

<u>יום שני</u>

בשבוע־שבועיים האחרונים אני יוצא מהמיטה כל לילה ויורד לסלון.

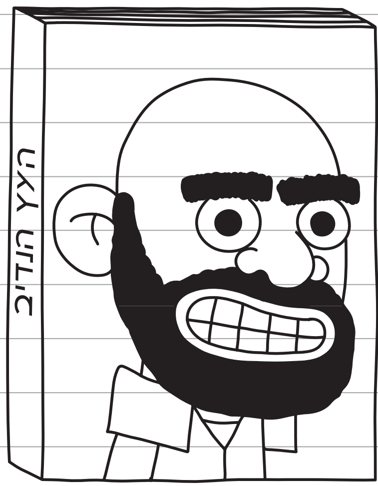
במקום להחזיר אותו למיטה מיד, אמא מרשה לו לשבת איתנו ולראות טלוויזיה.

זה ממש לא הוגן, כי כשמני יושב איתנו, אסור לי לראות שום תוכנית שאני אוהב.

דבר אחד אני יכול להגיד: כשאני הייתי קטן, לא היה דבר כזה לצאת מהמיטה. עשיתי את זה פעם או פעמיים, אבל אבא גמר עם הסיפור הזה מהר מאוד.

כל ערב לפני השינה אבא הקריא לי את הספר "העץ הנדיב". זה היה ספר טוב, אבל מאחורה היתה תמונה של זה שכתב אותו, שֶׁל סילברסטיין אחד.

אבל של סילברסטיין נראה יותר כמו עבריין או שודד ים מאשר כמו מישהו שאמור לכתוב ספרים לילדים.

אבא כנראה ידע שהתמונה הזאת מבהילה אותי, כי לילה אחד אחרי שיצאתי מהמיטה הוא אמר:

והטריק הזה באמת עבד. מאז אני לא יורד בלילה מהמיטה, גם אם אני ממש ממש צריך לשירותים.

לא נראה לי שאמא ואבא מקריאים למני ספרים של סילברסטיין, מה שמסביר למה הוא כל הזמן קם מהמיטה אחרי שהם משכיבים אותו לישון.

שמעתי כמה מהסיפורים שאמא ואבא מקריאים למני, ואני יכול להגיד שהאנשים שכותבים את הספרים האלה עובדים על כולם בעיניים.

קודם כול, בקושי כתוב שם משהו, ככה שבטח לוקח להם איזה חמש שניות לכתוב כזה ספר.

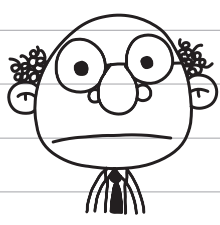

אמרתי לאמא מה אני חושב על הספרים של מני,
והיא אמרה שאם כל כך קל לכתוב כאלה ספרים,
אז שאנסה לכתוב ספר אחד בעצמי.

זה בדיוק מה שעשיתי. ותאמינו לי, זה לא היה קשה.
פשוט צריך להמציא דמות עם שם קליט, ואז לדאוג
שבסוף הספר הדמות הזאת תלמד איזשהו לקח.

נשאר לי רק לשלוח את הדבר הזה להוצאות ספרים
ולחכות שהכסף יתחיל לזרום.

תתחיל לקלוט,
מר קליטקלוט!

מאת גרג הפלי

היה היה איש אחד בשם מר קליטקלוט שחשב כל מיני מחשבות מוטרפות.
אני לא יודע הרבה, אבל דבר אחד אני כן יודע: דובי קוטב הם חיות חסרות תועלת.
יום אחד יצא מר קליטקלוט לסיבוב במכונית שלו.
יוצאים לדרך...
אבל אז...
אופס.

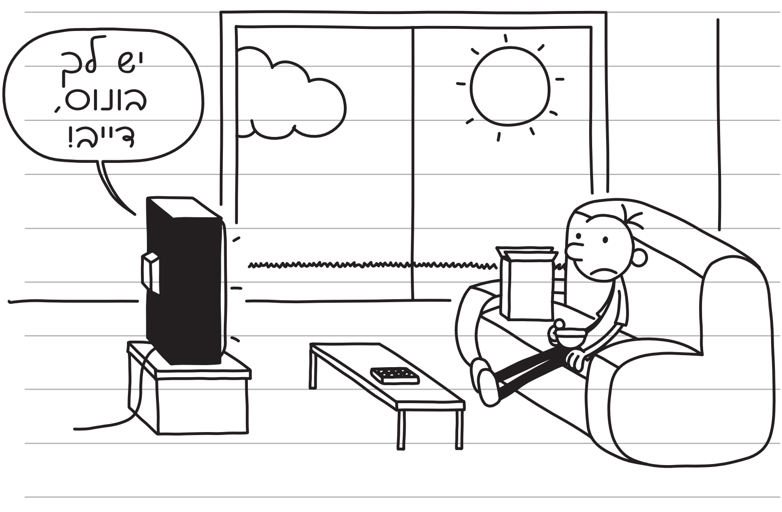

רואים למה אני מתכוון? אחרי שגמרתי לכתוב את הסיפור, שמתי לב ששכחתי לכתוב אותו בחרוזים. אבל אם בהוצאות ספרים יבקשו גם את **זה**, הם יצטרכו לשלם לי תוספת.

יום שבת

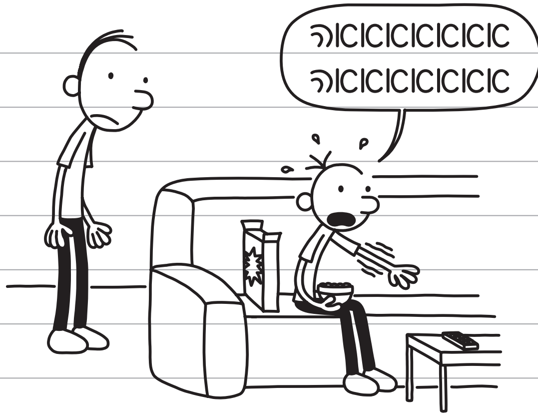
אחרי שבִּילִיתִי את השבועיים האחרונים בהליכה ברגל לבית ספר, חיכיתי לרגע שאוכל לשבת רגל על רגל במשך יומיים ולא לעשות כלום.

הבעיה עם צפייה בטלוויזיה בשבת היא שמשדרים רק תוכניות באולינג או גולף. חוץ מזה, השמש נכנסת דרך הוויטרינות, ככה שבכל מקרה כמעט אי אפשר לראות מה קורה על המסך.

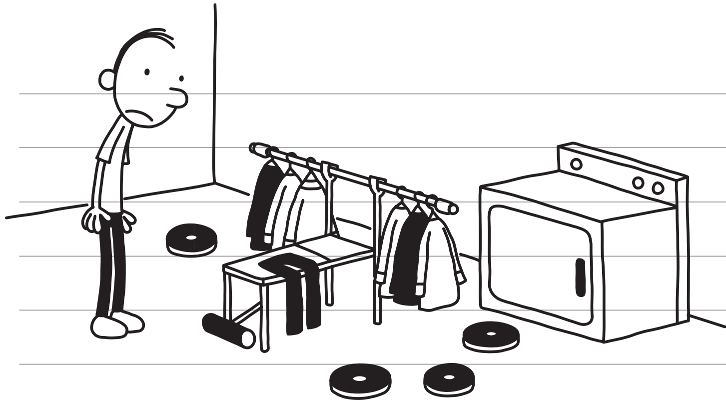
היום רציתי להעביר ערוץ, אבל השלט היה על השולחן. ישבתי ממש בנוח עם הקערת קורנפלקס על הברכיים וממש לא התחשק לי לקום.

ניסיתי להפעיל את ה"כוח" כדי לגרום לשלט להגיע אלי, למרות שכבר ניסיתי את זה מיליון פעם וזה אף פעם לא הצליח. היום ניסיתי רבע שעה בערך, והתרכזתי ממש חזק, אבל זה לא הלך. רק חבל שלא ידעתי שכל הזמן הזה אבא עמד מאחורי.

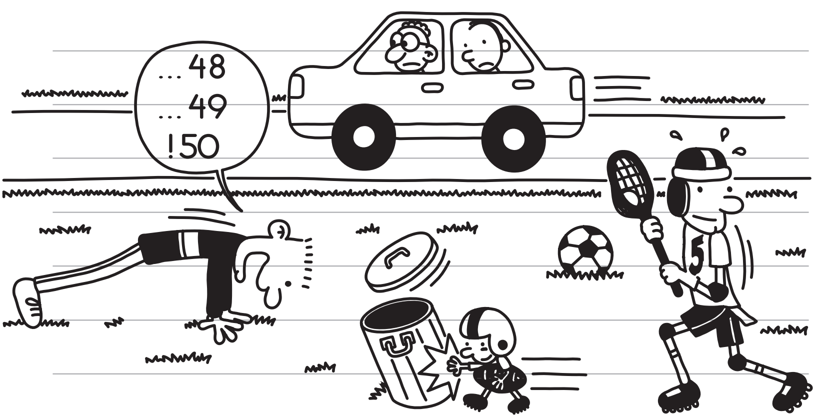

אבא אומר לי שאני חייב לצאת החוצה ולעשות פעילות גופנית. אמרתי לו שאני כל הזמן עושה פעילות גופנית, ורק הבוקר התאמנתי על המתקן להרמת משקולות שהוא קנה לי.

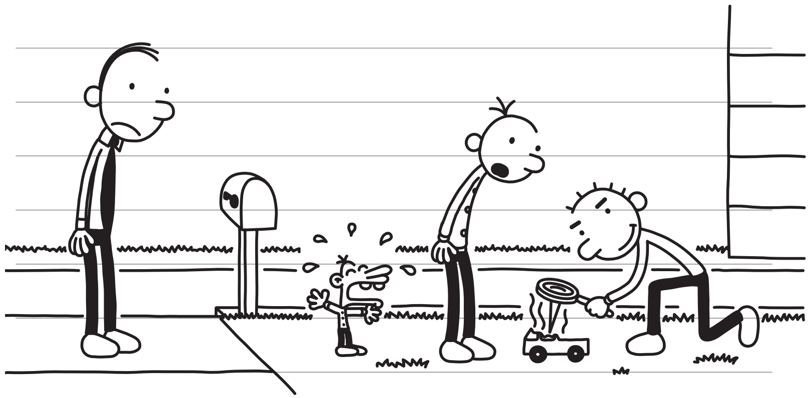
אבל הייתי צריך לחשוב על משהו קצת יותר אמין, כי היה די ברור שזה לא נכון.

אבא לא יורד ממני בעניין הפעילות גופנית כי יש לו בוס שקוראים לו מר וורן, ולמר וורן יש שלושה בנים שמוטרפים על ספורט. אבא רואה את הילדים של וורן על הדשא שלהם כל יום כשהוא חוזר הביתה עם החברים שלו מהעבודה.

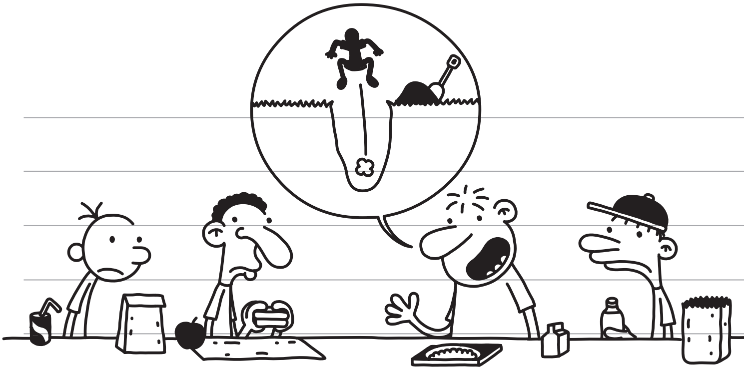

אז נראה לי שאבא די מאוכזב כל פעם כשהוא מגיע הביתה ורואה איך הבנים **שלו** מעסיקים את עצמם.

בכל מקרה, כמו שאמרתי, אבא העיף אותי היום מהבית. לא הצלחתי לחשוב על שום דבר שבא לי לעשות, אבל בסוף עלה לי רעיון טוב.

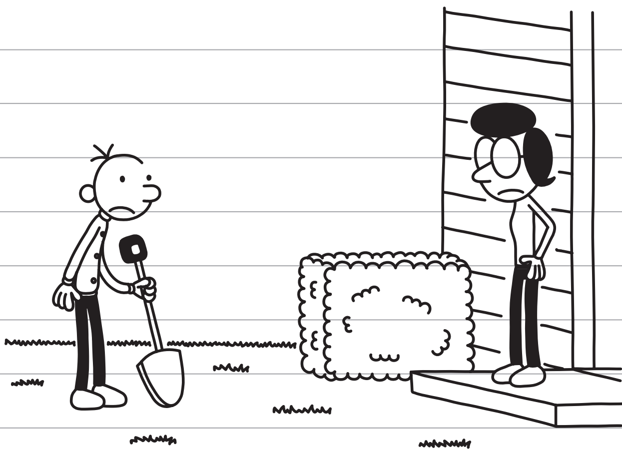
אתמול בארוחת צהריים אלברט סנדי סיפר לכולם על מישהו מסין או מתאילנד או מאיפשהו מקום, שיכול לקפוץ לגובה שני מטר. באמת. הבחור חפר בור בעומק של שבעה סנטימטר וקפץ מאה פעם פנימה והחוצה. ביום השני הבחור הגדיל את הבור פי שניים ועוד פעם קפץ פנימה והחוצה. ביום החמישי הוא כבר היה ממש כמו קנגורו.

כמה חבר'ה אמרו לאלברט שיפסיק לבלבל את השכל, אבל **בעיני** יש הרבה היגיון במה שהוא סיפר. חוץ מזה, חשבתי גם שאם אני אעשה את מה שאלברט אומר ואז **אוסיף** לתוכנית עוד כמה ימים, כל הבעיות שלי עם בריונים ייפתרו.

לקחתי את המאחסן ומצאתי בחצר הקדמית מקום שנראה לי מתאים לחפירה. אבל עוד לפני שהתחלתי, אמא יצאה החוצה ושאלה מה אני עושה.

אמרתי לאמא שאני רק חופר בור, אבל ברור שהיא **לא אוהבת** את זה. אז היא המציאה עשרים סיבות בערך למה אסור לי.

אמא אמרה לי שזה "מסוכן" לחפור בחצר בגלל כבלים חשמליים שעוברים מתחת לאדמה, וצינורות ביוב ודברים כאלה. ואז היא הכריחה אותי להבטיח לה חד־משמעית שאני לא אחפור שום בורות בחצר. אז הבטחתי.

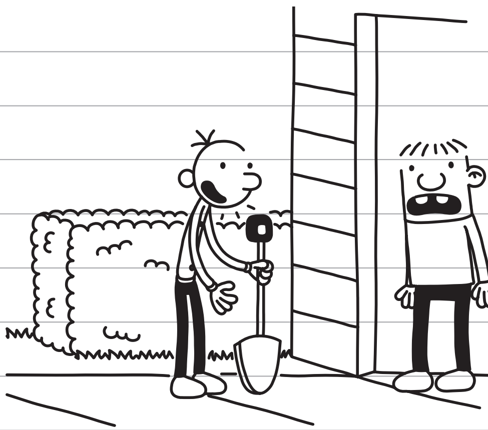
אמא נכנסה הביתה, אבל המשיכה להסתכל עליי מהחלון. ידעתי שאצטרך לקחת את האת וללכת לחפור בור במקום אחר, אז פניתי לכיוון הבית של רוולי.

בזמן האחרון לא יצא לי ללכת הרבה לרוולי, בעיקר בגלל פרגלי. פרגלי שורץ כל הזמן בחצר של הבית שלו, וברור לגמרי שגם היום הוא היה שם.

השיטה החדשה שלי להתרחק מפרגלי היא להימנע מקשר עין ופשוט להמשיך ללכת, והיום נראה שזה עבד מצוין.

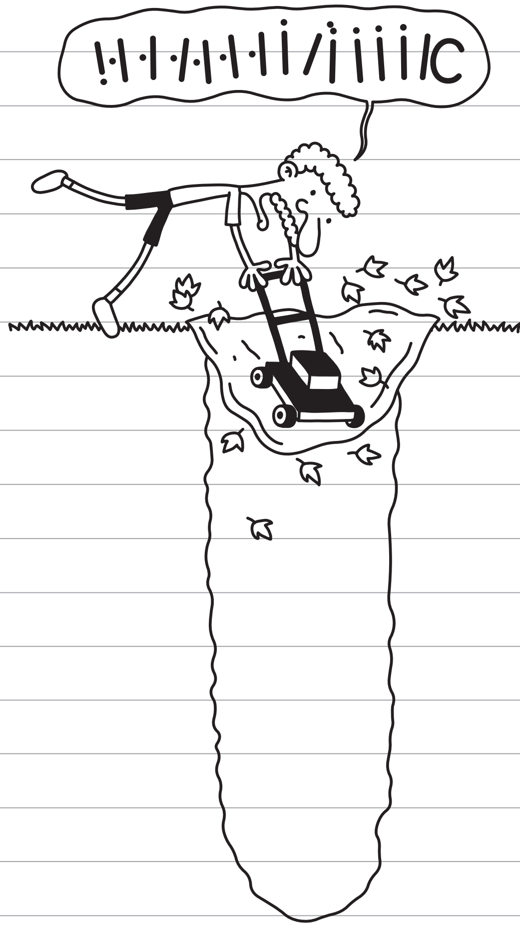
כשהגעתי לבית של רודלי, סיפרתי לו על הרעיון שלי ועל איך שנינו נהפוך לנינג'ות אם נתמיד בתוכנית־קפיצת־בור שבניתי.

אבל רודלי לא נראה נלהב במיוחד מהרעיון. הוא אומר שההורים שלו עלולים לכעוס אם נחפור להם בחצר בור של שלושה מטר בלי לשאול אותם, אז הוא צריך קודם לבקש מהם רשות.

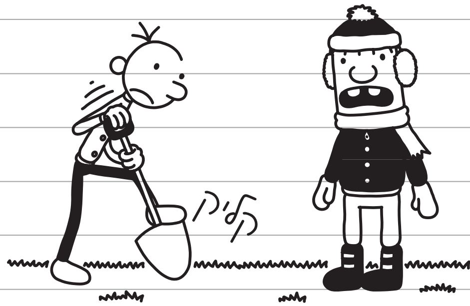
דבר אחד אני יודע על ההורים של רודלי: הם **אף פעם** לא אוהבים את הרעיונות שלי. אמרתי לרודלי שאנחנו יכולים לכסות את הבור בברזנט או בשמיכה או משהו ולשים קצת עלים מעל, וככה ההורים שלו בחיים לא יגלו. זה כנראה שיכנע אותו.

טוב, **בסדר**, אני מודה שההורים של רואולי אולי יכולים לגלות את זה **בסופו של דבר**. אבל זה לא יקרה לפחות בשלושה-ארבעה חודשים הקרובים.

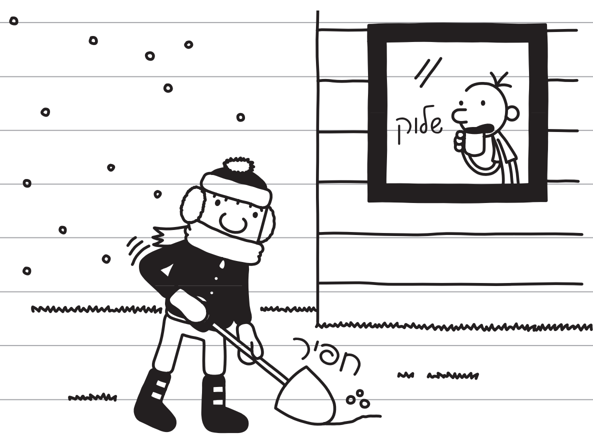

אני ורואולי מצאנו בחצר מקום מתאים להתחיל לחפור, אבל מיד צצה בעיה.

הדוגמה היתה קפואה **לגמרי**, ובקושי הצלחנו לעשות בה חריץ קטן.

ניסיתי לחפור כמה דקות ואז העברתי את האת לרוולי. גם הוא לא הצליח להתקדם, אבל דאגתי שהתור שלו לחפור יהיה ארוך במיוחד כדי שהוא ירגיש שהוא תורם לפרויקט.

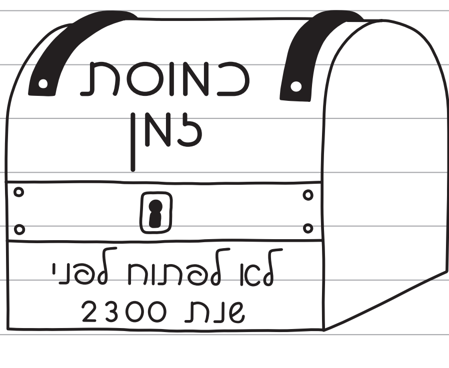
רוולי התקדם טיפה יותר ממני, אבל כשהתחיל להחשיך הוא התייאש.

נראה שמחר נצטרך לנסות את העניין הזה שוב.

<u>יום ראשון</u>

חשבתי על זה הרבה במהלך הלילה והגעתי למסקנה שבקצב שאני ורוולי מתקדמים, אנחנו נהיה באוניברסיטה הרבה לפני שהבור הזה יהיה בעומק שלושה מטר.

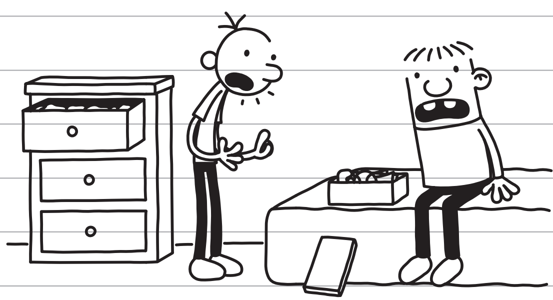
אז חשבתי על משהו **אחר** לגמרי שאנחנו יכולים לעשות. נזכרתי שראיתי פעם בטלוויזיה תוכנית על מדענים שעשו דבר שנקרא "כמוסת זמן" ודחפו פנימה כל מיני שטויות כמו עיתונים ודיסקים וכאלה דברים. אחר כך המדענים קברו את הכמוסת זמן שלהם באדמה. הרעיון הוא שבעוד כמה מאות שנים יופיע פתאום מישהו שיחפור ויוציא את הכמוסת זמן, ומה שהוא ימצא בפנים הוא יוכל ללמוד איך חיו אנשים בתקופה שלנו.

סיפרתי לראולי על הרעיון שלי, והוא נראה די נלהב. נראה לי שהוא בעיקר שמח שאנחנו לא הולכים לבלות את השנים הקרובות בחפירת בור.

ביקשתי מראולי לתרום כמה פריטים שנוכל לשים בכמוסת זמן, ואז ההתלהבות שלו קצת ירדה.

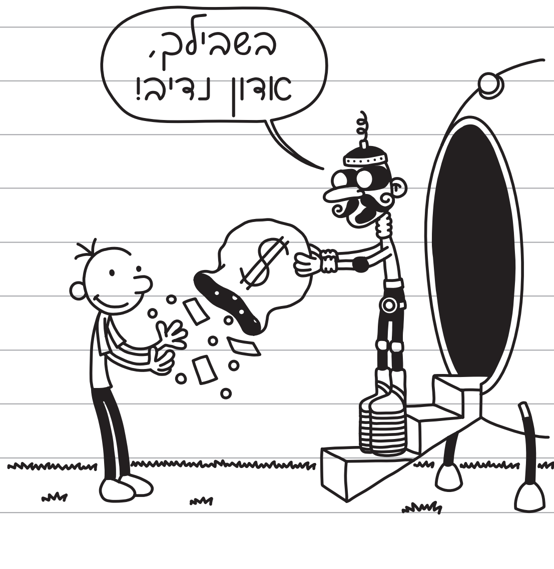
אמרתי לראולי שאם הוא ישים בכמוסת זמן כמה מהמתנות שהוא קיבל לחג המולד, האנשים שיפתחו בעתיד את הקופסה ימצאו בה דברים מגניבים. ראולי אמר לי שזה לא הוגן, כי אני לא שמתי בכמוסת זמן אף מתנה שאני קיבלתי לחג המולד. אז הייתי צריך להסביר לו שאם אנשים בעתיד יפתחו את הקופסה והיא תהיה מלאה בגדים וספרים, הם יחשבו שהיינו ממש אהבלים.

ואז אמרתי לרוולי שאני אכניס שלושה דולר מהכסף **הפרטי שלי** כדי להוכיח שגם אני מקריב למען המטרה. זה כנראה הספיק בשביל לשכנע אותו להיפרד מאחד מהמשחקים החדשים שלו לפלייסטיישן ומעוד כמה דברים.

בעצם היתה לי תוכנית סודית שלא שיתפתי בה את רוולי. היה ברור לי שזה צעד חכם לשים בכמוסת זמן את הסכום הזה, כי בעתיד הוא יהיה שווה **הרבה** יותר משלושה דולר.

אני מקווה שמי שימצא את הכמוסת זמן יֵצא למסע בזמן כדי לתת לי פרס על זה שבזכותי הוא התעשר.

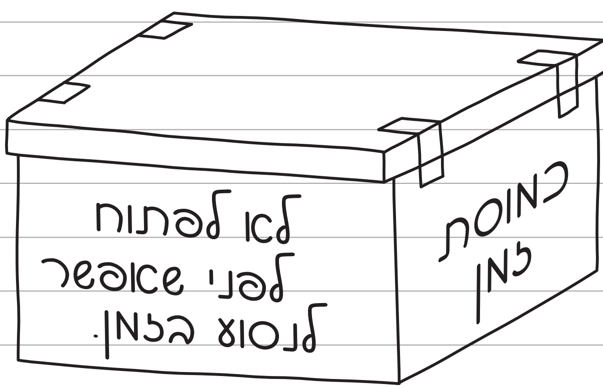

כתבתי פתק קטן ושמתי אותו בקופסה רק כדי לוודא שמי שימצא אותו יֵדע בדיוק למי להודות.

לכל המעוניין:
את הכסף המזומן השאיר
גרג הפלי,
רחוב סורי 12

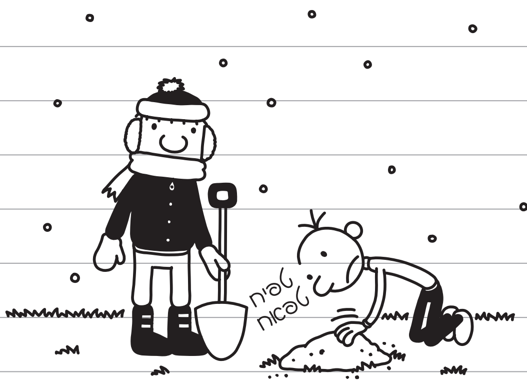
אני וראולי מצאנו קופסת נעליים ושמנו בתוכה את כל הדברים שלנו. אחר כך סגרנו אותה עם נייר דבק.

כתבתי הערה על הקופסה עצמה כדי לוודא שלא יפתחו אותה מוקדם מדי.

אחר כך שמנו אותה בבור שחפרנו אתמול וקברנו אותה הכי טוב שיכולנו.

קצת הצטערתי שרואלי לא השקיע אתמול טיפה יותר מאמץ בחפירת הבור, כי הכמוסת זמן שלנו לא היתה קבורה לגמרי. אני מקווה שאף אחד לא יתעסק איתה, כי היא צריכה להישאר שם לפחות כמה מאות שנים.

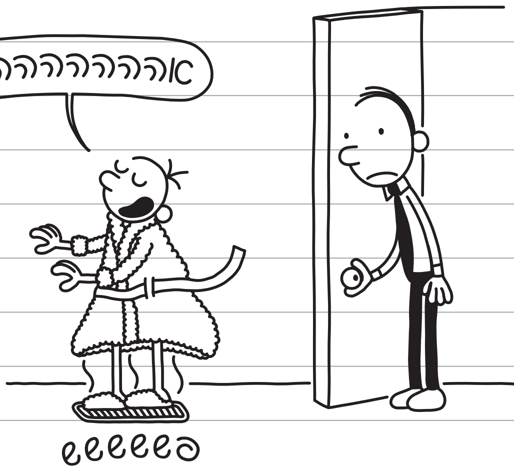

יום שני

השבוע הזה התחיל ממש לא טוב. כשיצאתי מהמיטה, החלוק־רחצה של אמא לא היה במקום הרגיל שלו על הידית של הדלת שלי.

שאלתי את אמא אם היא לקחה את החלוק בחזרה, אבל היא אמרה שלא. אז יש לי הרגשה שאבא איכשהו קשור לעניין הזה.

לפני כמה ימים המצאתי דרך לשלב את החוויה של החלוק עם החוויה של הפתח של ההסקה המרכזית. ואני לא חושב שאבא התלהב מהרעיון.

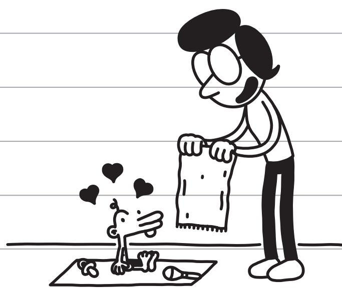
הבנתי שהוא כנראה החביא את החלוק או שהוא העיף אותו מהבית. עכשיו שאני חושב על זה, אתמול אחרי ארוחת ערב אבא יצא לשים דברים במכל לאיסוף בגדים משומשים, וזה כנראה לא סימן טוב.

בכל מקרה, אם אבא **באמת** העיף את החלוק, זאת לא הפעם הראשונה שהוא מעיף מהבית רכוש פרטי של מישהו אחר. זוכרים את הניסיונות גמילה של מני ממוצץ?

אתמול בבוקר אבא זרק את כל המוצצים שהיו בבית.

מני התחרפן לגמרי. אמא הצליחה להרגיע אותו רק כשהיא הביאה מהבוידעם את השמיכה הישנה שלו, זאת שהוא קורא לה "שמוכי".

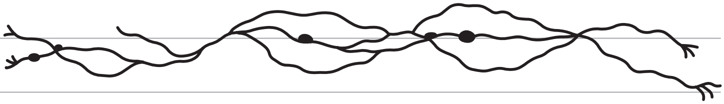
שמוכי התחילה את דרכה בתור שמיכה כחולה שאמא סרגה למני ליום הולדת הראשון שלו. זאת היתה אהבה ממבט ראשון.

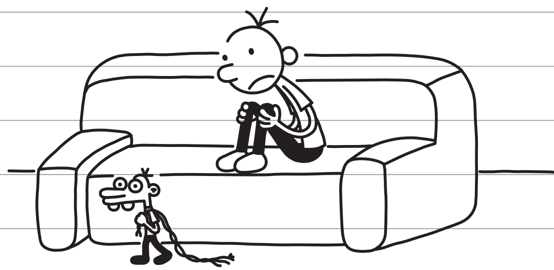
מני סחב איתו את הדבר הזה לכל מקום. הוא לא נתן לאמא אפילו **לכבס** אותה.

השמיכה התחילה להתפורר, וכשמני היה בן שנתיים נשארו ממנה כמה חוטי צמר שמחוברים אחד לשני בנזלת ובצימוקים שהתייבשו.

נדמה לי שזה היה השלב שאני התחלתי לקרוא לשמיכה שלו "שמוכי".

ביומיים האחרונים מני נסחב עם שמוכי בכל הבית, בדיוק כמו שהוא עשה כשהוא היה תינוק, ואני עושה הכול כדי להתקרב אליו כמה שפחות.

<u>יום רביעי</u>

מתחיל להימאס לי ללכת כל יום ברגל לבית ספר, אז הבוקר שאלתי את אמא אם היא מוכנה להסיע אותי ואת רולי. שאלתי אותה רק עכשיו כי האוטו של אמא מכוסה במדבקות מביכות כאלה, והילדים בבית ספר שלי אכזריים במיוחד כשמדובר בדברים מהסוג הזה.

ניסיתי לקלף את המדבקות מהאוטו, אבל הדבק שעליהן כנראה אמור להחזיק מעמד לנצח.

היום אמא הסיעה אותי ואת רוולי, אבל אמרתי לה להוריד אותנו מאחורי בית ספר.

עשיתי טעות מטומטמת והשארתי את הילקוט באוטו, אז אמא הביאה לי אותו בשעה רביעית. וברור שדווקא **היום** היא החליטה להתחיל ללכת למכון כושר.

עם המזל הנאחס שלי, בשעה רביעית יש את השיעור היחיד שאני לומד עם הולי הילס, והשנה אני ממש מנסה לעשות עליה רושם טוב. נראה לי שהתקרית הזאת החזירה אותי שלושה שבועות אחורה.

אני לא היחיד שמנסה להרשים את הולי הילס. אני חושב שבערך כל הבנים בכיתה שלי מאוהבים בה.

הולי היא הילדה הרביעית הכי יפה בכיתה, אבל לשלוש הראשונות יש חבר. אז הרבה בנים כמוני עושים הכול כדי למצוא חן בעיניה.

ניסיתי לחשוב על משהו שיבדיל אותי מכל שאר החננות שאוהבים את הולי. ונדמה לי שמצאתי: הומור.

תבינו, כשזה מגיע לבדיחות, הילדים בכיתה שלי פרימיטיביים כמו אנשי מערות. כדי להסביר לכם על מה אני מדבר, הנה דוגמה לדבר שנחשב לבדיחה בבית ספר שלי:

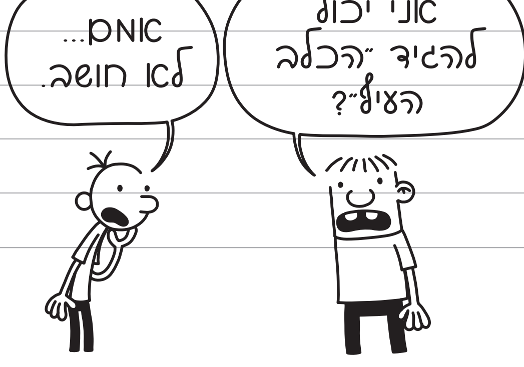

בכל פעם שהולי בסביבה, אני מקפיד להשתמש בחומרים הכי טובים שלי.

אני משתמש ברוולי בתור שותף לבדיחה, והאמת שהתאמנתי איתו על כמה בדיחות לא רעות בכלל.

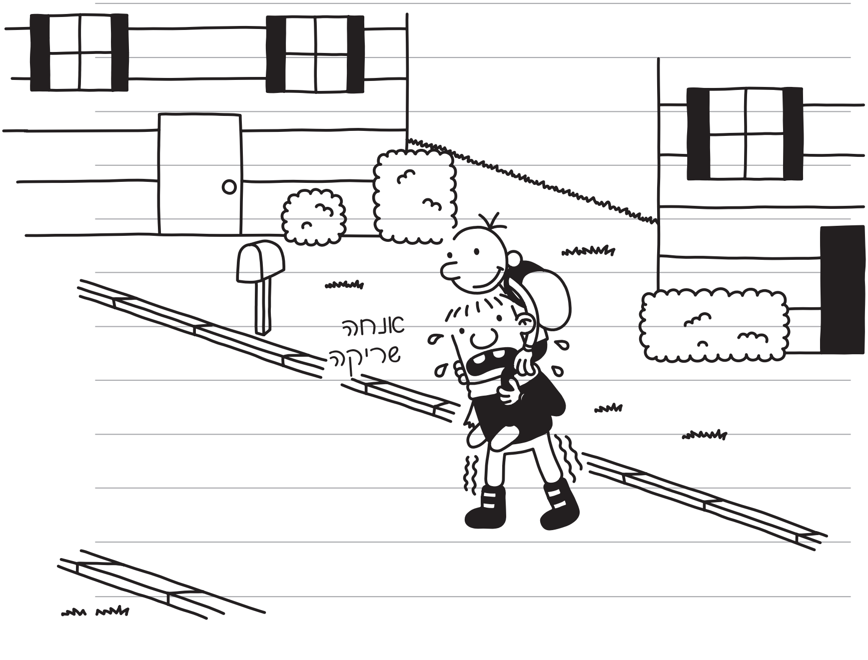
הבעיה היחידה היא שרוולי הפך להיות קצת חמדן בקשר למי יגיד איזה משפט, אז לא ברור לי אם השותפות הזאת תחזיק מעמד לטווח ארוך.

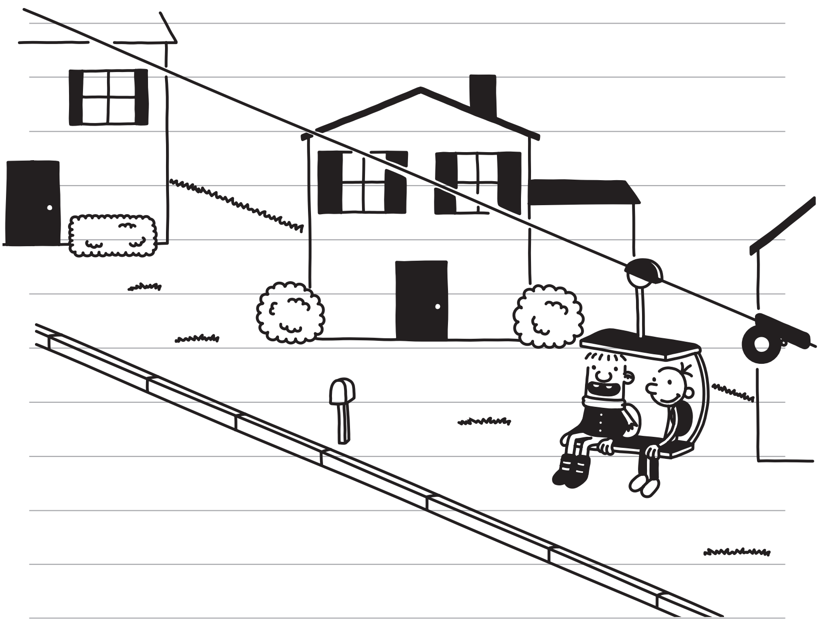
יום שישי

למדתי את הלקח שלי בכל מה שקשור לטרמפים אמאמא, אז אני שוב הולך ברגל לבית ספר. אבל היום כשחזרתי הביתה עם רוולי מבית ספר, באמת לא חשבתי שיש לי את הכוחות לסחוב את כל העלייה עד הבית שלי. אז שאלתי את רוולי אם הוא מוכן לעשות לי שק־קמח.

רוולי לא בדיוק קפץ על הרעיון, אז הייתי צריך להזכיר לו שאנחנו חברים הכי טובים, וזה מה שחברים הכי טובים עושים אחד בשביל השני. בסוף הוא נכנע, אחרי שהצעתי לסחוב לו את הילקוט.

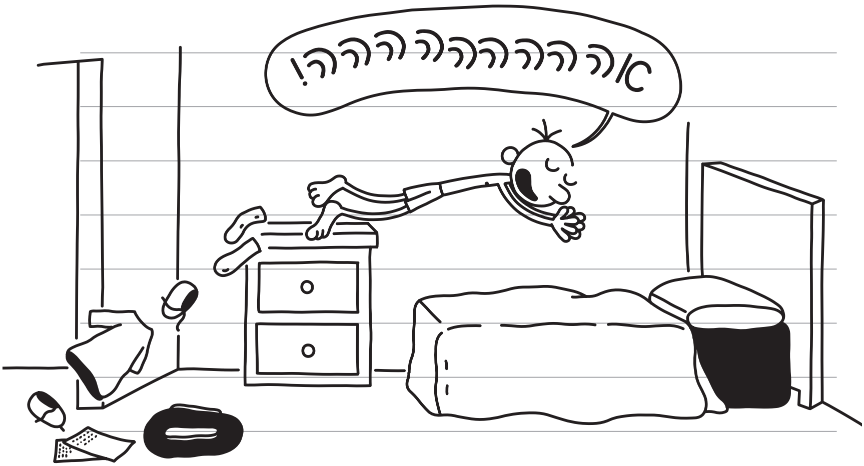
אבל יש לי הרגשה שזה היה אירוע חד־פעמי, כי כשראולי הוריד אותי בבית הוא היה גמור לגמרי. אתם יודעים, אם הבית ספר מחליט להפסיק לנו את ההסעה הביתה, לפחות שיסדרו רכבל על הגבעה שלנו.

שלחתי למנהל חמישה אי־מיילים בערך בעניין הזה, אבל עדיין לא זכיתי לתשובה.

גם אני הייתי די עייף כשהגעתי הביתה. בזמן האחרון יש לי מנהג חדש, לתפוס תנומה כל יום אחרי בית ספר.

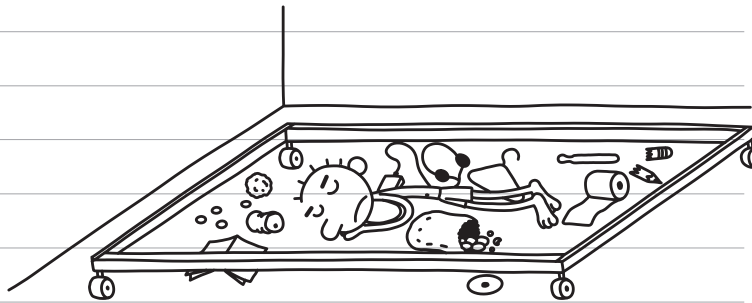
אני ממש **חי** בשביל הנמנומים האלה. שינה אחרי בית ספר היא הדרך היחידה בשבילי לטעון את המצברים. וברוב הפעמים ברגע שאני מגיע הביתה, אני טס למיטה.

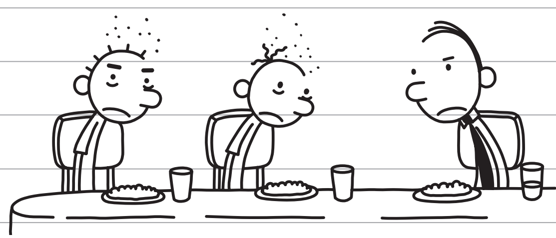
אפשר להגיד שממש הפכתי למומחה לשינה. אם אני עייף, אני יכול לישון כמעט בכל מצב.

האדם היחיד שאני מכיר שיותר טוב ממני בשינה הוא אחי **רודריק**. והנה הסיבה שאני אומר את זה: לפני שבועיים בערך אמא היתה צריכה להזמין לרודריק מיטה חדשה כי המיטה שלו כבר התפרקה משימוש יתר. אז החבר'ה מהרהיטים באו לקחת את המזרון והארגז-מצעים הישנים שלו.

כשהם באו, רודריק בדיוק היה באמצע התנומת־אחרי־בית־ספר שלו. אז הם לקחו את המיטה, והוא המשיך לישון על הרצפה, בתוך המסגרת של הגלגלים.

עכשיו אני דואג שאבא לא ירשה לנו לנמנם אחרי בית ספר. יש לי הרגשה שמתחיל להימאס לו להעיר אותנו כל יום לארוחת ערב.

<u>יום שלישי</u>

טוב, לא נעים לי להודות, אבל נראה לי שהנמנומים שלי מתחילים להשפיע לי על הציונים.

אתם מבינים, פעם הייתי מכין שיעורים כשחזרתי מבית ספר, ובערב ראיתי טלוויזיה. בזמן האחרון אני מנסה להכין שיעורים בזמן שאני רואה טלוויזיה, ולפעמים זה לא עובד כל כך טוב ביחד.

הייתי צריך להגיש היום עבודה בביולוגיה באורך ארבעה עמודים, אבל אתמול בערב נשאבתי לתוכנית טלוויזיה שראיתי. אז היום בהפסקה ניסיתי לכתוב את כל העבודה במחשב של המעבדה.

לא היה לי מספיק זמן לעשות תחקיר, אז שיחקתי עם השוליים והגודל של האותיות כדי למרוח את מה שהיה לי על ארבעה עמודים. אבל אני בטוח שגברת נורמן תרד עלי בגלל זה.

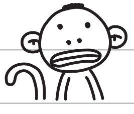
שימפנזים

עבודה באורך ארבעה עמודים

גרג
הפלי

1

זה שימפנזה,
והוא קוף
מאוד גדול.

שימפנזים הם
נושא העבודה
שאתם מחזיקים
בידכם כרגע.

2

שימפנזים אמורים להיות
חכמים,
אבל אני לא בטוח שזה נכון.

3

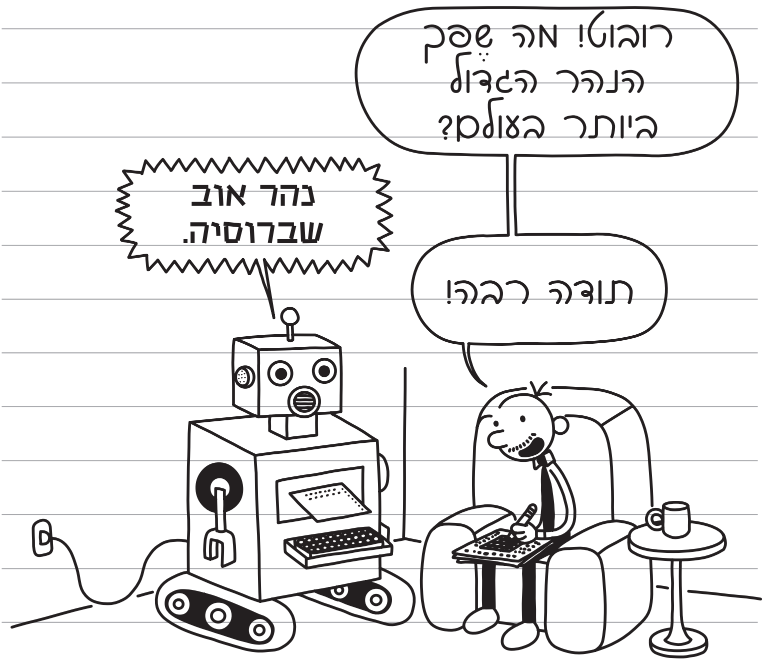
טוב, נראה שנגמר לי
המקום,
אז מתברר שזה ה...

סוף.

4

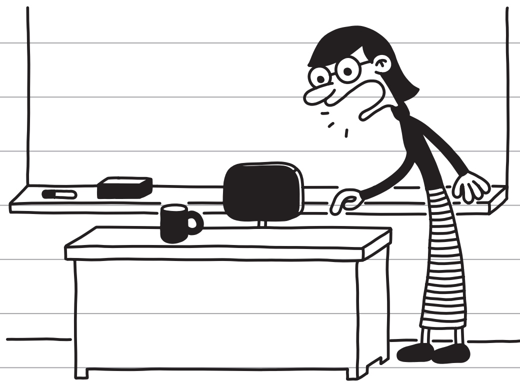
אתמול באמת קיבלתי "אופס" בבוחן בגיאוגרפיה. הבנתי אני יכול להגיד שהיה מאוד קשה גם ללמוד לבוחן וגם לראות פוטבול באותו זמן.

להגיד לכם את האמת? אני לא חושב שהמורים צריכים להכריח אותנו לשנן את כל השטויות האלה, כי בעתיד ממילא לכל אחד יהיה רובוט אישי שיגיד לו כל מה שהוא צריך לדעת.

ואם כבר מדברים על מורים, אז היום גברת קרייג היתה במצב רוח ממש גרוע. זה היה בגלל שהמילון הגדול, שבדרך כלל מונח על השולחן שלה, נעלם.

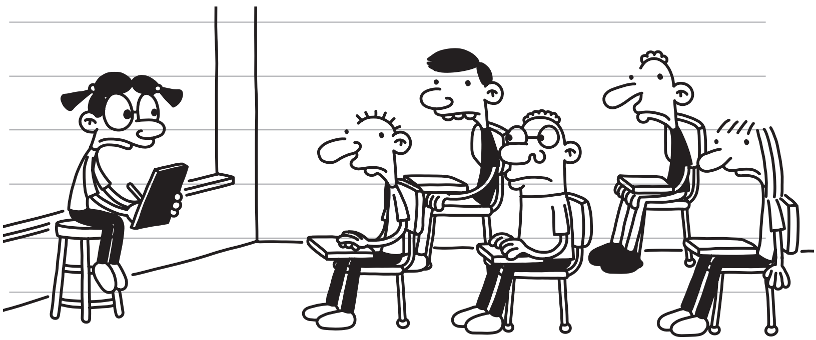
אני בטוח שמישהו לקח אותו בהשאלה ושכח להחזיר, אבל גברת קרייג כל הזמן השתמשה במילה "גנב".

גברת קרייג אמרה שאם המילון לא חוזר למקום שלו לפני סוף השיעור, כולם נשארים בכיתה בהפסקה.

ואז היא אמרה שהיא יוצאת מהחדר, ואם ה"אשם" יחזיר את המילון לשולחן, לא יהיו לזה השלכות ואף אחד לא ישאל שאלות.

גברת קרייג מינתה את פטי פארל למשגיחה על הכיתה ויצאה מהחדר. פטי לוקחת את תפקיד המשגיחה מאוד ברצינות, וכשהיא האחראית אף אחד לא מעיז לזוז.

קיוויתי מאוד שמי שלקח את המילון יקום מיד ויתוודה, כי היו לי שני שוקו בקרטון לארוחת צהריים.

אבל אף אחד לא קם. וכמובן גברת קרייג קיימה את ההבטחה שלה והשאירה אותנו בכיתה בהפסקה. ואז היא אמרה שהיא תשאיר אותנו בכיתה בהפסקות עד שהמילון יחזור למקום.

<u>יום שישי</u>

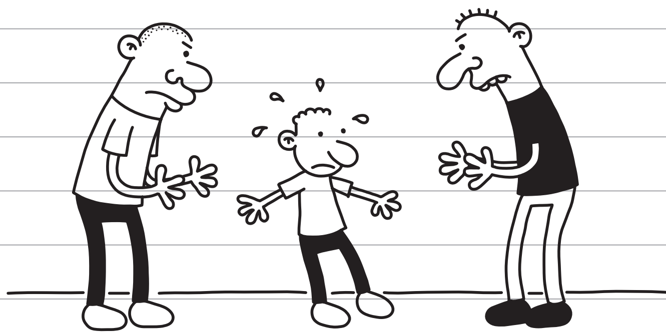
בשלושה ימים האחרונים גברת קרייג מחזיקה אותנו בכיתה, והמילון עדיין לא חזר למקום. היום פטי פארל היתה חולה, אז גברת קרייג שמה את אלכס ארודה בתור אחראי על הכיתה בזמן שהיא לא נמצאת.

אלכס הוא תלמיד טוב, אבל ילדים לא מפחדים ממנו כמו שהם מפחדים מפטי פארל. ברגע שגברת קרייג יצאה מהכיתה, נהיה בלגן אחד גדול.

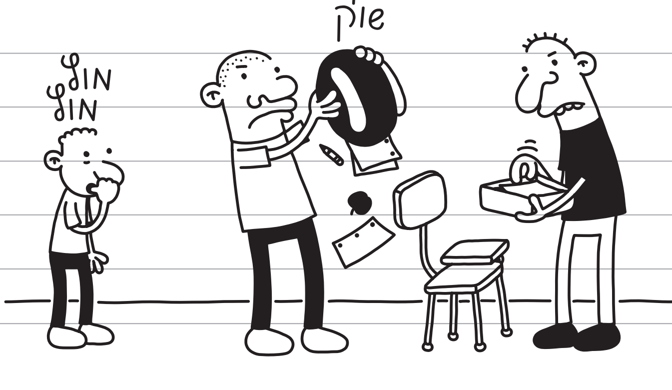

שני ילדים שנמאס להם להיות תקועים בכיתה בהפסקות החליטו לנסות לגלות מי לקח את המילון של גברת קרייג.

הראשון שהם תיחקרו היה ילד שקוראים לו קורי לם. נראה לי שקורי היה ראשון ברשימת החשודים בגלל שהוא חכם כזה וכל הזמן משתמש במילים מסובכות.

קורי הודה בביצוע הפשע בתוך שנייה, אבל מתברר שהוא אומר שהוא עשה את זה רק בגלל שהוא נשבר בחקירה.

הילד הבא ברשימה היה פיטר לין, ולפני שמישהו הבין מה קורה, גם הוא הודה באשמה.

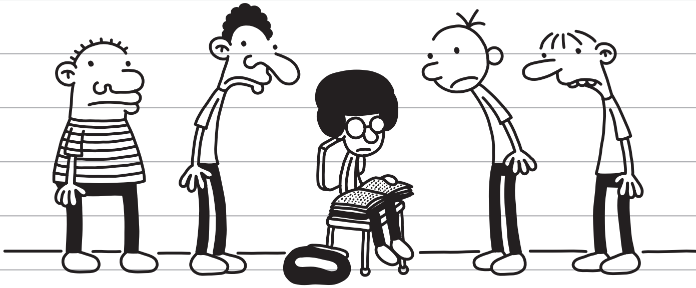

הבנתי שזאת רק שאלה של זמן עד שהבחורים האלה יגיעו גם **אלי**. אז היה ברור לי שאני חייב לחשוב מהר על רעיון.

קראתי מספיק ספרים של שרלוק סמי בשביל לדעת שלפעמים מה שצריך זה דווקא איזה חרשן שיחלץ אותך מהצרות. והגעתי למסקנה שאם יש מישהו שיכול לפצח את המקרה הזה, זה אלכס ארודה.

אז אני ועוד כמה חבר'ה שפחדו שיטרידו אותם, הלכנו לאלכס לראות אם הוא יכול להוציא אותנו מזה.

אמרנו לאלכס שאנחנו צריכים שהוא יפתור את תעלומת המילון של גברת קרייג, אבל הוא אפילו לא ידע **על מה** אנחנו מדברים. אני מתאר לעצמי שאלכס היה כל כך שקוע בספר שלו, שהוא אפילו לא שם לב למה שקורה סביבו בימים האחרונים.

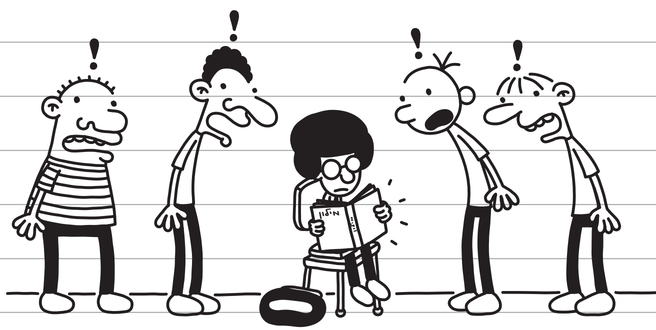

חוץ מזה, אלכס תמיד נשאר בכיתה וקורא בזמן ההפסקות, ככה שלעונש של גברת קרייג לא היתה השפעה גדולה על החיים שלו.

לצערנו, גם אלכס הכיר את הספרים של שרלוק סמי, והוא אמר שהוא יעזור לנו אם נשלם לו חמישה דולר. האמת שזה היה מאוד לא הוגן, כי שרלוק סמי גובה רק חמישה סנט. אבל אני ושאר החבר'ה הסכמנו בינינו שזה שווה את המחיר, אז הוצאנו את הכסף שלנו ונתנו לו אותו.

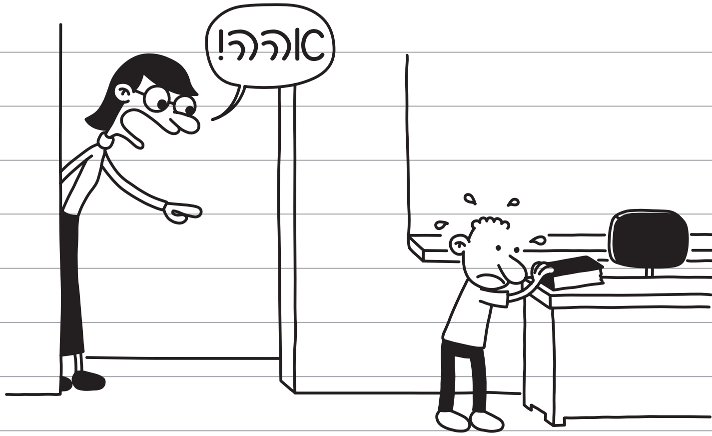
מסרנו לאלכס את כל העובדות שידענו על הפרשה, אבל בעצם לא ידענו יותר מדי. ואז שאלנו אותו אם הוא יכול להצביע על כיווני חקירה אפשריים.

ציפיתי שאלכס יתחיל לרשום לעצמו הערות ולהשפריץ כל מיני זיבולים מדעיים, אבל הוא פשוט סגר את הספר שהוא קרא והראה לנו את העטיפה. ואתם לא **תאמינו**, אבל זה היה המילון של גברת קרייג.

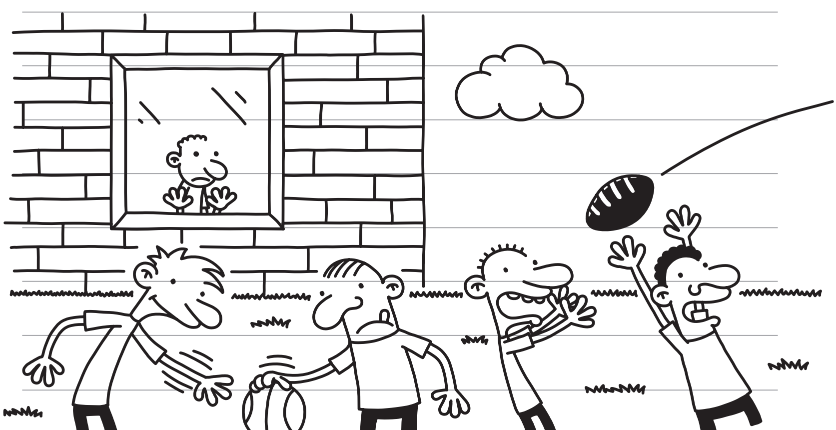

אלכס אומר שהוא קורא במילון כדי להתכונן לתחרות איות הארצית שתתקיים בחודש הבא. מה אני אגיד לכם, את **זה** היינו שמחים לשמוע **לפני** ששילמנו לו חמישה דולר. בכל מקרה, לא היה לנו זמן להתלונן, כי גברת קרייג היתה אמורה לחזור כל רגע.

קורי לם לקח את הספר מאולכס ושם אותו על השולחן של גברת קרייג. אבל בדיוק בשנייה הזאת היא נכנסה לחדר.

בסופו של דבר גברת קרייג חזרה בה מההבטחה ש"לא יהיו השלכות", ככה שבשלושה שבועות הבאים קורי לם יבלה את ההפסקות בכיתה. הצד החיובי הוא שאולכס אורודה יהיה איתו.

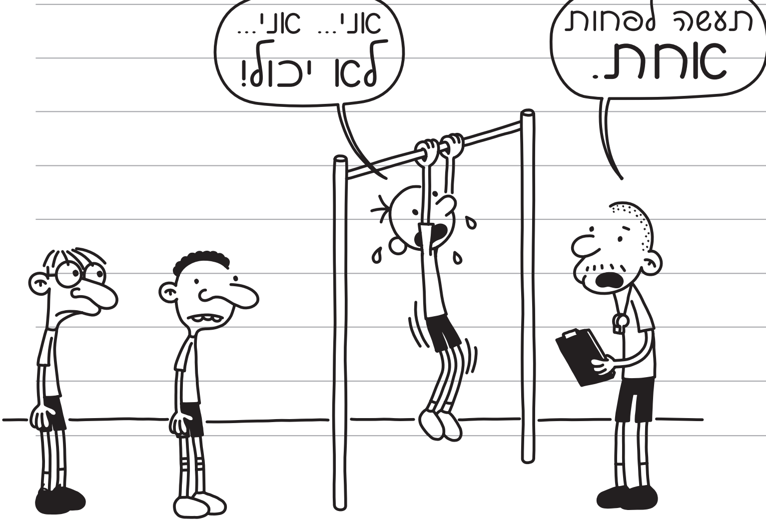
פברואר

<u>יום שלישי</u>

אתמול בקפטריה, כששפכתי את הדברים מהתיק־אוכל, נפלו ממנו **שני פירות** – אבל שום חטיף.

זאת היתה בעיה די רצינית. אמא תמיד שמה לי בתיק־אוכל עוגיות או ופלים או משהו כזה, ובדרך כלל זה גם הדבר היחיד שאני אוכל. ככה שלא היו לי אנרגיות להמשך היום.

כשהגעתי הביתה שאלתי את אמא מה הסיפור של הפירות. היא אמרה שתמיד היא קונה מספיק ממתקים לכל השבוע, וכנראה אחד מאיתנו לקח את החטיפים מהקופסה בחדר כביסה.

אני בטוח שאמא חושבת שאני זה שגונב את החטיפים, אבל תאמינו לי שכבר למדתי את הלקח שלי בעניין **הזה**.

בשנה שעברה לקחתי ממתקים מהקופסה, אבל כשפתחתי את התיק־אוכל שלי בבית ספר והוצאתי משם את התחליף שאמא שמה לי, הבנתי ששילמתי על זה ביוקר.

היום בארוחת צהריים קרה בדיוק אותו דבר: שני פירות ושום חטיפים.

כמו שאמרתי, אני ממש תלוי בבדיקת מרק שאני מקבל מהסוכר. כמעט נרדמתי בשיעור של מר ווטסון בשעה שישית, אבל למזלי התעוררתי מהמכה שחטפתי בראש מהמשענת של הכיסא.

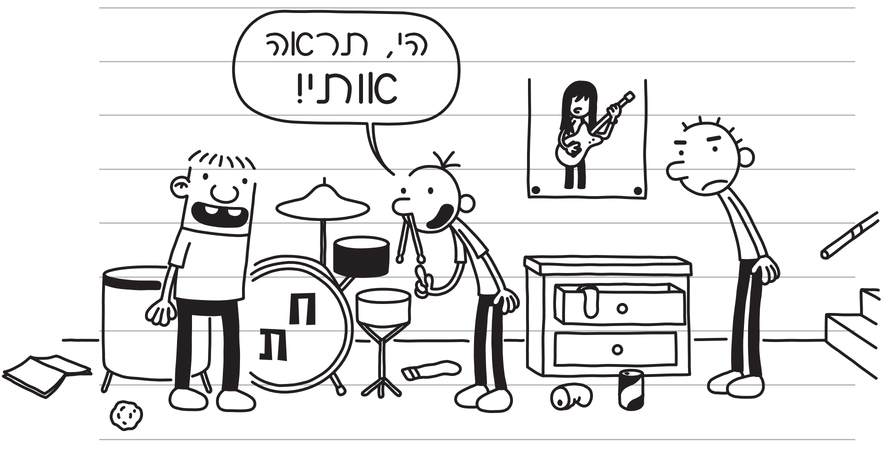

כשחזרתי הביתה, אמרתי לאמא שזה לא הוגן שמישהו אחר אוכל את החטיפים ואני צריך לסבול בגלל זה. אבל היא אמרה שהיא לא מתכוונת ללכת לקניות עד סוף השבוע, ושעד אז אני פשוט צריך "להסתדר".

גם אבא לא עזר יותר מדי. כשהתלוננתי, הוא רק קבע עונש לכל מי שייתפס גונב חטיפים, "שבוע בלי תופים ובלי פלייסטיישן". אז ברור שהוא חושב שזה אני או רודריק.

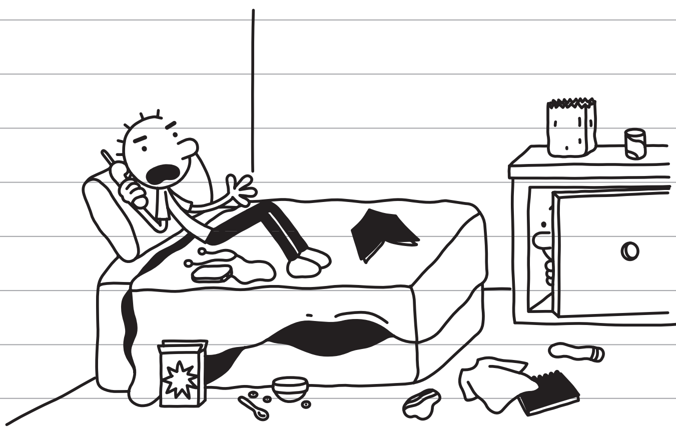
כמו שאמרתי, זה לא אני, אבל הגעתי למסקנה שאבא אולי צודק בקשר לרודריק. כשרודריק נכנס להתקלח אחרי ארוחת ערב, ירדתי לחדר שלו כדי לנסות למצוא עטיפות או פירורים.

אבל כשחיטטתי בחדר של רודריק, שמעתי אותו יורד. הייתי חייב להתחבא מהר, כי משום־מה רודריק יוצא לגמרי מאיזון כשהוא תופס אותי בחדר שלו, כמו שקרה אתמול, למשל:

שנייה לפני שרודריק הגיע לתחתית המדרגות, דחפתי את עצמי לתוך הארונית של השולחן שלו וסגרתי את הדלת. רודריק נכנס לחדר, זרק את עצמו על המיטה וצילצל לחבר שלו וורד.

וורד ורודריק דיברו **בלי סוף**, והתחלתי לחשוב שאולי איאלץ לבלות את הלילה בתוך השולחן.

רודריק נכנס עם וורד לוויכוח סוער על השאלה אם אפשר להקיא כשעומדים על הראש, והתחלתי להרגיש שעוד מעט אני בעצמי מקיא. למזלי, בערך באותו זמן נגמרה הסוללה בטלפון. כשרודריק עלה להביא את הטלפון הרזרבי, ברחתי משם.

סיפור החטיפים לא היה בכלל בעיה מבחינתי אם היה לי כסף. כי אם היה לי, הייתי יכול לקנות כל יום משהו במכונת חטיפים בבית ספר.

ודווקא כרגע אני מרושש לגמרי. בזבזתי את כל הכסף שלי על זבל שאני לא יכול אפילו **להשתמש** בו.

לפני חודש בערך ראיתי כמה מודעות על הכריכה האחורית של אחת מהחוברות־קומיקס שלי, והשקעתי בכמה דברים שהיו אמורים לשנות לי **לגמרי** את החיים.

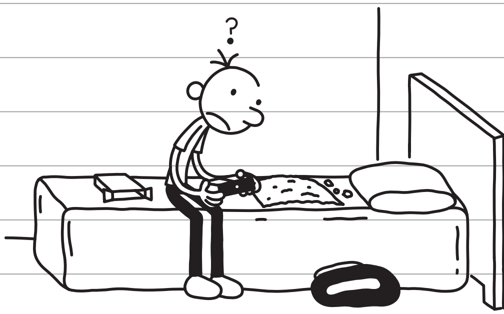

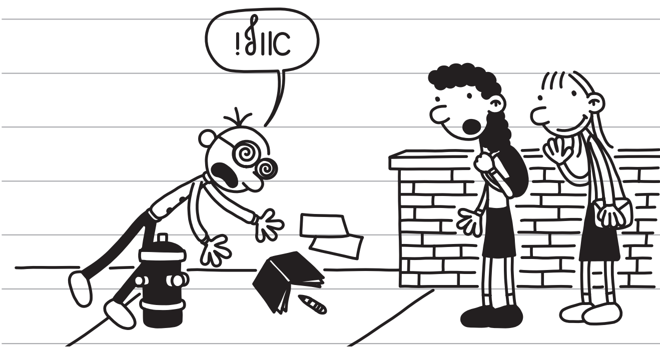

בערך לפני שבועיים התחלתי לקבל את הדברים בדואר.

המכונת מזומנים התגלתה כטריק דבילי כי כדי שזה יעבוד אתה צריך להכניס לחריץ סתרים כסף **שלך**. וזה היה רע מאוד כי אני בניתי על זה שבזכות הדבר הזה לא אצטרך למצוא עבודה כשאהיה גדול.

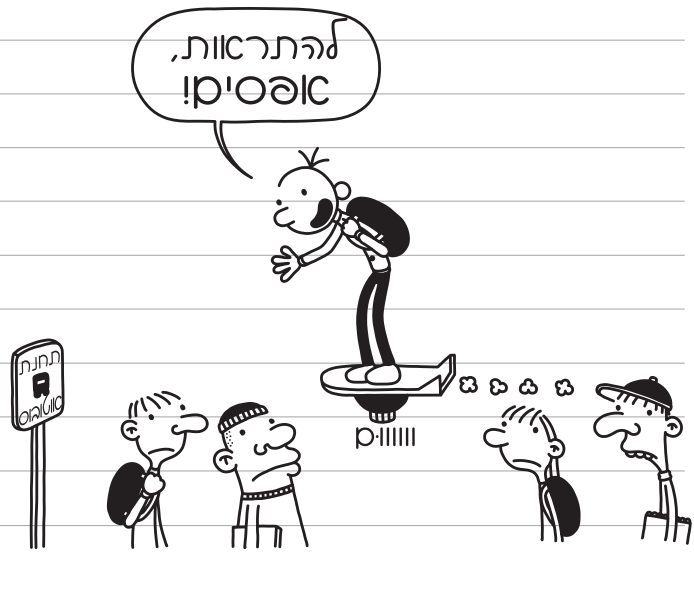
המשקפי רנטגן רק גורמים לך לפזול ולראות מטושטש, ככה שגם זאת היתה נפילה.

השתילת קול לגמרי אבדה **בכלל**, אפילו שעשיתי הכול בדיוק לפי ההוראות.

אבל הכי בניתי על הרחפת האישית. דמיינתי איזה סבבה יהיה לחזור הביתה אחרי שסוף־סוף אני אקבל את הרחפת בדואר.

היום קיבלתי את החבילה, אבל לא היתה בתוכה רחפת. היתה שם רק חוברת שמסבירה איך **לבנות** רחפת, ואני נתקעתי בשלב הראשון.

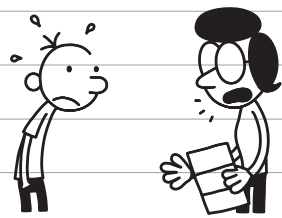

אני לא מבין איך מי שכותב את הפרסומות האלה יכול לשקר ככה לילדים בלי שיקרה לו כלום. חשבתי לשכור עורך דין ולתבוע את האנשים האלה, אבל עורכי דין עולים כסף, וכמו שאמרתי קודם, המכונת מזומנים היא סתם זבל.

יום חמישי

היום אמא חיכתה לי כשחזרתי הביתה מבית ספר, והיא לא נראתה כל כך שמחה. מתברר שהבית ספר שלח הביתה דוחות של אמצע שליש, והיא לקחה את הדואר לפני שהספקתי למנוע את זה.

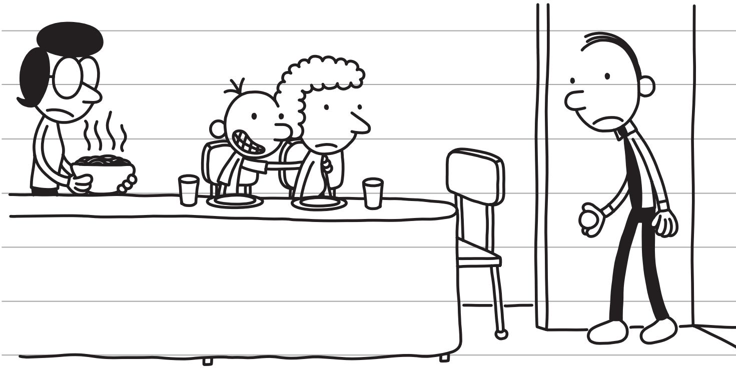
אמא הראתה לי את הדוח, והוא לא היה משהו. ואז היא אמרה שנחכה ש**אבא** יחזור הביתה ונראה מה **הוא** יחשוב על זה.

מה אני אגיד לכם, לחכות שאבא יחזור הביתה כשאתה בצרות זה הדבר **הכי** גרוע. פעם הייתי פשוט מתחבא בארון, אבל לא מזמן עליתי על דרך יותר טובה להתמודד עם זה. עכשיו בכל פעם שאני בצרות, אני מזמין את סבתא לארוחת ערב, כי אבא לא יתעצבן עלי כשסבתא בסביבה.

בארוחת ערב הקפדתי לשבת ליד סבתא.

למזלי, אמא לא הזכירה את עניין הדוח בזמן הארוחה. וכשסבתא אמרה שהיא צריכה ללכת לבינגו, מהר הצטרפתי אליה.

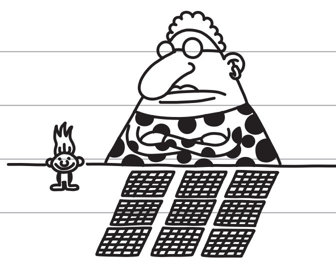

הלכתי עם סבתא לבינגו לא רק כדי לברוח מאבא. הלכתי גם כי הייתי צריך דרך לעשות קצת כסף קל.

חישבתי שלבלות כמה שעות עם סבתא והחברים
שלה בבינגו הוא מחיר הוגן לגמרי לשלם בתמורה
לשבוע של חטיפים מהאוטומט של הקפטריה.

סבתא והחברים שלה **מומחים** בבינגו, והם גם
מאוד רציניים בעניין הזה. יש להם כל מיני אביזרים
כמו "טוש מזל" ו"טרול בינגו" ודברים כאלה, שאמורים
לעזור להם לנצח.

אחת מהחברות של סבתא כל כך טובה, שהיא
זוכרת בעל פה את כל הכרטיסים שלה, והיא אפילו
לא **צריכה** להשתמש **בטוש** כדי לסמן את
המספרים שעלו בגורל.

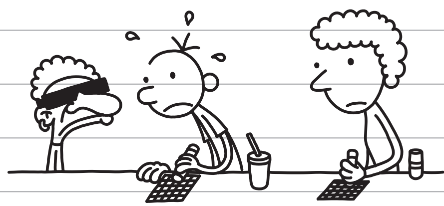

משום־מה היום סבתא והחברים שלה לא ניצחו
כמו תמיד. אבל אז במשחק "כל הטבלה" היו לי כל
המספרים. צעקתי "בינגו" נורא חזק והאחראי ניגש
לבדוק את הטבלה שלי.

התברר שעשיתי בלגן וסימנתי כמה משבצות שלא הייתי אמור לסמן. האחראי אמר שהניצחון שלי לא נחשב, וכולם בחדר מאוד שמחו שהמשחק ממשיך.

סבתא אמרה לי להשתדל לא למשוך כל כך הרבה תשומת לב אם עוד פעם אני אחשוב שיש לי בינגו, כי המשתתפים ה״קבועים״ לא אוהבים שמשתתפים חדשים מנצחים.

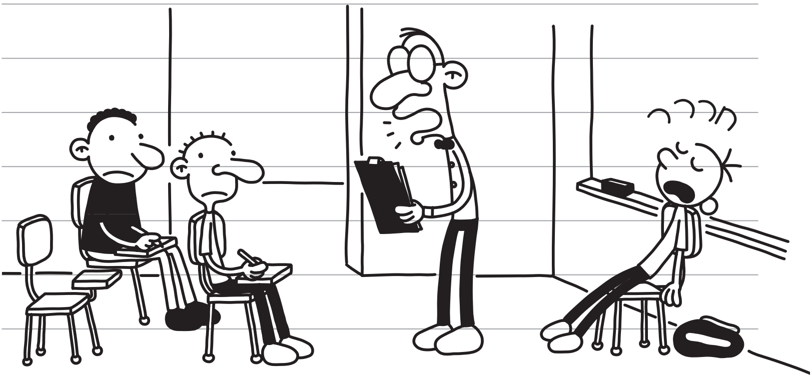
חשבתי שסבתא עובדת עלי, אבל כצפוי הקבועים שלחו גברת אחת משלהם כדי להפחיד אותי. ואני חייב להודות שהיא עשתה את העבודה שלה ממש טוב.

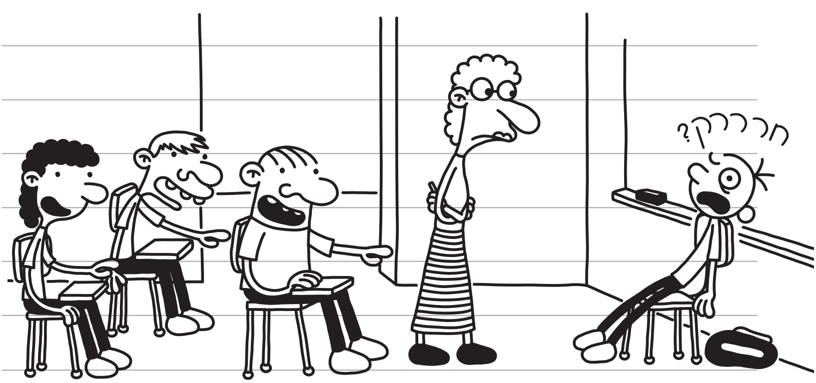
יום שישי
טוב, אי אפשר להגיד שהיום היה היום הכי טוב שלי בחיים. כמה ראשונה, נכשלתי במבחן במדעים. כנראה היה עדיף ללמוד אתמול בערב במקום לבלות ארבע שעות בבינגו.

בשעה שישית נרדמתי באמצע השיעור, והפעם הייתי ממש **מחוסר הכרה**. מר ווטסון היה צריך לנער אותי כדי שאני אתעורר. בתור עונש, הוא הושיב אותי מול כל הכיתה.

מבחינתי זה היה סידור מצוין, כי יכולתי לישון בשקט.

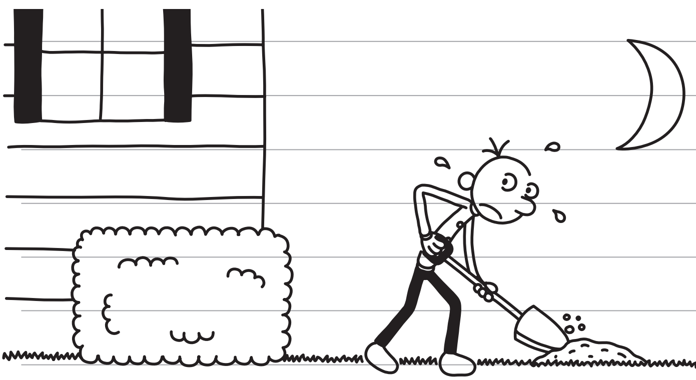
חבל מאוד שאף אחד לא העיר אותי כשהשיעור נגמר, כי התעוררתי רק כשהתחיל השיעור **הבא**.

השיעור שהתעוררתי בו היה עם גברת לורי. גברת
לורי נתנה לי ריתוק, והיום שני אני אצטרך להישאר
אחרי הלימודים כדי לרצות את העונש.

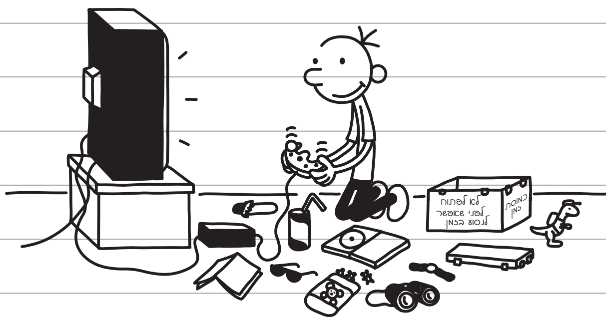
בערב הייתי פקעת עצבים בגלל הירידת סוכר שלי,
אבל לא היה לי כסף לרדת לקיוסק לקנות חטיף או
משהו לשתות. אז עשיתי משהו שאני לא ממש גאה בו.

הלכתי לבית של רואולי וחפרתי כדי להוציא את
הכמוסת זמן שקברנו אצלו בחצר. אבל עשיתי את
זה רק בגלל שהייתי במצב נואש.

לקחתי את הכמוסת זמן הביתה, פתחתי אותה
והוצאתי את השלושה דולר ששמתי שם. ואז ירדתי
לקיוסק וקניתי לעצמי בקבוק שתייה גדול, דובוני גומי
וחטיף.

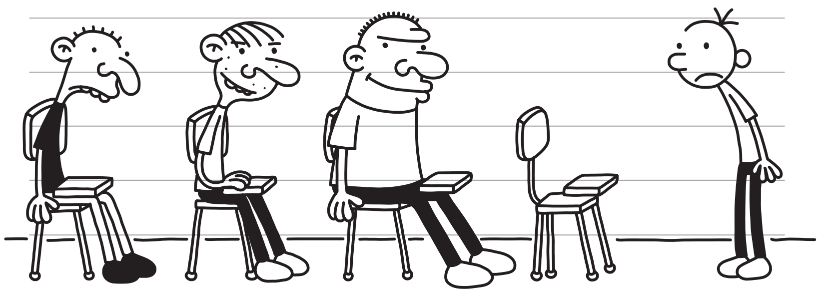
אני מרגיש לא הכי טוב עם זה שהכמוסת זמן שאני ורואולי עשינו לא תישאר קבורה כמה מאות שנים. מצד שני זה די מגניב שיצא שאחד מאיתנו פתח אותה, כי אם להגיד את האמת, שמנו שם ממש דברים טובים.

יום שני

לא ידעתי למה לצפות מהריתוק, אבל כשנכנסתי לחדר, המחשבה הראשונה שלי היתה: "אני לא שייך לכאן, לחבורת עבריינים לעתיד הזאת."

התיישבתי בכיסא הפנוי היחיד, שהיה בדיוק לפני בחור שקוראים לו לאון ריקט.

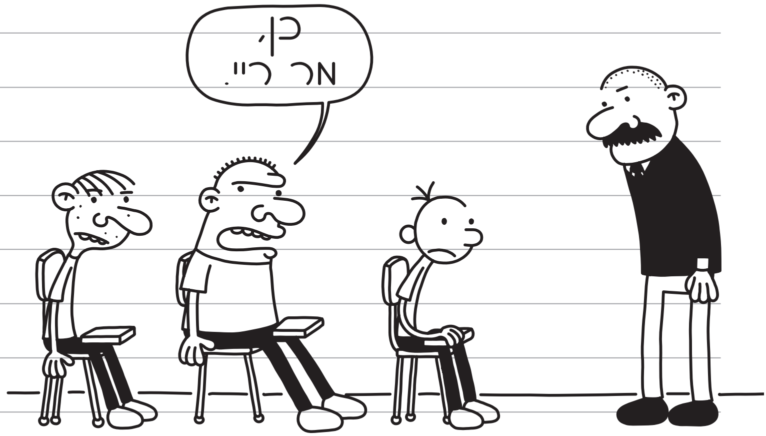
לאון הוא לא הבחור הכי מבריק בבית ספר. שלחו אותו לריתוק בגלל מה שהוא עשה כשהוא ראה דבור על החלון באמצע השיעור.

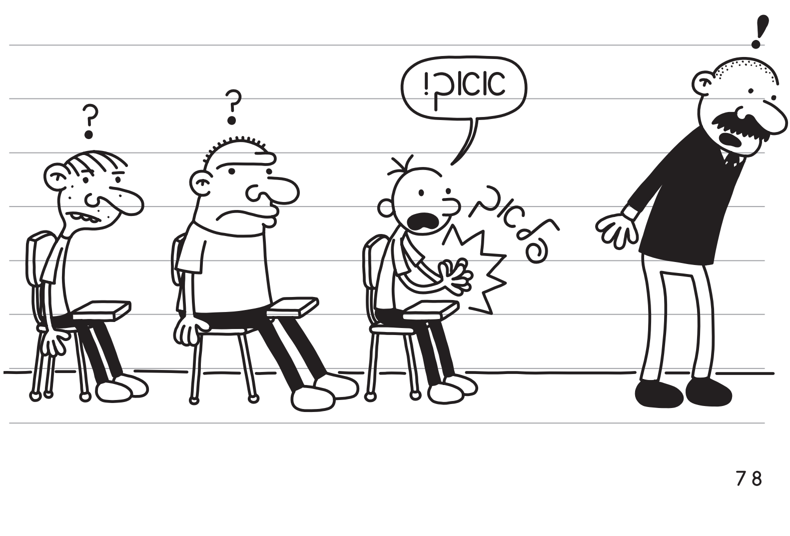
גיליתי שבריתוק יושבים ומחכים שהזמן יעבור. אסור לקרוא או להכין שיעורים או **שום דבר** אחר, וזה חוק דבילי לגמרי, אם חושבים על זה, כי תוספת לימודים יכולה מאוד להועיל לרוב הילדים שנמצאים שם.

האחראי עלינו היה מר ריי, והוא פחות או יותר השגיח עלינו. אבל בכל פעם שהוא לא הסתכל, לאון נתן לי סטירה באוזן או דחף לי לשם אצבעות או דברים כאלה. בסוף לאון לא שם לב ומר ריי תפס אותו עם האצבע בתוך האוזן שלי.

מר ריי אומר ללאון שאם הוא יתפוס אותו נוגע בי עוד פעם, הוא יהיה בצרה **גדולה**.

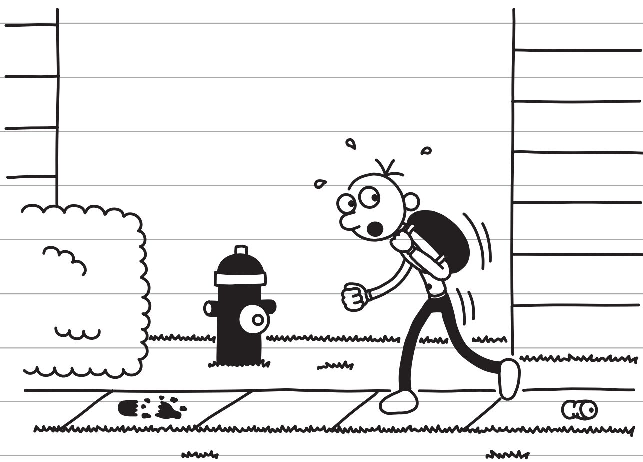

היה ברור לי שלאון ימשיך להציק לי, אז החלטתי לשים לזה סוף. ברגע שמר ריי סובב אלינו את הגב, מחאתי כפיים כדי שזה יישמע כאילו לאון נתן לי מכה.

מר ריי הסתובב ואמר ללאון שהוא נשאר היום עוד חצי שעה, ושיהיה לו עונש ריתוק גם **מחר**.

בדרך הביתה שאלתי את עצמי אם מה שעשיתי בבית ספר היה מהלך חכם. אני לא רץ מהר במיוחד, וחצי שעה זה לא פור כזה גדול.

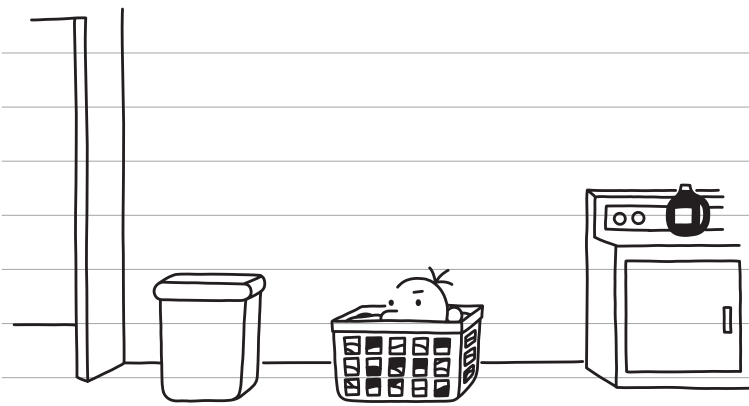

<u>יום שלישי</u>

הלילה הבנתי שהמקור לכל הבעיות שיש לי כרגע בחיים הוא שמישהו מהמשפחה שלי התחיל לגנוב את החטיפים. אז החלטתי לתפוס את הגנב אחת ולתמיד.

ידעתי שאמא היתה בקניות בסוף שבוע, ככה שבחדר כביסה יש אספקה טרייה של חטיפים. וזה אומר שהגנב־חטיפים בטוח יכה שנית.

אחרי ארוחת ערב הלכתי לחדר כביסה וכיביתי את האור. ואז השתחלתי לתוך סל כביסה ריק וחיכיתי.

בערך חצי שעה אחר כך מישהו נכנס לחדר והדליק את האור, אז הסתתרתי מתחת למגבת. אבל התברר שזאת רק אמא.

נשארתי בלי לזוז בזמן שהיא הוציאה את הכביסה מהמייבש. אמא לא שמה לב שאני שם וזרקה את הכביסה לתוך הסל שבו התחבאתי.

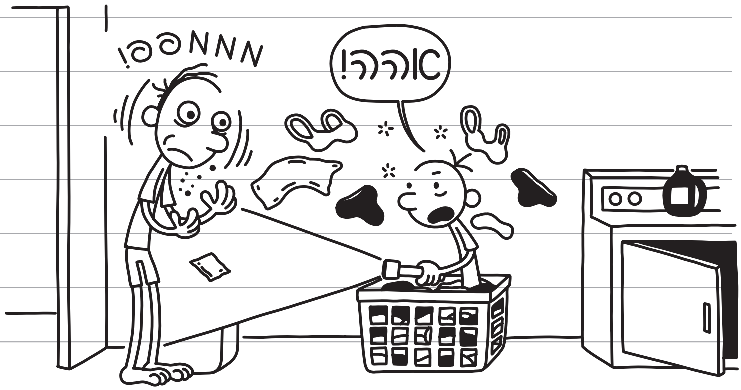
ואז היא יצאה מהחדר, ואני המשכתי לחכות. בכל הרצינות, הייתי מוכן לחכות שם כל הלילה אם זה מה שצריך.

אבל הבגדים שיצאו מהמייבש היו חמימים, ואני התחלתי להרגיש מנומנם. ולפני שהבנתי מה קורה, נרדמתי.

אני לא יודע כמה שעות ישנתי, אבל אני **כן** יודע שהתעוררתי לקול רשרוש של ניירות עטיפה.

כששמעתי קולות לעיסה, הדלקתי את הפנס שלי ותפסתי את הגנב על חם!

זה היה אבא! בחיי, הייתי צריך לדעת את זה מהתחלה. הוא הרי מכור **כבד** לג'אנק פוד.

התחלתי להסביר לאבא מה אני חושב עליו, אבל הוא הפסיק אותי. הוא לא רצה לדבר על הסיבות שגרמו לו לגנוב לנו את החטיפים של הצהריים. הוא **כן** רצה לדבר על מה אני עושה באמצע הלילה בתוך ערמת תחתונים של אמא.

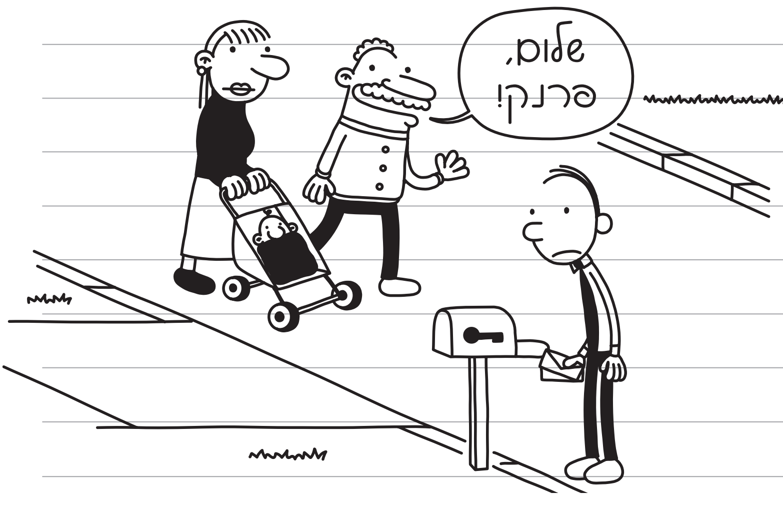
בדיוק באותו רגע שמענו את אמא יורדת במדרגות.

אני חושב שאני ואבא הבנו עד כמה גרוע מצבנו, אז כל אחד מאיתנו לקח כמה חטיפי אנרגיה שהצליח להחביא, ושנינו ברחנו משם מהר.

יום רביעי

עדיין רתחתי על אבא על זה שהוא גנב לנו את החטיפים של הצהריים, ותיכננתי להגיד לו את זה בפרצוף הערב. אבל אבא הלך לישון בשש, ככה שלא היתה לי הזדמנות לעשות את זה.

אבא הלך לישון כל כך מוקדם כי הוא היה מדוכא ממשהו שקרה לו כשהוא חזר מהעבודה. כשאבא הוציא את הדואר, הופיעו השכנים שלנו מהמשך הרחוב, הזוג סנלה, עם התינוק החדש שלהם.

לתינוק קוראים סת, ואני חושב שהוא בערך בן חודשיים.

בכל פעם שלזוג סנלה נולד תינוק חדש, חצי שנה אחרי זה הם עורכים מסיבת "חצי־יום־הולדת" ומזמינים את כל השכנים.

השיא של המסיבת חצי־יום־הולדת המצאתי הוא שכל האורחים מסתדרים בשורה, וכל אחד בתורו מנסה להצחיק את התינוק. המבוגרים עושים כל מיני תנועות ופרצופים דביליים כאלה ומתנהגים **לגמרי** כמו מטומטמים.

הייתי בכל המסיבות חצי־יום־הולדת של סנלה שהיו עד היום, ואף תינוק עוד לא צחק אפילו פעם אחת.

כולם יודעים מה הסיבה האמיתית שהזוג סנלה עושים את המסיבות חצי־יום־הולדת האלה: הם רוצים לזכות בעשרת אלפים דולר. זה הפרס הגדול ב"המשפחה הכי מצחיקה", תוכנית טלוויזיה שמראה כל מיני סרטונים ביתיים של אנשים שבדורי גולף פוגעים להם בין הרגליים וכאלה דברים.

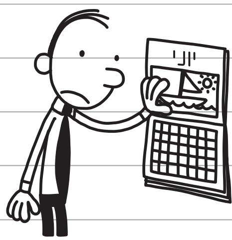
הזוג סנלה מקווים שמשהו ממש מצחיק יקרה באחת המסיבות שלהם, והם יצלמו את זה בווידיאו. עם הזמן הם הצליחו לצלם כמה דברים לא רעים בכלל. במסיבת חצי־יום־הולדת של סם סנלה נקרעו למר ביטנר המכנסיים באמצע קפיצת פישוק. ובמסיבה של סקוט סנלה מר אוודום הלך אחורה ונפל לתוך בְּרֵכָה של תינוקות.

הזוג סנלה שלחו את הסרטונים האלה לתוכנית, אבל לא זכו בשום דבר. אז אני מתאר לעצמי שהם ימשיכו ללדת תינוקות עד שהם יזכו.

אבא **שונא** להופיע מול אנשים, ולכן הוא יעשה כל מה שהוא יכול כדי לחסוך מעצמו את החובה להתנהג כמו אידיוט מול כל השכונה. עד היום אבא הצליח להתחמק מכל המסיבות חצי־יום־הולדת של משפחת סנלה.

בארוחת ערב אמא אמרה לאבא שהוא **חייב** ללכת למסיבת חצי־יום־הולדת של סת סנלה ביוני. ואני די בטוח שהפעם אבא מבין שגורלו נחרץ.

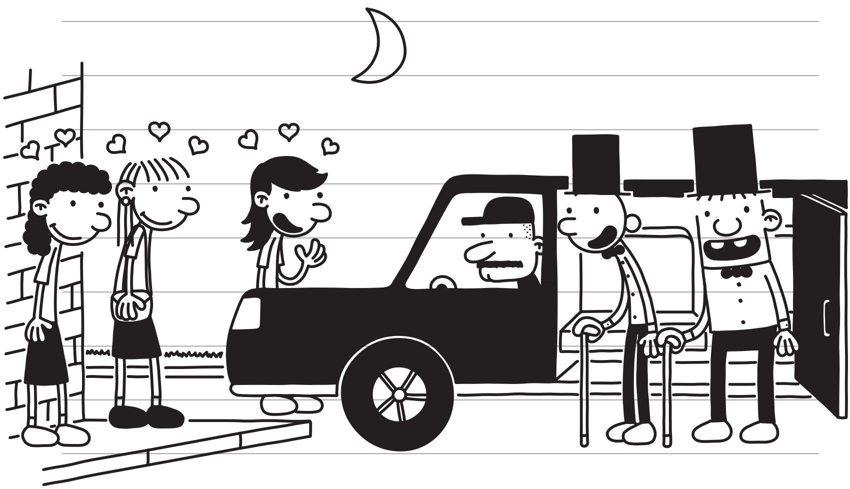

<u>יום חמישי</u>

כולם בבית ספר מדברים על המסיבת־יום־אהבה הגדולה שתהיה בשבוע הבא.

זאת השנה הראשונה שעושים אצלנו מסיבת ריקודים בבית ספר, וכולם נורא מתרגשים. כמה בנים בכיתה שלי אפילו הזמינו בנות להיות בנות זוג שלהם במסיבה.

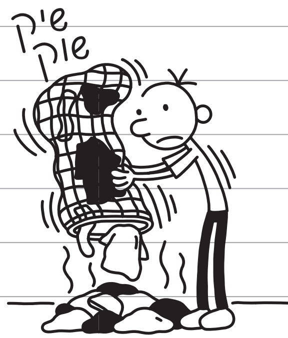
אני ורולי רווקים כרגע, אבל זה לא ימנע מאיתנו להגיע בסטייל.

חשבתי שאם אני ורולי נצליח לארגן בימים הקרובים קצת כסף, נוכל לשכור לימוזינה לאותו ערב. אבל כשצלצלתי לחברת לימוזינות, הבחור שענה לטלפון קרא לי "גברתי", וזה ביטל כל אפשרות שהבחור הזה יזכה לעשות **איתי** עסקים.

בגלל שהמסיבה היא בשבוע הבא, הבנתי שאני צריך לדאוג לעצמי למשהו ללבוש.

אפשר להגיד שאני בבעיה, כי כבר לבשתי את רוב הבגדים שקיבלתי בחג המולד, וכמעט נגמרו לי הבגדים הנקיים. בדקתי את הבגדים המלוכלכים כדי לראות אם יש משהו שאני יכול ללבוש פעם **שנייה**.

הפרדתי את הכביסה לשתי ערמות: אחת של דברים שאפשר ללבוש עוד פעם, ואחת של בגדים שבגללם ישלחו אותי לאחות בית הספר כדי לקבל הרצאה על היגיינה.

מצאתי חולצה לא רעה בכלל בערמה הראשונה, אבל היה לה כתם ריבה בצד שמאל. אז במסיבה אני אצטרך לזכור להקפיד שהולי הילס תהיה תמיד בצד ימין שלי, זה הכול.

<u>יום האהבה</u>

אתמול נשארתי ער עד מאוחר כדי להכין כרטיסי ברכה לכל הכיתה שלי. אני די בטוח שהחטיבה שלי היא הבית ספר היחיד במדינה שעדיין מכריח את התלמידים לכתוב אחד לשני ברכות ליום האהבה.

בשנה שעברה ממש חיכיתי להחלפת הברכות. בלילה שלפני יום האהבה עבדתי המון זמן על ברכה מקסימה לילדה אחת שדי חיבבתי, שקוראים לה נטשה.

נטשה אהובה,

אש להבה בוערת בלבי,
רק לך.

כה עזה, עד שהגחלים לבדן
יוכלו להרתיח מים לאלף ג'קוזים.

כה לוהטת, עד שהיא מביאה
את כל אנשי השלג בעולם
לידי ייאוש.

הניחי למדורת אהבתי
לעטוף אותך בחומה.

רק נשיקתך תוכל לכבות
את הלהבות שמכלות אותי.

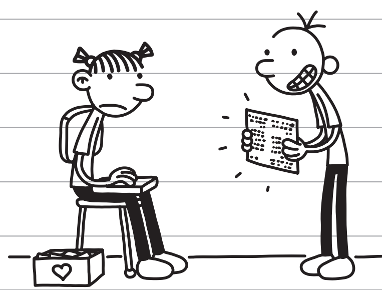
לך נתונים אהבתי,
תשוקתי,
חיי.

גרג

הראיתי לאמא את הברכה כדי שתבדוק לי שגיאות כתיב, אבל היא אמרה שמה שכתבתי לא "מתאים לגילי". היא אמרה שאולי כדאי שאתן לנטשה קופסת ממתקים קטנה או משהו כזה, אבל לא התכוונתי לקבל מאמא עצות לחיי האהבה שלי.

בבית ספר כולם הסתובבו בכיתה ושמו את הברכות בקופסאות של האחרים, אבל אני נתתי לנטשה את הברכה שלי באופן אישי.

נתתי לה לקרוא אותה, ואז חיכיתי לראות מה היא הכינה **בשבילי**.

נטשה חיטטה בקופסה שלה והוציאה משם כרטיס ברכה זול מהחנות, שהיה מיועד לחברה שלה שנטל, שהיתה חולה באותו יום.

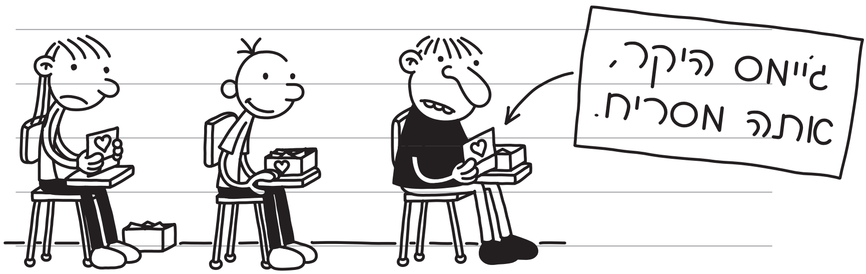
ואז היא קישקשה על השם של חברה שלה וכתבה במקומו את השם **שלי**.

בכל מקרה, אתם בטח יכולים להבין למה לא מי יודע מה התלהבתי מהחילופי ברכות **השנה**.

אתמול בלילה עלה לי רעיון מעולה. ידעתי שאני צריך להכין כרטיס ברכה לכל ילד בכיתה, אבל במקום להיות מתקתק ולכתוב דברים שאני לא באמת מתכוון אליהם, אמרתי לכל אחד **בדיוק** מה אני חושב עליו.

הקטע הכי שלא **חתמתי** על אף אחד מהכרטיסים.

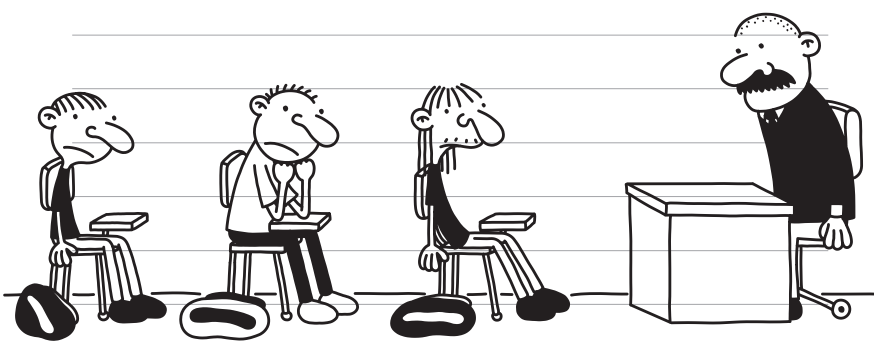
כמה ילדים התלוננו על הכרטיסים למורה שלנו, גברת רייכר, והיא עברה בין כולם וניסתה לבדוק מי שלח אותם. ידעתי שגברת רייכר תחשוב שמי שלא קיבל כרטיס הוא האשם, אבל התכוננתי לזה והכנתי כרטיס גם לעצמי.

אחרי שהחלפנו כרטיסי ברכה, הגיעה המסיבת־יום־אהבה. במקור המסיבה היתה אמורה להיות **בערב**, אבל כנראה לא השיגו מספיק הורים משגיחים. אז במקום זה הם תקעו את המסיבה באמצע יום לימודים.

בסביבות השעה אחת המורים התחילו לאסוף את כולם ולשלוח אותם לאולם התעמלות. כל מי שלא רצה לשלם את השני דולר דמי כניסה נאלץ לרדת לחדר של מר ריי ולהכין שיעורי בית.

אבל לרובנו היה די ברור ש"הכנת שיעורי בית" זה בדיוק כמו ריתוק.

כולנו נכנסנו בשורה לאולם התעמלות והתיישבנו על הספסלים. אני לא יודע למה, אבל כל הבנים התיישבו בצד אחד של האולם וכל הבנות בצד השני. ברגע שכולם היו בתוך האולם, ההורים הדליקו את המוזיקה. אבל מי שבחר את השירים **לגמרי** לא מחובר למה שילדים אוהבים לשמוע בימינו.

ברבע שעה הראשונה אף אחד לא הזיז אצבע. ואז מר פיליפס היועץ החינוכי, והאחות פאוול הלכו לאמצע האולם והתחילו לרקוד.

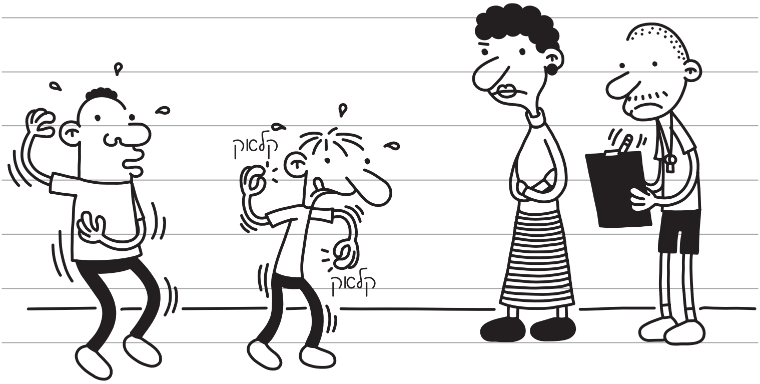
אני מתאר לעצמי שמר פיליפס והאחות פאוול חשבו שאם **הם** יתחילו לרקוד, כל הילדים ירדו לרחבה ויצטרפו אליהם. מה שהם **באמת** עשו זה להבטיח ש**כולם** יישארו במקומות שלהם.

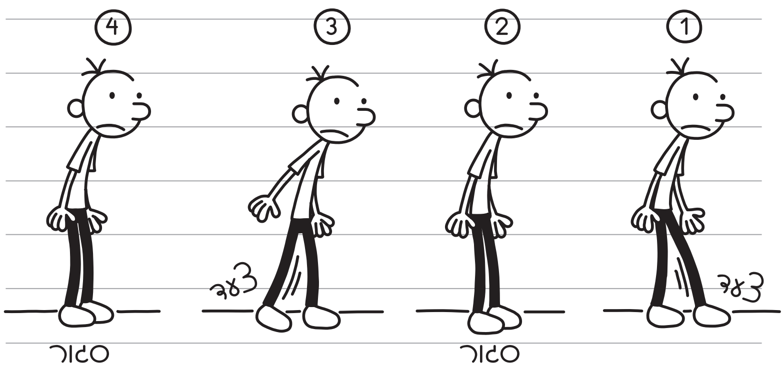
בסופו של דבר, גברת מנסי המנהלת לקחה מיקרופון ודיברה. היא הודיעה שכל מי שיושב ביציע **מתבקש** לרדת לרחבה ולרקוד, ושזה ייחשב לנו 20% מהציון בהתעמלות.

בשלב הזה אני ועוד כמה חבר'ה ניסינו להתגנב החוצה וללכת לחדר של מר ריי, אבל כמה מורים שחסמו את היציאה תפסו אותנו.

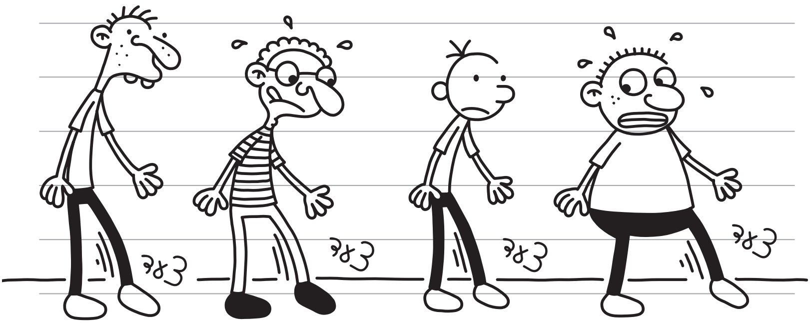
גברת מנסי לא צחקה כשהיא דיברה על הציון
בהתעמלות. היא הסתובבה בין כולם עם מר
אנדרווד המורה להתעמלות, והוא רשם במחברת־
ציונים שלו.

לי יש סיכוי טוב להיכשל בהתעמלות, אז הבנתי
שהגיע הזמן לקחת את העניינים לידיים. מצד שני לא
רציתי להיראות כמו אידיוט מול הילדים מהכיתה שלי.
אז המצאתי את הצעד הכי פשוט שיכולתי לבצע
ושמבחינה טכנית ייחשב ל״ריקוד״.

לצערי, כמה ילדים שגם היו מודאגים מהציון **שלהם** בהתעמלות, ראו מה עשיתי ועמדו לידי. לפני שהבנתי מה קורה, מצאתי את עצמי מוקף בחבורת ליצנים שגנבו את הצעדי ריקוד שלי.

רציתי להתרחק כמה שיותר מהחבר'ה האלה, אז הסתכלתי סביבי וחיפשתי פינה שאוכל לרקוד בה בשקט.

ואז קלטתי את הולי הילז בצד השני של האולם ונזכרתי למה בכלל הטרחתי את עצמי ובאתי למסיבה.

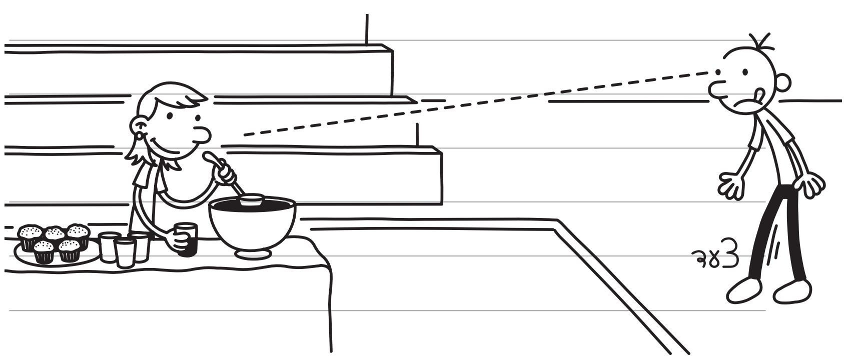
הולי רקדה עם חברות שלה באמצע האולם, ואני התחלתי לעשות את הצעדים שלי ולהתקדם איתם לאט-לאט לכיוון שלהן.

כל הבנות היו דבוקות אחת לשנייה בגוש אחד גדול, והן רקדו כמו רקדניות מקצועיות, כנראה בגלל שהן מבלות את כל הזמן הפנוי שלהן מול האם־טי־וי.

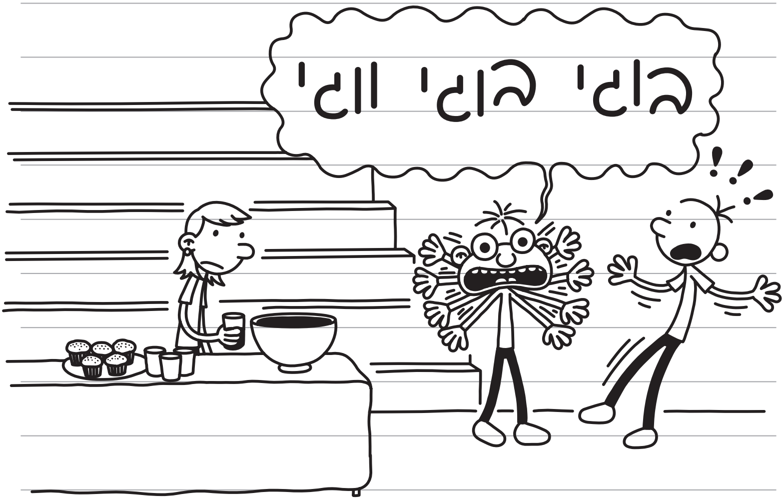

הולי היתה בדיוק במרכז הקבוצה. במשך כמה זמן רקדתי מסביב למעגל שלהן וחיפשתי דרך להיכנס פנימה, אבל לא הצלחתי.

באיזשהו שלב הולי הפסיקה לרקוד והלכה לשתות, וידעתי שבאה ההזדמנות הגדולה שלי.

אבל בדיוק כשהתכוונתי ללכת להולי ולהגיד לה משהו שנון, פרגלי הופיע **משום מקום**.

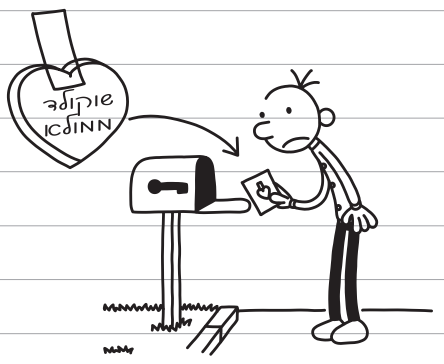

לפרגלי היה ציפוי ורוד על כל הפרצוף, ככה שנראה לי שהוא היה בטירוף מהסוכר שבעוגות שהגישו בשולחן־כיבוד. דבר אחד בטוח: הוא הרס **לגמרי** את מה שהיה אמור להיות רגע מופלא ביני ובין הולי.

כמה דקות אחר כך המסיבה נגמרה, ואני פספסתי את ההזדמנות לעשות עליה רושם טוב. אחרי הלימודים הלכתי הביתה לבד, כי הייתי צריך זמן עם עצמי.

אחרי ארוחת ערב אמא אמרה לי שיש בתיבת דואר כרטיס ברכה ליום האהבה עם השם שלי עליו. כששאלתי אותה ממי זה, היא אמרה לי שזה מ"מישהו מיוחד". רצתי החוצה לקחת את הכרטיס מהתיבת דואר, ואני חייב להודות שמאוד התרגשתי. קיוויתי שהוא יהיה מהולי, אבל יש עוד לפחות ארבע או חמש בנות בבית ספר שלא אכפת לי לקבל גם מהן כרטיס ברכה.

מצאתי שם מעטפה ורודה גדולה שהשם שלי רשום עליה בכתב מסולסל. פתחתי את המעטפה וזה מה שמצאתי: חתיכת בריסטול שעליה מודבק ממתק, וזה היה מראולי.

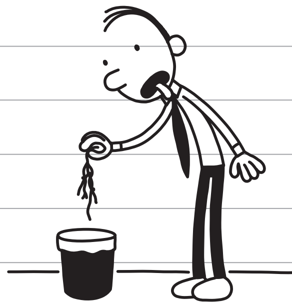

לפעמים אני לא יודע מה לחשוב על הילד הזה.

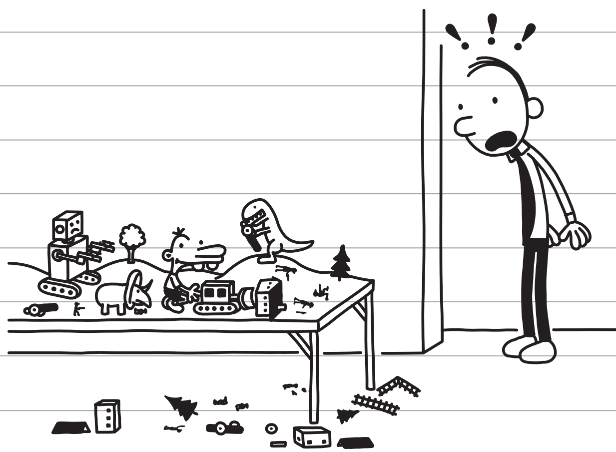
מרס

<u>יום שבת</u>

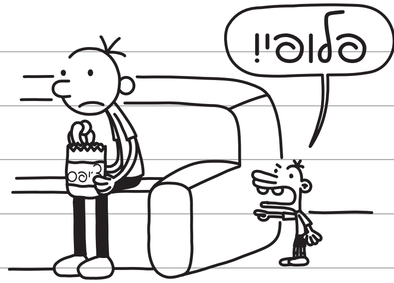
אתמול אבא מצא על הספה את השמיכה של מני, שמוכי. אני חושב שאבא לא ידע מה זה, אז הוא זרק את זה לפח.

מאותו רגע מני הפך את כל הבית כדי לחפש את השמיכה שלו, עד שבסוף אבא נאלץ להגיד לו שבטעות הוא זרק אותה. אתמול מני נקם את נקמתו כשהוא השתמש בשדה קרב של המלחמת אזרחים של אבא בתור מגרש משחקים.

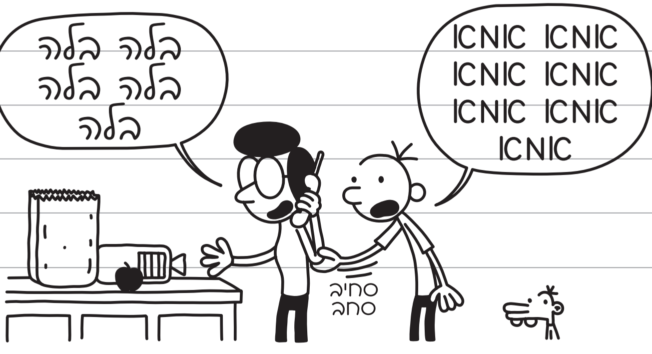

מני הוציא את הכעסים שלו גם על כל שאר המשפחה.
היום ישבתי על הספה והתעסקתי בעניינים שלי,
ופתאום מני בא אלי ואמר:

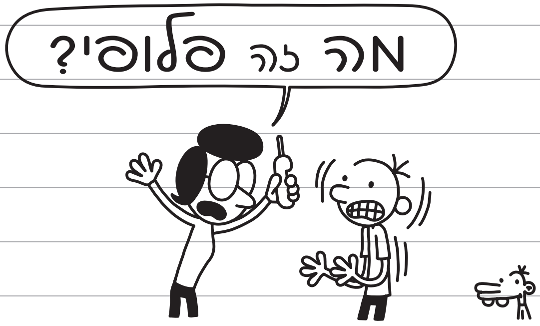

לא ידעתי אם "פלופי" זה מהמילים המלוכלכות שילדים אומרים, אבל לא אהבתי את איך שזה נשמע. אז הלכתי לחפש את אמא כדי לשאול אותה אם **היא** יודעת מה זה אומר.

לצערי הרב, אמא בדיוק דיברה בטלפון, וכשהיא מקשקשת עם אחת מהחברות שלה, זה יכול לקחת שנים עד שהיא שמה לב למשהו.

בסוף הצלחתי לגרום לאמא להפסיק לדבר לשנייה, אבל אז היא כעסה שהפרעתי לה. אמרתי לה שאני קראו לי "פלופי", והיא אמרה:

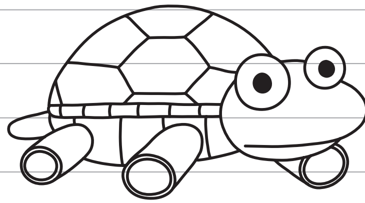

לרגע זה די הפתיע אותי, כי זאת בדיוק השאלה שהתכוונתי לשאול **אותה**. לא היתה לי תשובה, אז אמא פשוט חזרה לדבר בטלפון.

אחרי המקרה הזה אני הבין שהוא יכול לקרוא לי פלופי מתי שהוא רוצה, וזה מה שהוא עושה כל היום.

בעצם הייתי אמור לדעת שזה לא יעזור לי אם אני אלשין על מני לאמא. כשאני ורודריק היינו קטנים, הלשנו אחד על השני כל כך הרבה פעמים שהיא השתגעה מזה. אז היא הביאה משהו כזה שנקרא צבי צבצבני שיפתור את הבעיה.

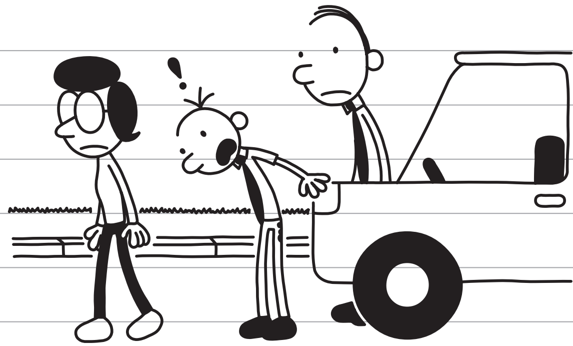

אמא חשבה על הרעיון הזה של צבי צבצבני כשהיא היתה גננת בגן חובה. הרעיון שעומד מאחורי צבי צבצבני הוא שאם לי ולרודריק יש בעיות אחד עם השני, אנחנו צריכים לספר את זה לצבי צבצבני במקום לאמא. צבי צבצבני היה פתרון **מעולה** בשביל רודריק, אבל לא כל כך בשבילי.

פסחא

היום כשנסענו לכנסייה הרגשתי שישבתי על משהו דביק. וכשיצאתי מהמכונית והסתובבתי כדי להסתכל על החלק האחורי של המכנסיים שלי, ראיתי ש**הכול** שם מרוח בשוקולד.

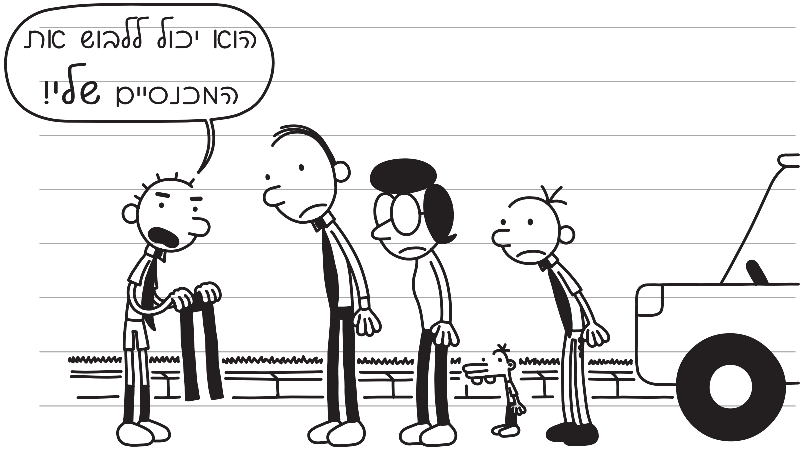

מני לקח איתו את הארנב שוקולד שהוא קיבל לחג, ואני כנראה התיישבתי על האוזן שלו או משהו כזה.

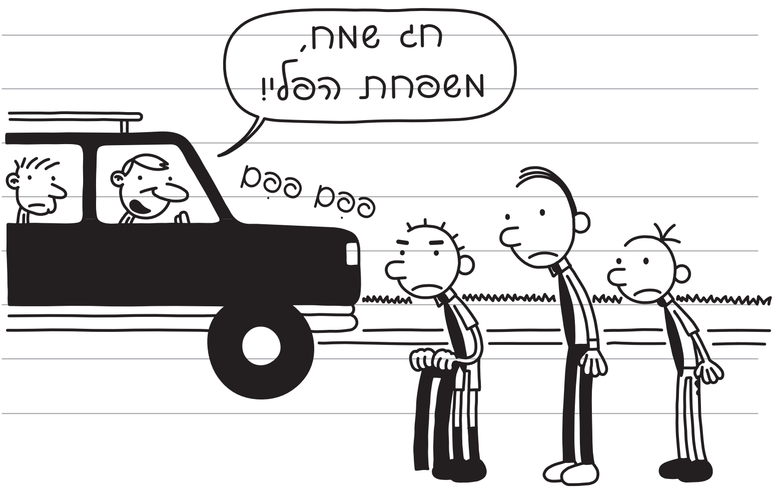
אמא ניסתה לגרום לכל המשפחה להיכנס כדי לתפוס מקומות טובים, אבל אמרתי לה שאין מצב שאני נכנס לשם כשאני נראה ככה.

ידעתי שהולי הילס והמשפחה שלה בטח כבר בפנים, וממש לא הייתי צריך שהיא תחשוב שחירבנתי במכנסיים.

אמא אמרה שלא בא בחשבון שלא אלך לכנסייה בפסחא, והתווכחנו על זה בלי סוף. ואז רודריק תרם לוויכוח את הפתרון **שלו**.

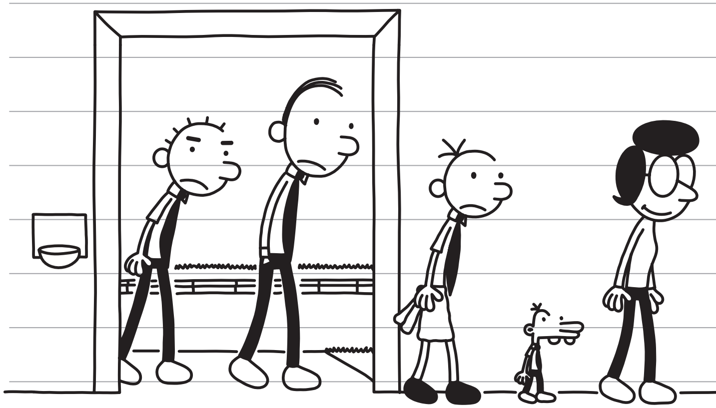

רודריק יודע שבילוי בכנסייה בפסחא לוקח תמיד לפחות שעתיים, אז הוא חיפש תירוץ להתחמק ממנו. אבל בדיוק באותו רגע הבוס של אבא והמשפחה שלו החנו את האוטו לידנו.

אמא אמרה לרודריק ללבוש בחזרה את המכנסיים, ולי היא נתנה את הסוודר שלה כדי שאקשור על המותניים.

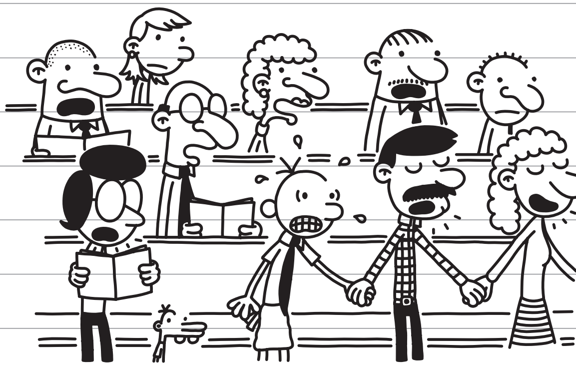
אני לא יודע מה יותר גרוע: ללבוש מכנסיים חגיגיים מרוחים בשוקולד או ללבוש את הסוודר הוורוד של אמא כמו חצאית.

הכנסייה כבר הייתה די מלאה. המקומות הפנויים היחידים היו מקדימה, איפה שדוד ג'ו ישב עם המשפחה שלו, אז התיישבנו לידם.

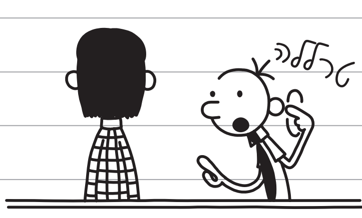
הסתכלתי מסביב וראיתי את הולי הילס יושבת עם המשפחה שלה שלוש שורות מאחורינו. הייתי די בטוח שהיא לא יכולה לראות מה אני לובש מהמותניים ומטה, אז נרגעתי.

ברגע שהמוזיקה התחילה, דוד ג'ו לקח את הידיים שלי ושל אשתו והתחיל לשיר.

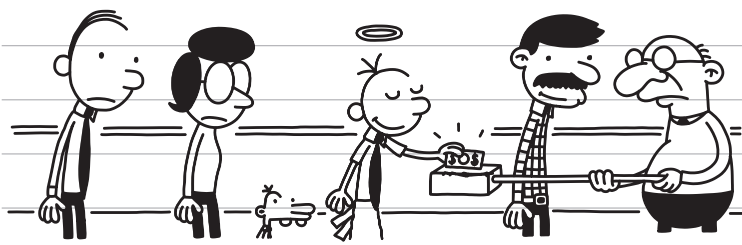
ניסיתי להשתחרר כמה פעמים, אבל לדוד ג'ו יש אחיזת ברזל. השיר נמשך דקה בערך, אבל לי זה נראה כמו חצי שעה.

אחרי שהשיר נגמר הסתובבתי אל האנשים שמאחורינו, הצבעתי על דוד ג'ו ועשיתי סימן של "קוקו", כדי שכולם יבינו שכל ההחזקת ידיים הזאת לא התאימה לי.

איפה שהוא באמצע הכנסייה התחילו להעביר סלסילה כדי שאנשים יוכלו לשים בה כסף, תרומה לנזקקים.

לא היה לי כסף משלי, אז שאלתי את אמא בלחש אם יש לה דולר לתת לי. כשהסלסילה הגיעה אליי, שמתי את הדולר ועשיתי מזה עניין כדי להיות בטוח שהולי תראה כמה אני נדיב.

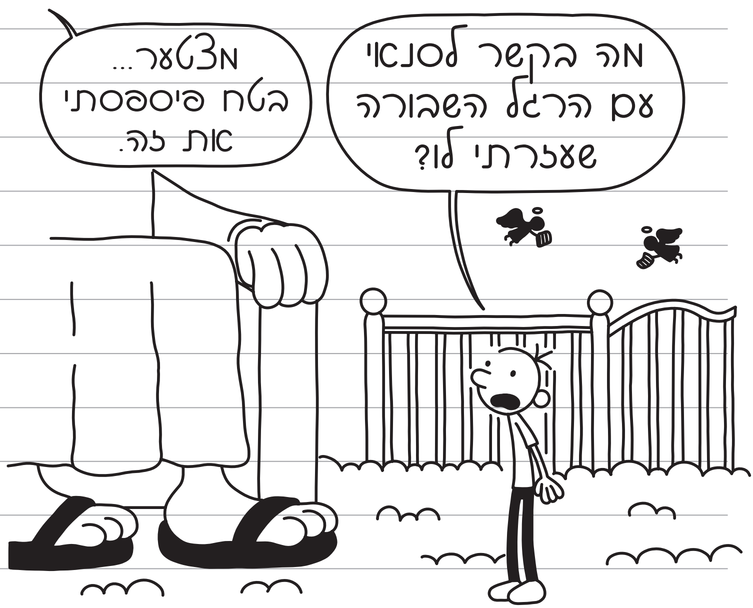

אבל כששמתי את הכסף בסלסילה, שמתי לב פתאום שאמא נתנה לי שטר של **עשרים** ולא של דולר אחד. ניסיתי לתפוס את הסלסילה כדי לקחת עודף, אבל זה היה מאוחר מדי.

אני יכול להגיד רק שרצוי מאוד שהתרומה הזאת **תשפר** את הסיכויים שלי להגיע לגן עדן.

שמעתי שהם עושים מעשים טובים, אז אחד בעצם לא אמור לדעת מזה, אבל **לדעתי** אין בזה שום היגיון.

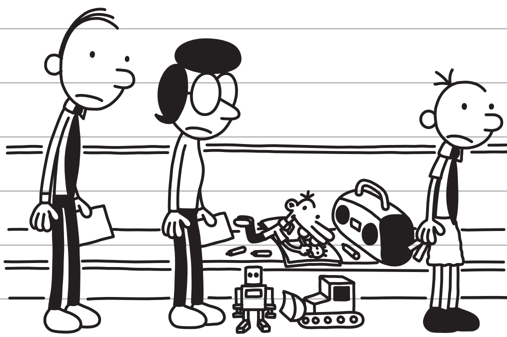
אם אני אתחיל להסתיר את המעשים הטובים שלי, אני בטוח שאחר כך אני אצטער על זה.

כמו שאמרתי קודם, תפילת פסחא ארוכה **נורא**. אחד השירים נמשך בערך חמש דקות, והתחלתי לחפש דרכים להעסיק את עצמי.

כשרודריק משתעמם הוא מגרד את הפצע שיש לו ביד, ובגלל זה הפצע שלו גם אף פעם לא מגליד, אבל אני לא ממש רוצה ללכת לכיוונים האלה.

אני **מסודר** בכנסייה. אמא ואבא מרשים לו להביא איתו מה שהוא רוצה, כדי שהוא יעסיק את עצמו. תאמינו לי, לי אמא ואבא לא הרשו להביא כלום לכנסייה כשהייתי בגילו.

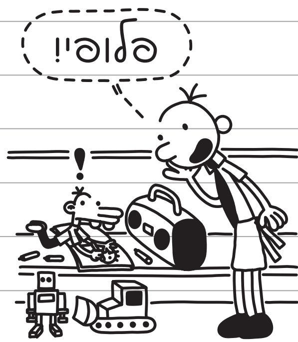

אמא ואבא **תמיד** מפנקים את מני, ואני אתן לכם דוגמה: בשבוע שעבר מני היה בגן, וכשהוא פתח את הקופסת אוכל שלו, הוא ראה שהכריך שלו חתוך לשתיים ולא לארבע כמו שהוא אוהב.

זה גרם למני להתפרצות זעם היסטרית, והגננת היתה צריכה לצלצל לאמא. אמא עזבה את העבודה ונסעה את כל הדרך עד לגן של מני כדי לחתוך לו את הכריך עוד פעם.

בכל מקרה, נזכרתי בזה כשהיינו בכנסייה, ואז פתאום עלה לי רעיון לראש. התכופפתי למני ולחשתי:

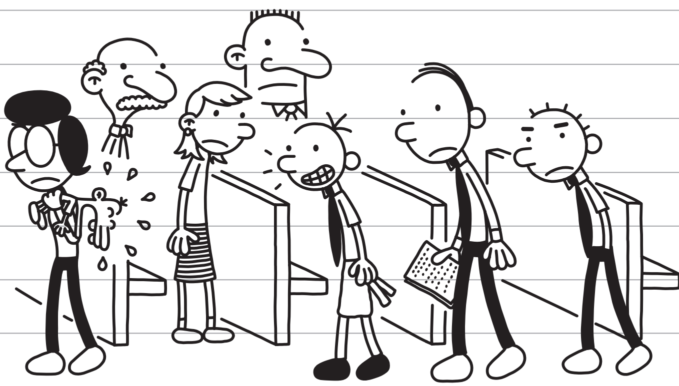

בקיצור, מני התחרפן **לגמרי**.

הוא התחיל **לצרוח**, וכולם בכנסייה הסתכלו לכיוון שלנו. אפילו הכומר הפסיק את הדיבורים שלו כדי לראות מה קורה.

אימא לא יכלה להרגיע את מני, אז היינו צריכים ללכת משם. אבל במקום לצאת מהדלת הצדדית, הלכנו דווקא דרך המעבר באמצע.

השתדלתי להיראות הכי קול שאני יכול כשעברנו ליד משפחת הילס, אבל במצב שנוצר זה היה מאוד מסובך.

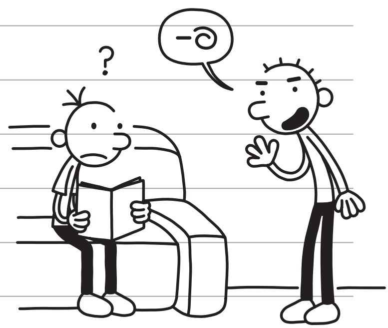

היחיד שהיה עוד יותר נבוך ממני היה אבא, שניסה להסתיר את הפנים עם החוברת של הכנסייה, אבל הבוס שלו ראה אותו, וכשיצאנו הוא סימן לו "כל הכבוד".

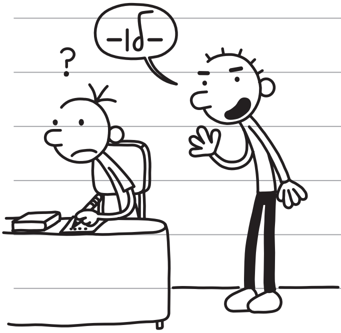
יום רביעי

מאז הבלגן של אתמול יש אווירה קצת מתוחה בבית. קודם כול, אמא ממש כעסה עליי על זה שקראתי למני "פלופי", אז הייתי צריך להזכיר לה שלא היתה לה שום בעיה עם זה ש**אני** קראו לי ככה. אז אמא אסרה על כולם להשתמש במילה, ואמרה שאם היא תתפוס מישהו אומר את המילה הזאת, הוא יהיה מרותק לבית שבוע. אבל כמובן לא לקח הרבה זמן עד שרודריק מצא פרצה בחוק.

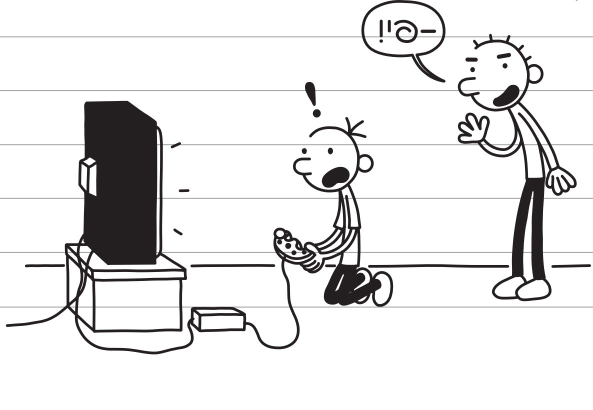
יום שני

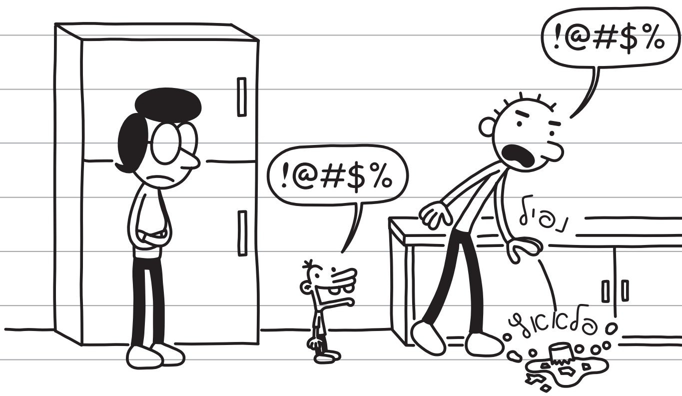
יום שלישי

היום

זאת לא הפעם **הראשונה** שאמא אוסרת עלינו להשתמש בבית במילים מסוימות. לפני כמה זמן אמא קבעה את החוק "אסור לקלל", כי מני היה לומד מילים על ימין ועל שמאל.

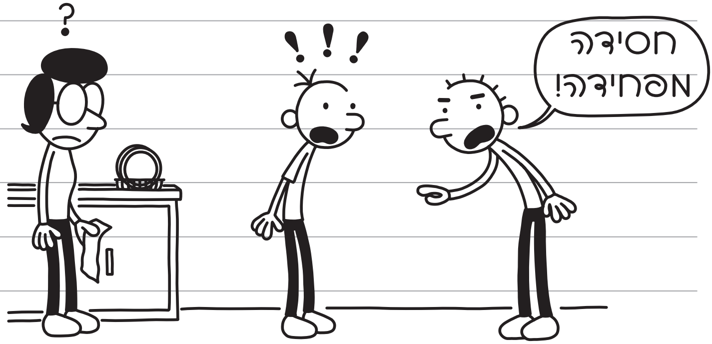

בכל פעם שמישהו אומר קללה ליד מני, הוא היה צריך לשים דולר ב"צנצנת-קללות". וככה מני התעשר על חשבוני ועל חשבון רודריק.

ואז אמא הגדילה את הסיכון כשהיא אסרה להגיד גם מילים כמו "טיפש" ו"אידיוט".

כדי שלא נגיע לפשיטת רגל, אני ורודריק המצאנו כמה מילות צופן שהפירוש שלהן הוא המילים שהיה אסור להגיד, ועד היום אנחנו משתמשים בהן.

מדי פעם אני שוכח בבית ספר להחזיר את הראש למצב רגיל של קללות, ואז אני יוצא דביל. בדיוק היום דייוויד נסטר ירק חתיכת מסטיק והיא נחתה לי על השיער. שיחררתי עליו את כל המילון, אבל לא נראה לי שזה כל כך עיצבן אותו.

עוד דבר שהשתנה מאז הפסחא הוא שאבא כל הזמן יורד לחיים שלי ושל רודריק. נראה לי שנמאס לו שאנחנו תמיד נראים לא טוב כשאנחנו פוגשים את הבוס שלו, מר וורן.

אבא רשם את רודריק לקורס פסיכומטרי, ואותי הוא **הכריח להצטרף** לליגת־חובבים בכדורגל.

המבחנים לכדורגל היו היום בערב. המאמנים סידרו את כל הילדים בשורות ל״בדיקת מיומנויות״, שזה מכדררים כדור בין קונוסים וכל מיני דברים כאלה.

השתדלתי כמה שיכולתי, אבל דירגו אותי בקבוצת ״טרום־אלפא מינוס״, שזה בטח צופן של המבוגרים שאומר ״אתה חתיכת אפס״.

אחרי הבדיקת מיומנויות חילקו אותנו לקבוצות. קיוויתי שאני אקבל מאמן כיפי כזה, שלא לוקח את הספורט בצורה כל כך רצינית, כמו מר פרוקטור או מר גיב, אבל קיבלתי את הכי גרוע מכל החבורה, מר ליץ'.

מר ליץ' הוא מהרס"רים האלה שאוהבים לצרוח. מר ליץ' היה גם המאמן של רודריק, והוא פחות או יותר הסיבה שרודריק לא מתאמן יותר.

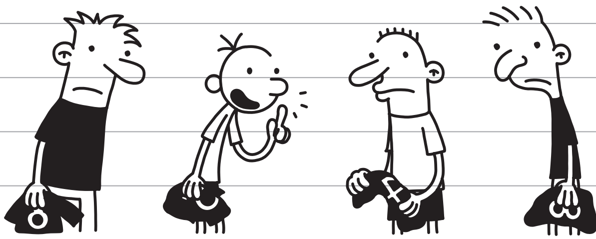

בכל מקרה, מחר האימון האמיתי הראשון שלנו. אני מקווה שיעיפו אותי, כדי שאני אוכל לחזור לשחק בפלייסטיישן. עוד מעט אמור לצאת "מלך המסלול 2", ושמעתי שהוא **מדהים**.

יום חמישי

שמו אותי בקבוצה עם כל מיני ילדים שלא הכרתי. דבר ראשון מר ליץ' חילק לנו תלבושות, ואז הוא אמר לנו למצוא שם לקבוצה.

אני הצעתי שנקרא לקבוצה "מלכי המסלול" וביקש מהמפתחים של המשחק לתת לנו חסות.

אבל אף אחד לא אהב את הרעיון שלי. ילד אחד אמר שכדאי לנו לקרוא לקבוצה "שוורים אדומים", ואני חשבתי שזה רעיון גרוע. קודם כול, יש קבוצת כדורגל **מקצוענית** שנקראת "שוורים אדומים", ודבר שני, התלבושות-כדורגל שלנו **כחולות**.

אבל ברור שכולם חוץ ממני **אתו** על הרעיון, וזה השם שנבחר. ואז מר בוּן העוזר-מאמן אמר שהוא חושב שאם נקרא לקבוצה שלנו "שוורים אדומים", יוכלו לתבוע אותנו.

אני די בטוח שלחברה הזאת יש דברים יותר טובים לעשות מאשר לתבוע קבוצות כדורגל של ילדים מהחטיבה, אבל כמו שאמרתי קודם, אף אחד לא רצה להקשיב למה **שלי** יש להגיד.

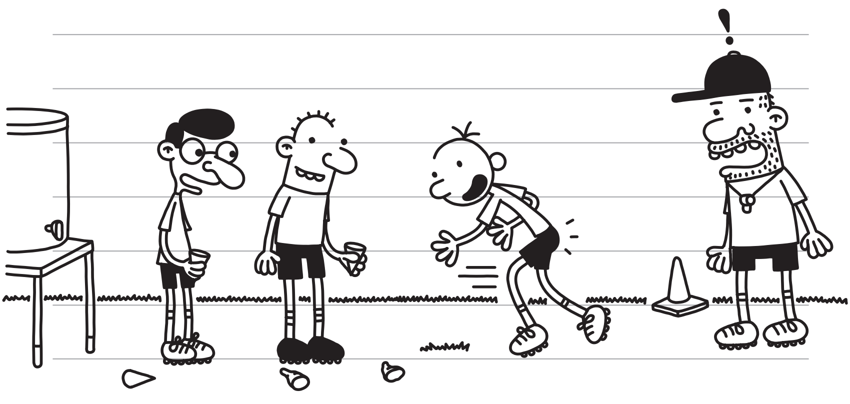
אז הקבוצה החליטה לשנות את השם ל"**שברים** אדומים", וזה היה סופי.

אחר כך התחלנו להתאמן. מר ליץ' ומר בון אמרו לנו לרוץ מסביב ולעשות כל מיני הרמות רגליים ועוד כמה דברים שבכלל לא קשורים לכדורגל. בין הריצות עשיתי עצירות ליד הברזייה עם שני ילדים אחרים מקבוצת טרום-אלפא מינוס. וכל פעם שלקח לנו יותר מדי זמן לחזור למגרש, מר ליץ' היה צועק:

אני והילדים האחרים חשבנו שיהיה מצחיק אם בפעם הבאה שהוא יגיד לנו את זה, כולנו נרוץ אליו עם התחת מכוון אליו.

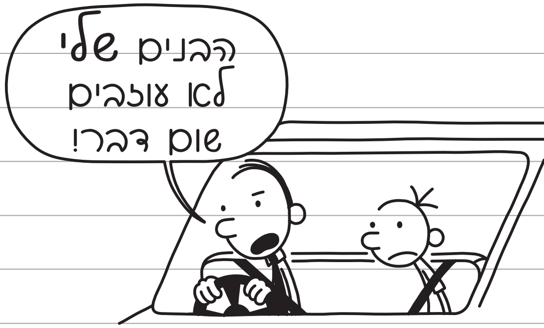
אז בפעם הבאה שמר ליץ' צעק עלינו להציג את התחת שלנו לשם, רצתי כשהחלק האחורי שלי מצביע לכיוון שלו. אבל השניים האחרים השאירו אותי **לגמרי** לבד בשטח.

מר ליץ' לא אהב את החוש-הומור שלי, ונתן לי לרוץ עוד שלושה סיבובים.

כשאבא בא לאסוף אותי בסוף האימון, אמרתי לו שאולי הרעיון של הכדורגל לא היה כל כך טוב, ושלדעתי הוא צריך להרשות לי לעזוב.

זה גרם לאבא מאוד לכעוס, והוא אמר:

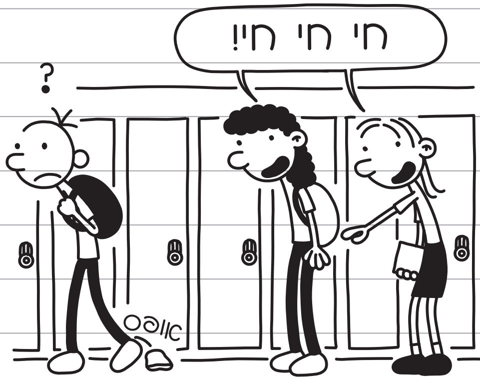
וזה ממש לא נכון. אני למשל עוזב **כל הזמן**, וגם רודריק. ונראה לי שמני החליף כבר שלושה או ארבעה גני חובה.

בכל מקרה, יש לי הרגשה שאם אני רוצה להתחמק מאימוני כדורגל, כדאי לי לחשוב על דרך פעולה אחרת.

יום שישי

מאז שהתחלתי לשחק כדורגל, אני לובש את כל הבגדים שלי פי שניים יותר מהר מקודם. כבר כמה זמן שאין לי בכלל בגדים נקיים ללבוש, אז אני מוציא את כל הבגדים שלי מהערמות של הכביסה המלוכלכת. אבל היום גיליתי שזה יכול להיות מסוכן למחזר בגדים מהערמה של המלוכלכים.

היום הלכתי במסדרון של בית ספר ליד כמה בנות, ונפלו לי מתוך המכנסיים תחתונים מלוכלכים. המשכתי ללכת כאילו כלום לא קרה וקיוויתי שאולי הבנות יחשבו שהתחתונים הם לא שלי.

על ההחלטה הזאת שילמתי את המחיר יותר מאוחר באותו יום.

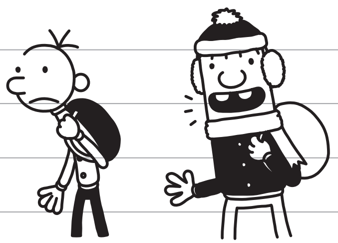

נראה לי שכדאי שאני אלמד מהר לעשות כביסה, כי כבר ממש נגמרות לי האפשרויות. מחר אני אצטרך ללבוש חולצה שקיבלתי בחתונה הראשונה של דוד שלי גארי. ואני ממש לא מצפה לרגע הזה.

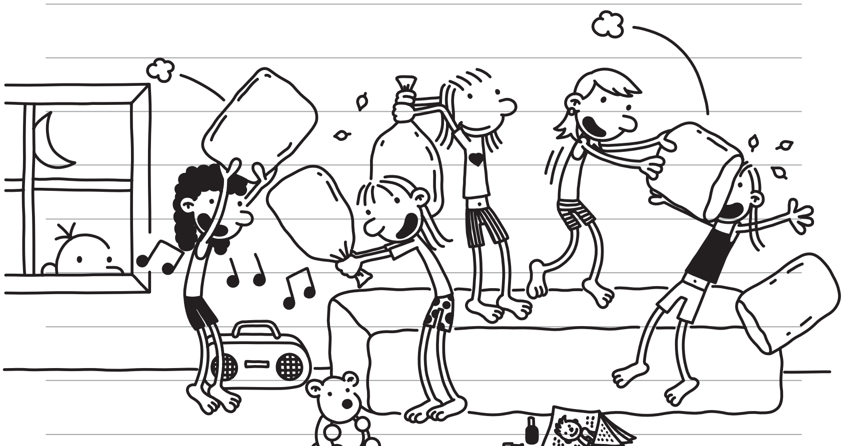
היום בדרך חזרה מבית ספר הייתי מדוכא לגמרי, אבל אז קרה משהו ששינה את זה. רוולי אומר לי שחבר אחד שלו מהחוג־קראטה עושה מסיבת פיג'מות בסוף שבוע ושאל אם אני רוצה לבוא גם.

התכוונתי להגיד לו "אין סיכוי", אבל אז רוולי אומר משהו שמשך את תשומת לבי. הילד שעושה את המסיבה גר ברחוב פלזנט, שנמצא באותה שכונה שהולי הילס גרה בה.

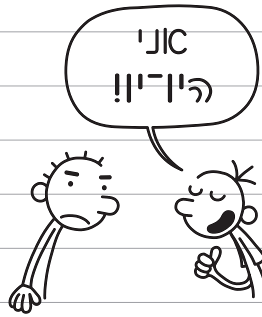
בארוחת צהריים היום שמעתי במקרה כמה בנות שדיברו על זה ש**הולי** עושה מסיבת פיג'מות בשבת, ככה שמבחינתי זאת יכולה להיות ההזדמנות של

פעם בחיים.

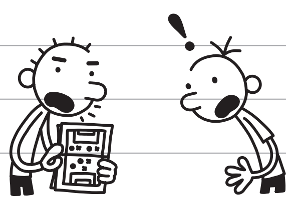

אחרי הצהריים באימון כדורגל מר ליץ' אמר לנו איזה תפקיד יהיה לכל אחד מאיתנו במשחק הראשון שלנו ביום ראשון.

מר ליץ' אמר לי שאני אהיה "יו־יו", ולי זה נשמע מגניב נורא. אז כשהגעתי הביתה השוויצתי על זה לרודריק.

חשבתי שזה ירשים את רודריק, אבל במקום זה הוא צחק. הוא אמר לי ש"יו־יו" זה בכלל לא תפקיד על המגרש – זה הילד שרודף אחרי הכדור כשהוא יוצא מהמגרש. ואז הוא הראה לי ספר חוקים עם כל התפקידים שיש בכדורגל, ובאמת לא היה שם "יו־יו".

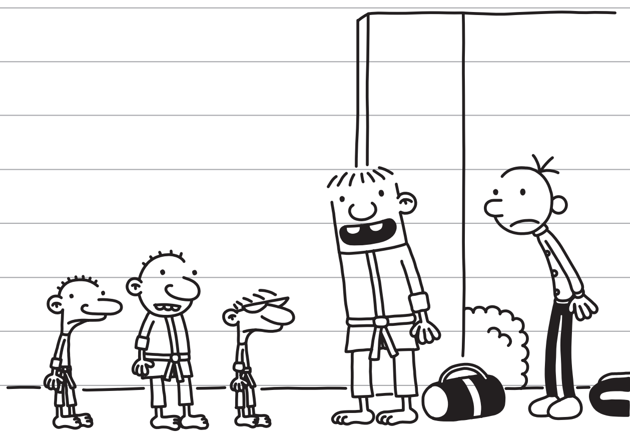

רודריק תמיד עובד עלי, אז נראה שאני אצטרך
לחכות לסוף שבוע בשביל לדעת אם הפעם הוא אומר
את האמת.

<u>יום ראשון</u>
תזכירו לי בבקשה לא ללכת יותר עם רוולי
למסיבות פיג'מות.

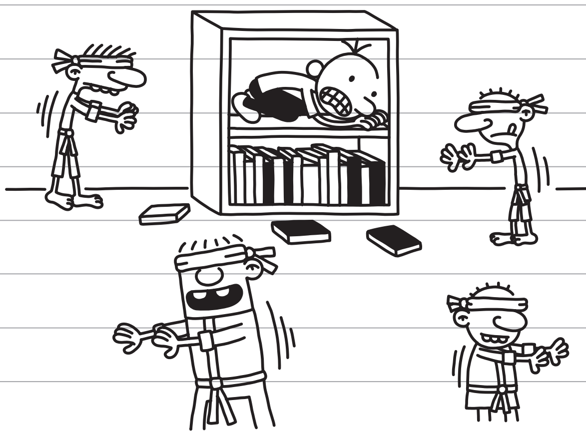
אתמול אחרי הצהריים אמא הורידה אותי ואת רוולי
בבית של החבר שלו. הרמז הראשון לזה שהולך
להיות לי לילה ארוך היה שלא היה שם ילד אחד מעל
גיל שש.

הרמז ה**שני** היה שכולם לבשו את הבגדי קראטה
שלהם.

הסיבה היחידה שבגללה בכלל **הלכתי** למסיבת פיג'מות היתה שכולנו נוכל להתחמק מהבית ולהתפרץ למסיבת פיג'מות של הולי. אבל החברים של רודריק התעניינו יותר ב"רחוב סומסום" מאשר בבנות.

החבר'ה האלה רצו רק לשחק בכל מיני משחקי מסיבות מטומטמים כמו "פרה עיוורת" ודברים כאלה. במקום לשחק "אמת או חובה" עם הולי הילס מצאתי את עצמי מבלה את הלילה בניסיונות התחמקות מגיפופים של חבורת ילדים מכיתה ב'.

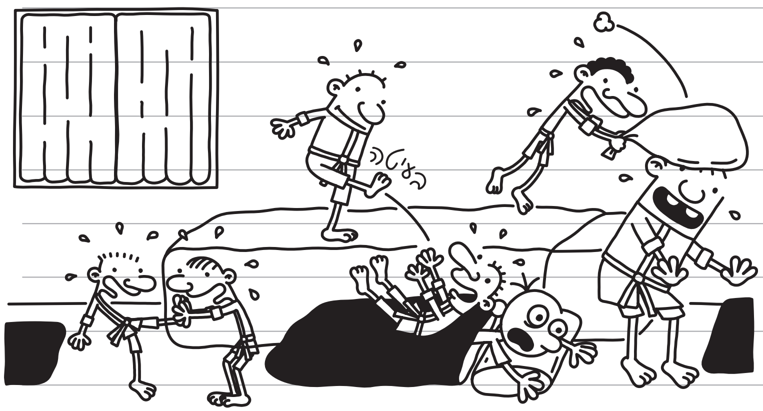

החברים של רודריק שיחקו עוד כמה משחקים, כמו "דג מלוח" ו"פלונטר".

כשמישהו הציע לשחק "מי ליקק אותי?" ביקשתי סליחה ועליתי לחדר שינה.

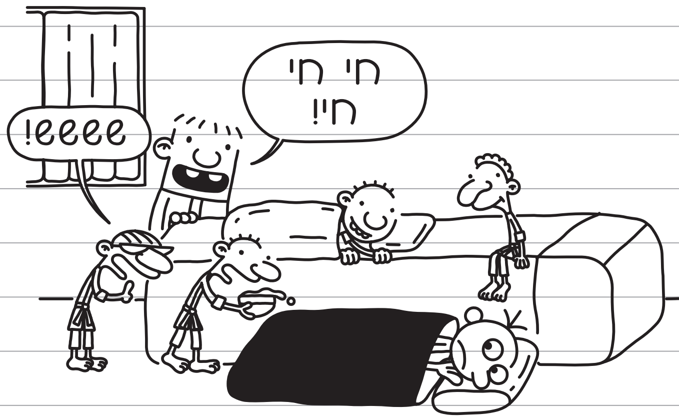
ניסיתי להתקשר לאמא כדי שתיקח אותי בחזרה, אבל היא יצאה לבלות עם אבא. אז הבנתי שאני תקוע כל הלילה בבית של הילד הזה.

בערך בתשע וחצי החלטתי ללכת לישון ולעבור את הלילה. אבל החבר'ה האלה הגיעו לחדר שינה והתחילו מלחמת כריות מטורפת. ותאמינו לי, לא קל להירדם כשכל חמש שניות נופל עליך ילד מזיע.

בסוף האמא של הילד עלתה לחדר ואמרה לכולם שהגיע הזמן לישון.

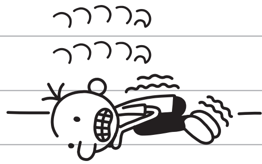
אחרי שכיבו את האור, רואולי והחברים שלו נשארו ערים והמשיכו לדבר ולצחקק. הם בטח חשבו שנרדמתי, כי בשלב מסוים כמה מהם התגנבו לכיוון שלי וניסו לעשות עלי את תרגיל "טבול־את־היד־בקערת־מים".

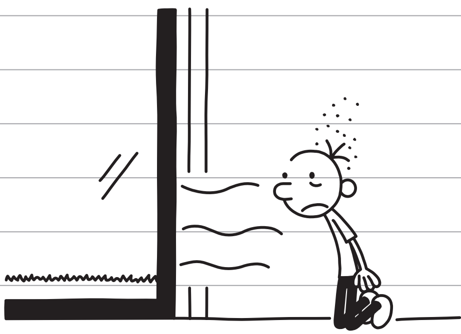
בשבילי זה הספיק. ירדתי לישון במרתף, למרות שהיה שם חושך מוחלט ולא מצאתי איפה מדליקים את האור. השארתי את השק־שינה שלי למעלה, וזאת היתה טעות, כי במרתף היה **קפוא**.

ובכל זאת, **לא** רציתי לעלות בחזרה בשביל לקחת את הדברים שלי. פשוט התכרבלתי כמו כדור וניסיתי לשמור על כמה שיותר חום גוף כדי לשרוד עד הבוקר.

אני חושב שזה היה הלילה הכי ארוך בחיים שלי.

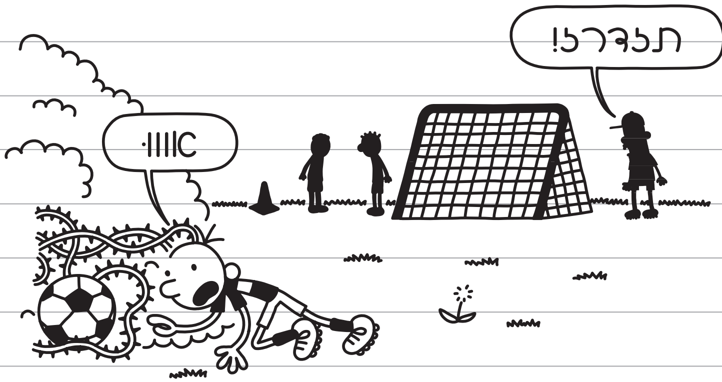
כשהשמש זרחה בבוקר, גיליתי למה היה כל כך קר בלילה במרתף. ישנתי ליד הוויטרינה, ואיזה טמבל יצא והשאיר אותה פתוחה כל הלילה.

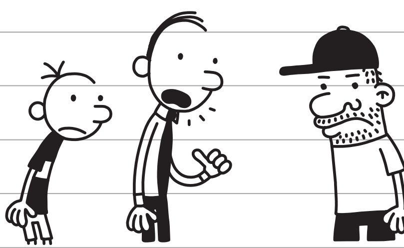
זה היה ממש מעצבן, כי אם הייתי יודע אתמול בערב שיש דרך לברוח, **בטוח** הייתי משתמש בה.

כשהגעתי בבוקר הביתה, חזרתי לישון עד שאבא העיר אותי ואמר לי שהגיע הזמן ללכת למשחק-כדורגל.

מתברר שרודריק צדק בקשר ליו־יו. ביליתי את
כל המשחק בלהוציא כדורים מתוך שיחים קוצניים,
ותאמינו לי, זה לא היה תענוג גדול.

הקבוצה שלנו ניצחה, ואחרי זה היינו אמורים לצאת
לחגוג. אבא לא היה יכול להישאר, אז הוא שאל את
מר ליפ׳ אם הוא יוכל להסיע אותי אחר כך הביתה.

חבל מאוד שאבא לא שאל **אותי** קודם מה דעתי על
הרעיון הזה, כי הייתי חוזר איתו הביתה.

מה שכן, גוועתי ברעב מרוב חיטוטים בתוך השיחים, אז החלטתי ללכת עם הקבוצה ובהו.

הלכנו למסעדת מזון מהיר ואני הזמנתי עשרים צ'יקן נאגטס. הלכתי לשירותים, וכשחזרתי לשולחן, כל האוכל שלי נעלם. אבל אז אריק ביקפורד גרק את כל הנאגטס שלי מתוך הידיים המזיעות שלו.

אם רציתם לדעת למה אני לא אוהב ספורט קבוצתי – זאת הסיבה.

אחרי ארוחת צהריים נכנסנו אני, קני קית ואריק לאוטו של מר ליץ'. קני ישב מאחורה עם אריק, ואני ישבתי מקדימה ליד הנהג.

נאלצנו לחכות המון זמן, כי מר ליץ' ישב על המכסה מנוע וקישקש שטויות עם מר הון. אחרי שישבנו שם לא מעט, קני נשען קדימה מהמושב האחורי ולחץ על הצופר שלוש שניות בערך.

ואז קני קפץ בחזרה למושב שלו, ככה שכשמר ליץ' הסתובב זה נראה כאילו **אני** צפרתי.

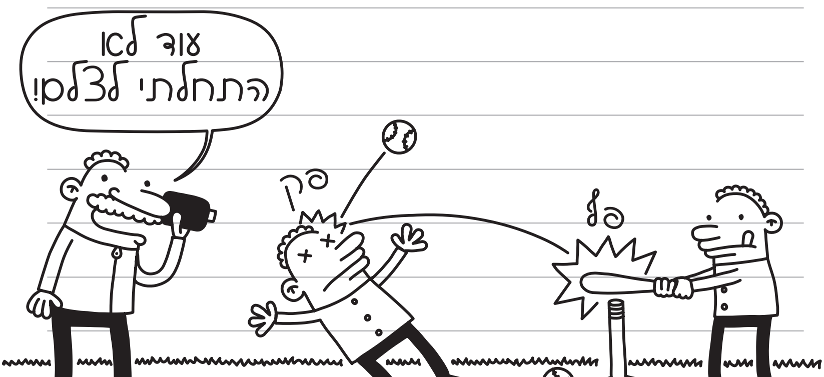
מר ליץ' תקע בי מבט של רוצח, ואז הסתובב בחזרה והמשיך לדבר עם העוזר שלו עוד חצי שעה בערך.

בדרך חזרה הביתה מר ליז' עצר חמש פעמים לסידורים. והוא לא הצליח לסיים אותם.

ותקשיבו לזה: קני ואריק כעסו עלי ואמרו ש**אני** גרמתי להם להגיע הביתה כל כך מאוחר. זה יכול ללמד אתכם משהו על הרמה של האינטליגנציה שאני מתמודד איתה כאן.

מר ליז' הוריד אותי אחרון. כשעברנו ברחוב שלי ראיתי את משפחת סנלה בחצר שלהם, וזה נראה כאילו הם מנסים לצלם סרטונים כדי לשלוח לתוכנית "המשפחה הכי מצחיקה".

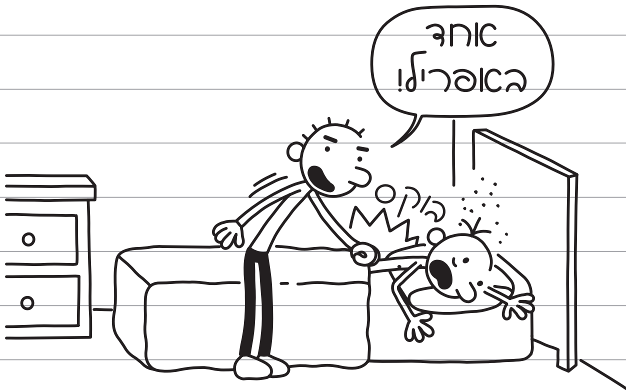
כנראה לא מתחשק להם לחכות כמה חודשים עד החצי-יום-הולדת של סת.

אפריל

<u>יום חמישי</u>

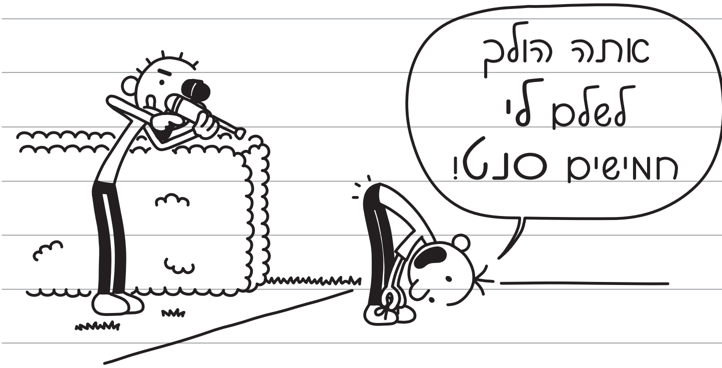
היום היה אחד באפריל, והיום שלי התחיל ככה:

בכל יום אחר בשנה אי אפשר אפילו **לגרור** את רודריק מהמיטה לפני שמונה בבוקר. אבל באחד באפריל רודריק תמיד מתעורר מוקדם כדי לעשות את כל השטויות שלו.

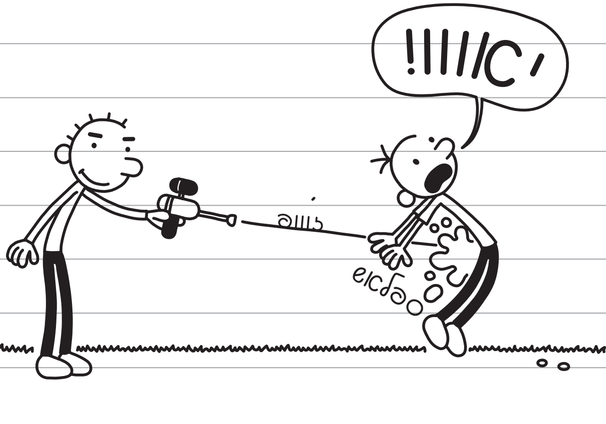
מישהו צריך להסביר לרודריק איך למתוח אנשים, כי כל ה"מתיחות" שלו תמיד כוללות פציעה שלי.

בשנה שעברה רודריק התערב איתי על חמישים סנט שלא אצליח לקשור את השרוכים בעמידה, ואני התייחסתי לזה **לגמרי ברצינות**.

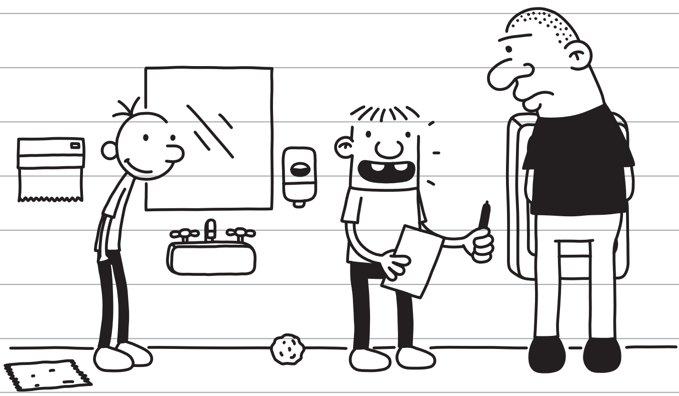
נכנסתי הביתה ואמרתי לאבא שרודריק ירה לי בטוסיק ברובה פיינטבול. אבא לא רצה להתערב במריבה שלנו, אז הוא אמר לרודריק לשלם לי את החמישים־סנט שהרווחתי ממנו בהתערבות.

רודריק הוציא מהכיס שני מטבעות של רבע דולר וזרק אותם על הרצפה. ואני כמובן לא למדתי מהניסיון והתכופפתי כדי לקחת אותם.

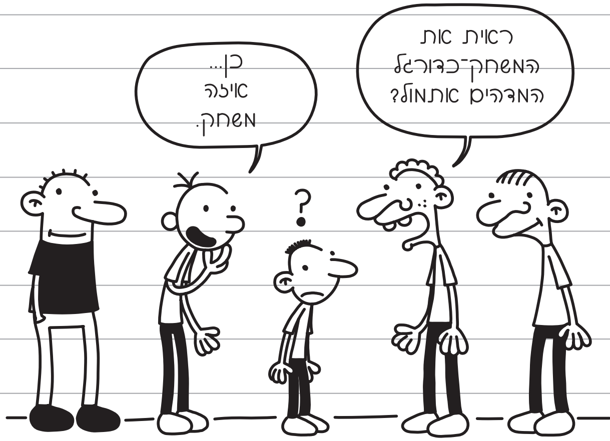
אני לפחות מקדיש מחשבה למתיחות **שלי**. בשנה שעברה עשיתי לראוולי קטע לא רע בכלל. היינו בשירותים של בית קולנוע, ושכנעתי אותו שבחור אחד שעמד והשתין שם הוא ספורטאי מפורסם.

אז ראוולי ביקש מהבחור שיחתום לו.

והיום אני ועוד כמה חבר׳ה עבדנו על שירוג גופטה.

החלטנו שזה יהיה מאוד מצחיק אם נגרום לו לחשוב שהוא מאבד את השמיעה שלו, אז כל פעם שהוא היה בסביבה כולנו דיברנו ממש בשקט.

שירלי הבין מהר מאוד מה קורה, והוא ישר הלך למורה כדי לחתוך את זה מיד, לפני שהבדיחה תצא משליטה. כנראה הוא לא רצה שידור חוזר של בדיחת "שירלי הבלתי נראה" משנה שעברה.

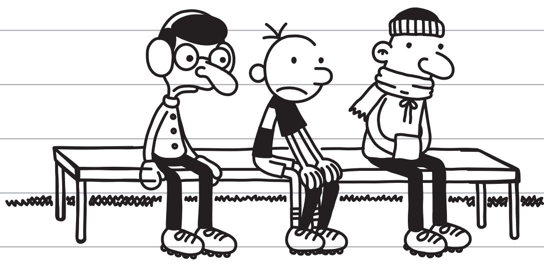
<u>יום שישי</u>

היום היה המשחק־כדורגל השני שלנו. כמה הורים התנדבו להחזיר כדורים, אז אני ישבתי על הספסל במשך כל המשחק.

היה **ממש** קר בחוץ, אז שאלתי את אבא אם אני יכול ללכת לקחת את המעיל שלי מהאוטו, אבל הוא אמר שלא.

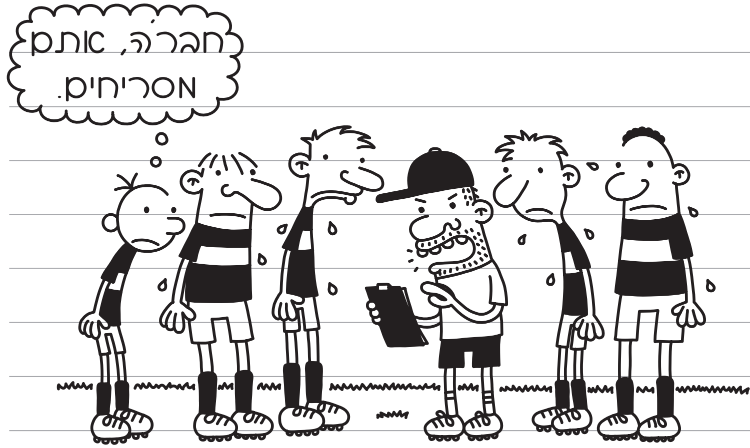
אבא אומר שאני צריך להיות מוכן, למקרה שהמאמן יחליט להכניס אותי למשחק, אז נאלצתי להחזיק מעמד.

רציתי להגיד לאבא שהפעם היחידה שהרגל שלי תדרוך על המגרש תהיה במחצית, כשמר ליץ' יגיד לי לאסוף מהדשא את הקליפות־תפוזים. אבל במקום זה שתקתי והתרכזתי בניסיון למנוע מהאגיני רגליים שלי לקפוא לי על הרגליים.

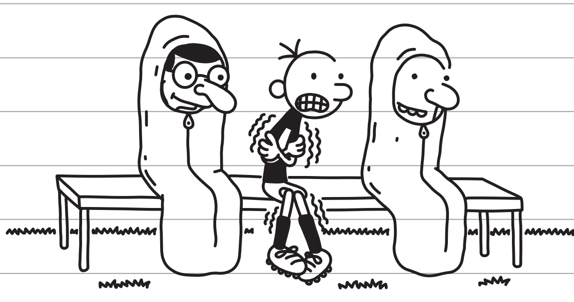
כל פעם שמר ליץ' קרא לכולם לקבל הוראות, אבא אומר לי לקום מהספסל ולהצטרף לקבוצה. יצא לכם פעם לראות משחק בטלוויזיה ולשאול את עצמכם על מה חושבים השחקנים שמחממים את הספסל בזמן שהם עומדים עם כל הקבוצה ומקבלים הוראות מהמאמן?

אני יכול לספר לכם ממקור ראשון.

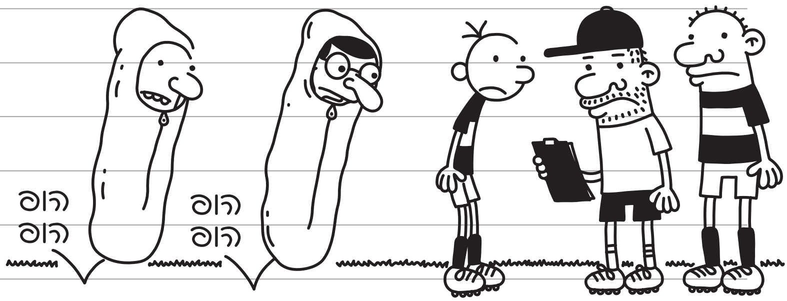

ברגע שהשמש שקעה נעשה **ממש** קר. היה כל כך קר שאוקי קריבי ומנואל גונזלס הלכו לקחת **שקי שינה** מהאוטו של משפחת קריבי.

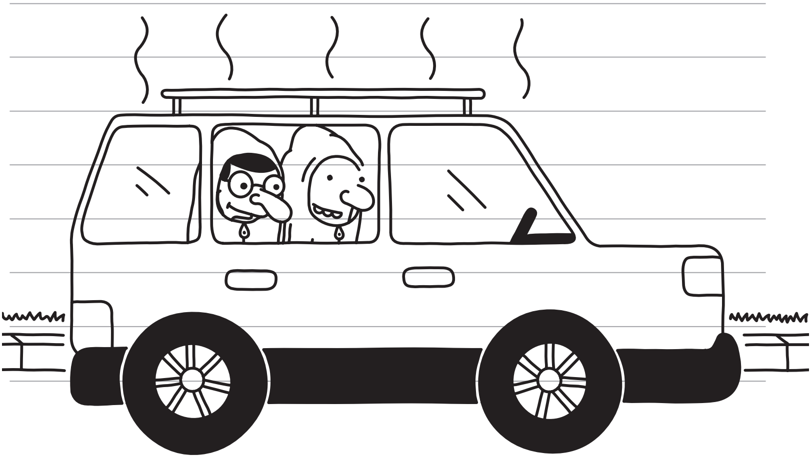
ואבא **עדיין** לא הרשה לי ללכת לקחת את המעיל שלי.

כשהיה פסק זמן הצטרפנו שלושתנו לקבוצה. כשמר ליץ' ראה את מאוקי ומנואל, הוא אמר להם שהם יכולים לחכות באוטו של משפחת קריבי עד סוף המשחק.

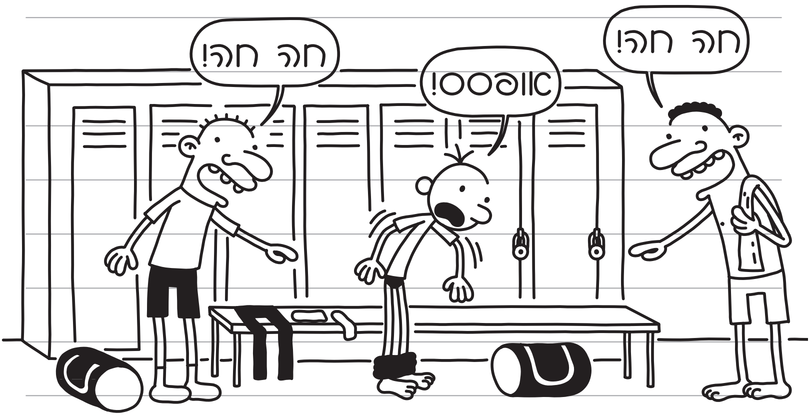
אז מאוקי ומנואל הלכו לשבת במכונית ארבע על ארבע מחוממת, ובאותו זמן אני ישבתי עם מכנסיים קצרים על ספסל מתכת קפוא. ואני יודע **בוודאות** שלמשפחת קריבי יש **טלוויזיה** באוטו, ככה שאני בטוח שהשניים האלה פשוט חגגו.

<u>יום שני</u>

אני צריך לטפל **דחוף** במצב הכביסה שלי. לפני שלושה ימים נגמרו לי התחתונים הנקיים, אז בתור תחליף לבשתי את הבגד־ים שלי.

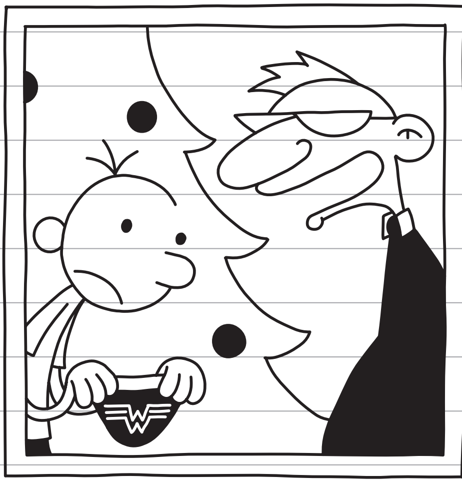
היום היה לנו שיעור התעמלות, וכשהחלפנו בגדים, שכחתי לגמרי שאני לובש את הספידו שלי מתחת לבגדים.

מצד שני, זה היה יכול להיות **הרבה יותר** גרוע. יש לי בבית תחתוני וונדר ווּמֶן שעדיין נמצאים באריזה שלהם, והבוקר כמעט התפתיתי ללבוש אותם רק בגלל שהם נקיים.

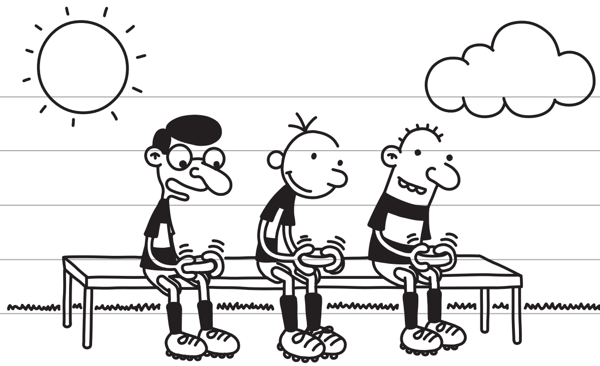
תאמינו לי שלא **ביקשתי** לקבל תחתוני וונדר וומן. בקיץ האחרון כמה קרובי משפחה שאלו את אמא מה לקנות לי ליום־הולדת, והיא אמרה להם שאני מאוד מתעניין בקומיקס ובגיבורי־על.

את התחתונים היו מתנה מדוד צ'רלי.

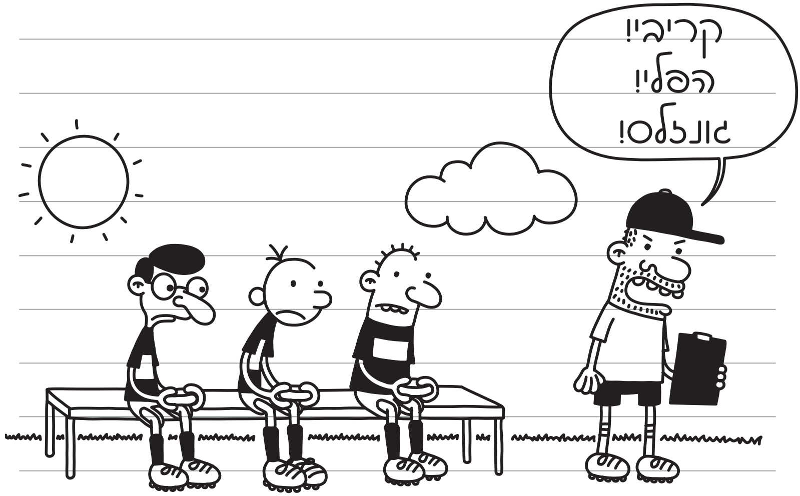

אחרי בית ספר היה לנו עוד משחק כדורגל, אבל בזמן האחרון נהיה יותר חם, אז הקור כבר לא הדאיג אותי.

בבית ספר אני, מאקי ומנואל החלטנו ששלושתנו נביא היום משחקי מחשב למשחק, וזאת היתה הפעם הראשונה שממש **נהנינו** בכדורגל.

אבל זה לא נמשך הרבה זמן. אחרי עשרים דקות של משחק מר ליץ' קרא לשלושתנו לקום מהספסל ולעלות למגרש.

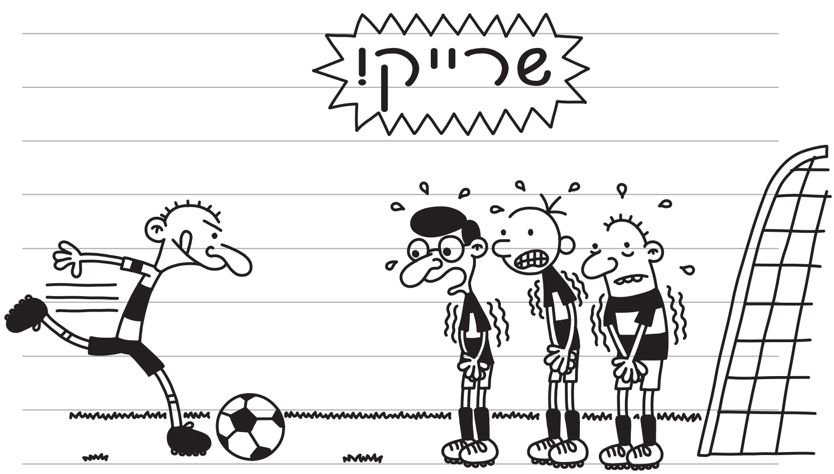

מתברר שאחד ההורים התלונן שהילד שלו לא מקבל זמן משחק, אז בליגת־חובבים החליטו על חוק חדש שקובע שמעכשיו **כל** ילד חייב להשתתף במשחק.

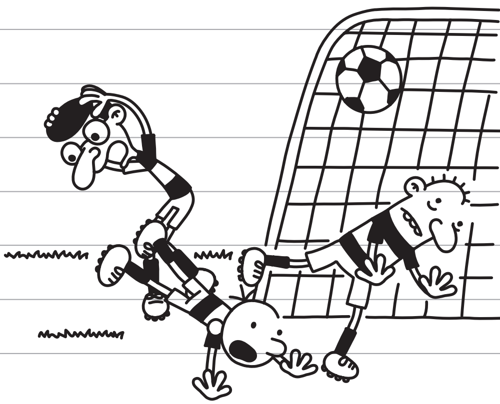
אף אחד מאיתנו לא הסתכל על המשחק, אז כשעלינו למגרש, לא ידענו מה לעשות ואיפה לעמוד.

כמה ילדים בקבוצה שלנו אמרו לנו שלקבוצה השנייה יש "בעיטה חופשית", ושאנחנו אמורים לעמוד צמודים אחד לשני כדי לעשות חומה שתעצור את הבעיטה.

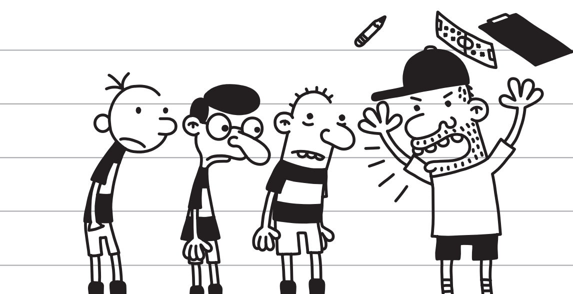
חשבתי שהילדים מהקבוצה שלנו צוחקים, אבל התברר שהם לא צחקו. אני, מנואל ואוקי היינו צריכים להסתדר בשורה לפני השער שלנו. ואז השופט שרק במשרוקית, וילד מהקבוצה השנייה רץ לכדור ובעט אותו ישר עלינו.

טוב, לא שמרנו על השער כל כך טוב, והקבוצה השנייה הבקיעה גול.

מר ליץ' הוציא את שלושתנו מהמשחק בשנייה שהיתה לו הזדמנות וצעק עלינו שלא עמדנו בלי לזוז ושלא עצרנו את הכדור.

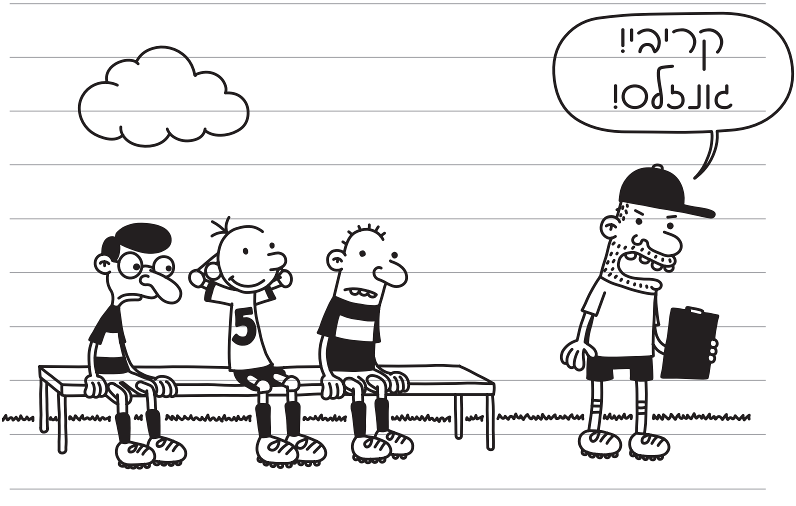
אבל אני אגיד לכם משהו: אם אני צריך לבחור בין זה שיצעקו עלי לבין לחטוף כדורגל בפרצוף, ברור מה אני בוחר.

יום חמישי

אחרי המשחק בשבוע שעבר שאלתי את מר ליץ' אם אני יכול להיות השוער המחליף של הקבוצה, והוא אמר שאני יכול.

זה היה מהלך גאוני מצדי מכמה סיבות. קודם כול, שוערים לא צריכים לעשות סיבובי ריצה וכאלה דברים באימונים. הם רק עושים תרגילים אישיים עם העוזר־מאמן.

דבר שני, שוערים לובשים תלבושת אחרת משאר הקבוצה, וזה אומר שמר ליץ' לא יכול להכניס אותי למשחק כשצריך לעשות חומה מול בעיטה חופשית.

השוער הקבוע שלנו, טאוקר פוקס, הוא הכוכב של הקבוצה, אז ידעתי שבכל מקרה אין סיכוי שאני אזכה לדקות משחק. במשחקים האחרונים היה ממש **כיף**. אבל היום קרה משהו נורא. טאוקר נפצע ביד כשהוא זינק לכדור, והוא היה צריך לצאת. וזה אומר שהמאמן היה צריך להכניס **אותי** למשחק.

טוב, אבא **ממש** התרגש שסוף-סוף אני מקבל קצת זמן משחק איתי, והוא בא לצד המגרש שהייתי בו כדי להדריך אותי מהקו. לא שהייתי צריך את זה. הקבוצה שלנו שמרה על הכדור בצד השני של המגרש בכל הזמן שנותר למשחק, ולא נגעתי בו אפילו **פעם אחת**.

ובכל זאת, אני חושב שאני יודע למה אבא עשה את זה.

כשהייתי קטן ושיחקתי בייסבול של ילדים, היה לי מאוד קשה להתרכז במשחק. אבא רצה לוודא שהיום אני לא אתעסק בדברים אחרים כמו שהייתי עושה כששיחקתי בתפקיד "בסיס שני".

אני חייב להודות שאולי טוב שאבא צמד לי על הראש היום.

היו בערך איזה **מיליון** סביונים באזור שעמדתי בו על המגרש, ובמחצית השנייה כבר התחילו לרעוד לי הידיים בעצבנות.

יום שני

אתמול היה לנו עוד משחק כדורגל, ולמזלי אבא לא היה שם כדי לראות אותו. זה היה ההפסד הראשון שלנו העונה, 1-0. איכשהו בשניות האחרונות הקבוצה השנייה הצליחה לעבור אותי, והם הבקיעו גול וניצחו במשחק. אז זה הרס את המאזן המושלם שהיה לנו עד עכשיו.

אחרי המשחק כולם בקבוצה היו במצב רוח מחורבן, אז ניסיתי קצת לעודד אותם.

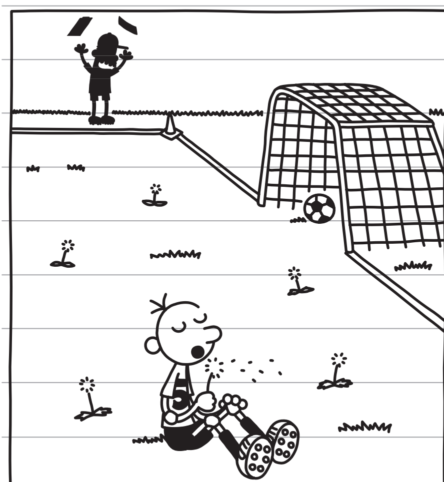
לאור תודה על הגישה החיובית שלי החברים שלי בקבוצה זרקו עלי קליפות תפוזים.

כשחזרתי הביתה הייתי מתוח, כי לא רציתי לספר לאבא על המשחק.

אני חושב שהוא נראה קצת מאוכזב, אבל יש לציין שהוא התגבר על זה די מהר.

אבל היום, כשאבא חזר הביתה מארוחת ערב בחוץ, הוא נראה ממש כועס. הוא זרק את העיתון על השולחן־אוכל, מול הפרצוף שלי, וראיתי את התמונה במדור הספורט:

הזדמנות ש"פרחה לה"

גרגורי הפלי, השוער של "שברים אדומים", לוקח הפסקה מהפעילות בשעה שבעיטה מחצי מגרש של קֶשר "השדים הטזמניים", ג'יימסביירון, נכנסת לשער. תוצאת המשחק חיסלה את שאיפותיהם של "השברים" לעונה בלי הפסדים.

מתברר שאבא שמע על הכתבה בעבודה מהבוס שלו.

בסדר, אז אולי לא סיפרתי לאבא את כל הפרטים על המשחק.

להגנתי אני יכול להגיד שבעצמי לא ידעתי בדיוק מה קרה עד שקראתי על זה בעיתון.

אבא לא אומר לי אף מילה עד סוף הערב. אם הוא עדיין כועס עלי, אני מקווה שהוא יתגבר על זה מהר. היום יצא סוף־סוף "מלך המסלול 2", ואני בונה על אבא שיארגן לי כסף כדי שאני אוכל לקנות את המשחק.

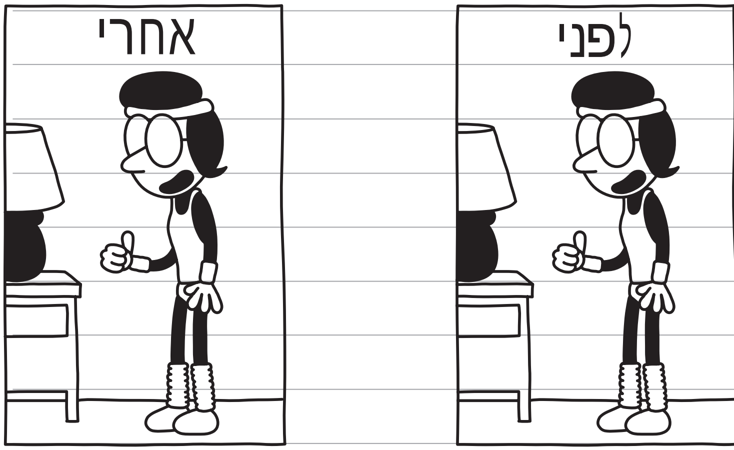
יום שישי

היום אחרי ארוחת ערב אבא לקח אותי ואת רודריק לסרט. הוא לא ניסה להיות נחמד. הוא פשוט היה צריך לצאת קצת מהבית.

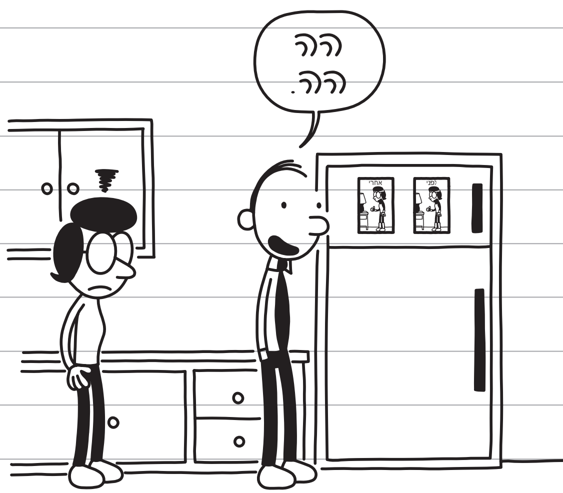
זוכרים שסיפרתי לכם שלפני כמה חודשים לאמא נכנס לראש ג'וק של שיעורי כושר? אז היא פרשה אחרי השיעור הראשון. ביום הראשון שהיא הלכה לחדר כושר, אבא צילם אותה לבושה מכף רגל ועד ראש בבגדי־כושר שלה, והיום התמונות הגיעו בדואר.

החנות צילום שולחת שני עותקים מכל תמונה, אז בתור בדיחה אבא לקח את שתי התמונות, הוסיף להן כיתובים ותלה על המקרר.

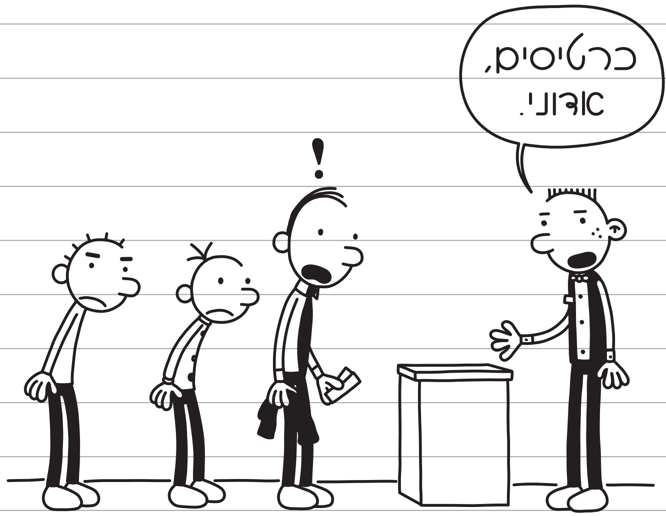

אבא היה די גאה בעצמו על הרעיון, אבל אמא דווקא לא היתה כל כך משועשעת.

בכל מקרה, נראה לי שאבא הרגיש שאולי זה יהיה רעיון טוב שהערב הוא ואמא יתרחקו קצת אחד מהשני.

הלכנו לקולנוע החדש שפתחו עכשיו בקניון. אחרי שקנינו כרטיסים, נכנסנו פנימה ונתנו אותם לסדרן, שהיה בחור עם תספורת קצוצה. בהתחלה לא זיהיתי אותו, אבל מתברר שאני זיהה.

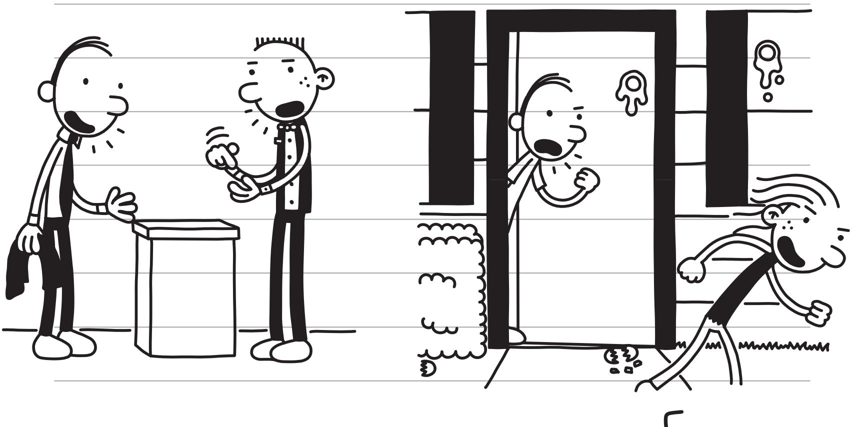

קראתי את השם של הבחור על התג ולא האמנתי למה שאני רואה. זה היה לנווד הית, הילד המופרע שפעם גר בשכונה שלנו. בפעם האחרונה שראיתי אותו היה לו שיער ארוך והוא שרף פח זבל של מישהו. והנה עכשיו הוא פה, ונראה כאילו הוא בדיוק השתחרר מחיל אוויר או משהו כזה.

נראה שאבא התרשם מהמראה החדש של לנווד, ושניהם שקעו בשיחה.

לנווד אמר שהוא לומד בפנימייה הצבאית חִי־רַבָּנָה, ועכשיו הוא בחופשה והוא מנצל אותה כדי לעבוד בקולנוע. אחר כך לנווד אמר שהוא משתדל להשיג ציונים טובים בפנימיית חִי־רַבָּנָה כדי להתקבל לאקדמיה הצבאית של וֶסט פוינט.

ופתאום אבא התחיל להתייחס ללנווד כאילו הוא החבר הכי טוב החדש שלו. וזה היה ממש טירוף, בייחוד אם חושבים על ההיסטוריה המשותפת של שניהם.

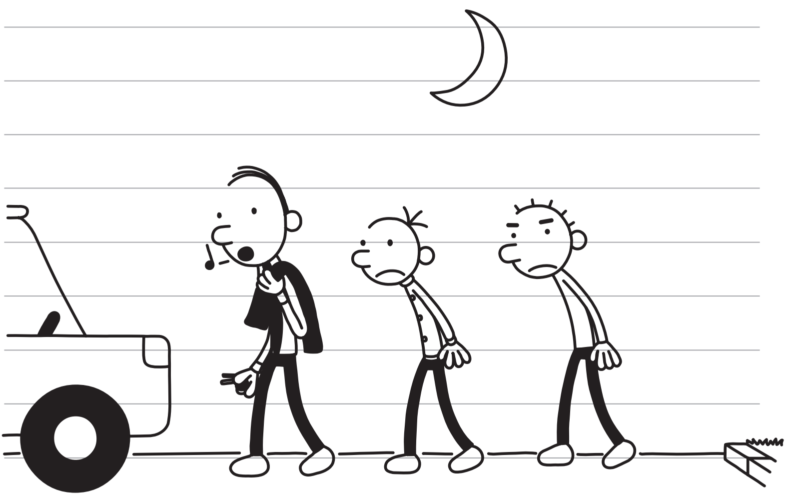
לפני

אחרי

בכל מקרה, אבא המשיך לקשקש עם לנווד, אז אני ורודריק פשוט קנינו לעצמנו פופקורן ונכנסנו לאולם.
ורק בערך באמצע הסרט התחלתי להבין מה **בעצם** קורה.

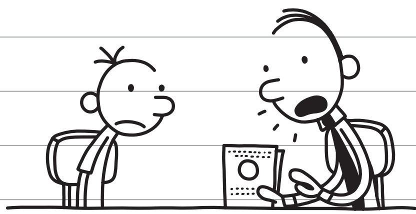
אם אבא רואה מה פנימייה צבאית יכולה לעשות לעבריין צעיר כמו לנווד הית, הוא בקלות יכול לחשוב שהיא יכולה להפוך חנון **כמוני** לגבר.

אני רק מתפלל שלאבא אין מחשבות מהסוג הזה.
האמת שכרגע אני די מודאג, כי הוא כבר **המון** זמן לא היה במצב רוח כל כך טוב כמו זה שהיה לו היום אחרי הסרט.

יום שני

טוב, היום קרה בדיוק מה שפחדתי ממנו. אבא בילה את כל הסוף־שבוע בקריאה על פנימיית חִי־רבַּנה, והערב הוא אמר לי שהוא מתכוון לרשום אותי לשם.

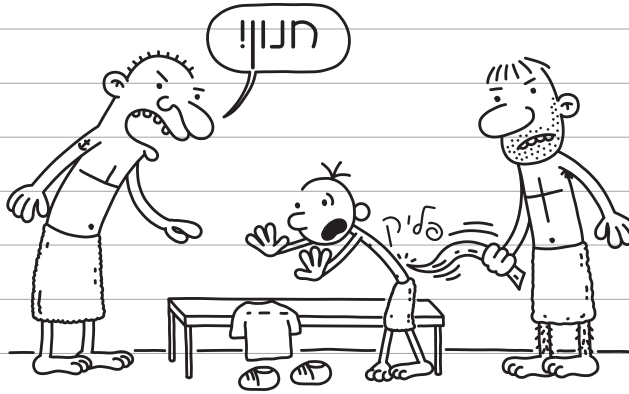

וזה הקטע הכי גרוע: ״מגויסים חדשים״ צריכים להתייצב בפנימייה ב־7 ביוני, כשאני אמור להיות ב**חופש הגדול**.

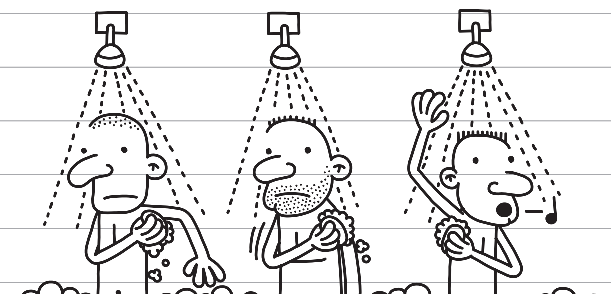
אבא ניסה לשכנע אותי שזה יהיה מצוין בשבילי ושבחִי־רבַּנה יעשו ממני פנתר. אבל מחנה טירונות **לא** נכלל בתוכניות שלי לחופש.

אמרתי לאבא שאני לא אחזיק מעמד אפילו יום **אחד** בחִי־רבַּנה. קודם כול שמים שם ילדים בגילי עם נערים, וזה לא יכול להיות רעיון מוצלח.

אני בטוח שהילדים הגדולים יסמנו אותי כבר ביום הראשון.

אבל מה שבעצם הכי מדאיג אותי הוא המצב במקלחות. אני מתערב איתכם שחִי־רבָּנה הוא מהמקומות האלה עם המקלחות הפתוחות בלי תאים נפרדים, וסידור כזה הוא לא בשבילי.

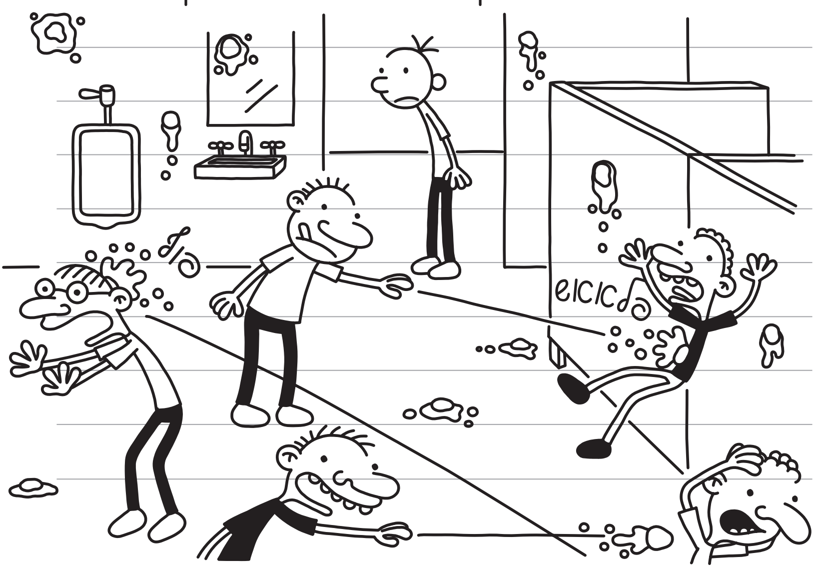

כשמדובר במקלחת, אני צריך את הפרטיות שלי. אפילו בבית ספר אני לא משתמש בשירותים, אלא אם כן מדובר ממש במקרה חירום.

לכמה כיתות בבית ספר שלי יש שירותים צמודים, אבל אפילו באלה אני לא יכול להשתמש, כי כל רעש הכי קטן שאתה עושה מיד משודר בכל החדר.

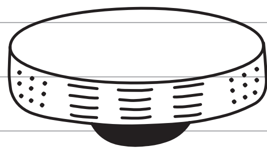

האפשרות הנוספת היחידה היא להשתמש בשירותים של הקפטריה, והמקום הזה הוא בית משוגעים אמיתי. לפני כמה שבועות מישהו החליט להתחיל לזרוק שם נייר טואלט רטוב, ועכשיו המקום נראה כמו שדה קרב.

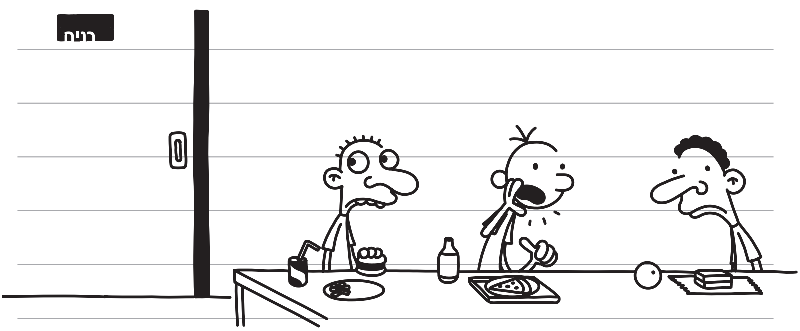

אני לא יכול להתרכז באווירה כזאת, אז אני פשוט מתאפק עד שאני חוזר הביתה.

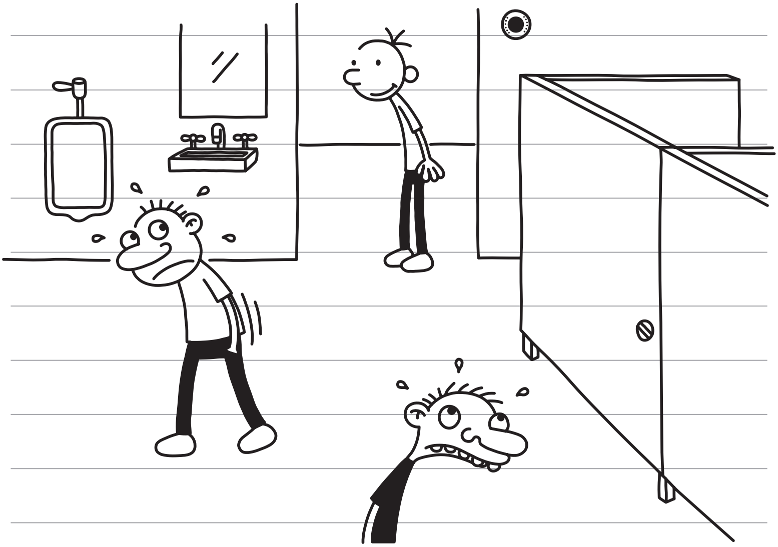
לפני כמה ימים קרה משהו ששינה את המצב. השרת שׂם מטהרי אוויר חדשים בשירותים.

הפצתי שמועה שהמטהרי אוויר האלה הם בעצם מצלמות אבטחה שהתקינו כדי לתפוס את כל מי שזורק את הנייר טואלט הרטוב.

נדמה לי שאמרתי את זה לאנשים הנכונים, כי מאותו רגע השירותים של הקפטריה יותר שקטים מהספרייה.

אולי פתרתי את בעיית השירותים בבית ספר, אבל לא נראה לי שאוכל להשתמש באותו טריק בחֲי־רַבָּנָה. ואני ממש לא בטוח שאוכל להתאפק במשך כל הקיץ.

ידעתי שאני לא אצליח לשכנע את אבא לשנות את דעתו, אז הלכתי לאמא. אמרתי לה שאני לא רוצה ללכת למקום שמכריחים אותך לגלח את הראש ולעשות שכיבות סמיכה כל יום בחמש בבוקר. תיארתי לעצמי שהיא תסכים איתי ותנסה לדבר עם אבא.

אבל נראה שהישועה לא תבוא מאמא.

יום רביעי

ידעתי שאני צריך להזדרז ולעשות משהו שיוכיח לאבא שאני מספיק קשוח ולא צריך ללכת לפנימייה צבאית. אז אמרתי לו שאני רוצה ללכת לצופים.

אבא מאוד התלהב מהרעיון, אז קצת הוקל לי.

חוץ מאשר לחפש דרך להשתחרר מהלחץ של אבא, יש לי עוד כמה סיבות ללכת לצופים. קודם כול, הפעולות של הצופים הן בימי ראשון, זאת אומרת שאני אוכל לעזוב את הכדורגל.

ודבר שני, הגיע הזמן שאני אתחיל לקבל קצת כבוד משאר הילדים בבית ספר.

בעיר שלנו יש בעצם שני שבטים של הצופים: שבט 24, שהוא ממש בשכונה שלנו, ושבט 133, שנמצא במרחק של שמונה קילומטר בערך. שבט 133 תמיד עושה נקניקיות על האש ומסיבות בְּרֵכָה ודברים מהסוג הזה, ושבט 24 יוצא כל שבוע לעשות כל מיני פרויקטים למען הקהילה. אז אני הרבה יותר טיפוס של שבט 133.

הרעיון הוא לוודא שאבא לא יגלה את קיומו של שבט 24, כי הוא **בטוח** יגיד לי להירשם לשם.

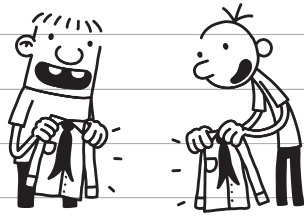
אם להגיד את האמת, הערב נסענו לקניון ועברנו ליד שבט 24 שבדיוק ניקה את הפארק. למזלי, הצלחתי למשוך את תשומת-לב של אבא בשנייה האחרונה.

יום ראשון

היום היתה הפעולה הראשונה שלי בצופים, ולמזלי זה היה בשבט 133. שיכנעתי את רואלי שיירשם איתי גם כן. כשהגענו לצריף פגשנו את מר בֵּרֶט, המדריך. הוא ביקש מאתנו ומרואלי להגיד את השבועת-צופים ועוד כמה דברים, והתקבלנו. מר ברט אפילו נתן לנו מדים.

רואלי שמח כי לדעתו המדים היו מגניבים, ואני שמחתי כי לשם שינוי היתה לי חולצה נקייה.

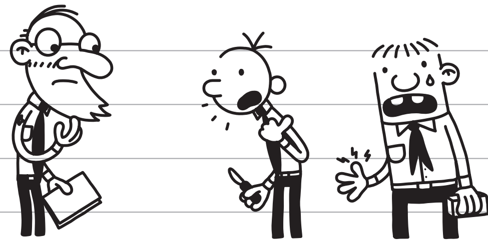
אחרי שלבשנו את המדים הצטרפנו לשאר השבט והתחלנו לעבוד על האותות־הצטיינות שלנו. האותות־הצטיינות הם טלאים שמקבלים אחרי שלומדים לעשות כל מיני דברים גבריים.

אני ורוולי התחלנו לדפדף בספר של האותות־הצטיינות כדי לראות על מה כדאי לנו לעבוד.

רוולי רצה לעשות משהו קשה כמו הישרדות בשטח או כושר גופני, אבל אני שיכנעתי אותו לרדת מזה. אמרתי לו שכדאי לנו להתחיל עם משהו נחמד וקל, אז התפשרנו על גילוף.

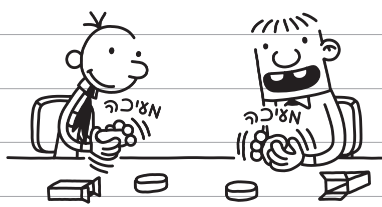
אבל גילוף היה הרבה יותר קשה ממה שחשבתי. לקח לנו **נצח** לנסות לגלף בול עץ ולעשות ממנו משהו, ולרוולי נכנס שבב עץ באצבע כבר אחרי חמש דקות.

אז הלכנו למר ברט ושאלנו אותו אם יש משהו פחות **מסוכן** שאנחנו יכולים לעשות.

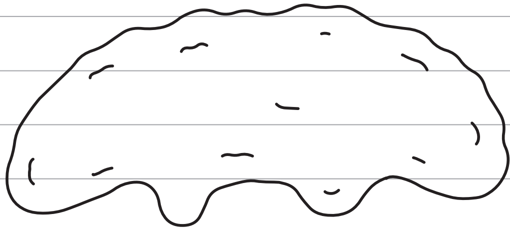

מר ברט אמר שאם יש לנו בעיה עם זה, אולי במקום זה אנחנו יכולים להשתמש בסבון. זה היה הרגע שידעתי שבחרתי נכון כשנרשמתי לשבט 133.

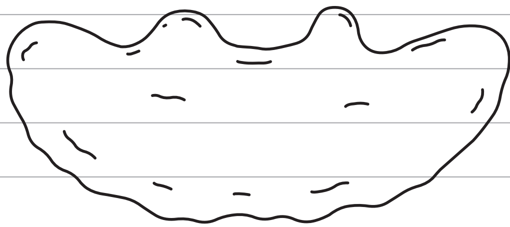
אני ורוולי התחלנו לגלף את הסבון, אבל אז גיליתי משהו ממש מדהים. אם מרטיבים את הסבון מספיק, אפשר פשוט ללוש אותו בידיים לכל צורה שרוצים. אז עזבנו את הסכיני גילוף ובמקום זה מעכנו את הסבון לצורות.

היצירה הראשונה שלי היתה כבשה. הגשתי אותה למר ברט, והוא מחק מהרשימה שלי גילוף אחד.

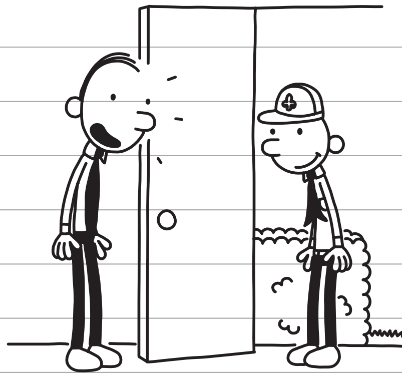
לא ידעתי מה לעשות בגילוף הבא, אז פשוט הפכתי את הכבשה והגשתי אותה שוב בתור הטיטאניק.

ותאמינו או לא, מר ברט קיבל גם את היצירה הזאת.

אז אני ורואולי קיבלנו את האות־גילוי והצמדנו אותו למדים שלנו. כשחזרתי הביתה, אבא מאוד התפעל. אם הייתי יודע שזה כל מה שצריך בשביל שהוא ישמח, הייתי נרשם לצופים כבר לפני חצי שנה.

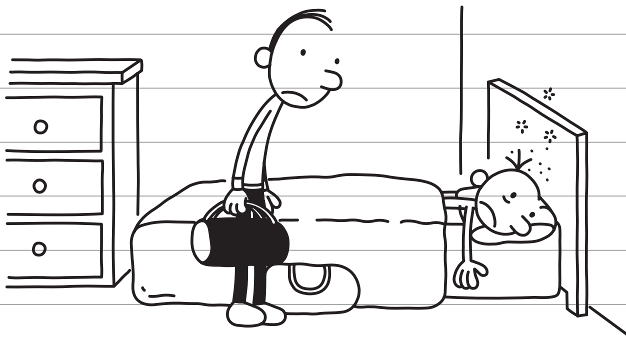

מאי

יום ראשון

לפני כמה ימים מר ברט הודיע שבסוף שבוע הזה השבט שלנו יוצא ל"מחנה אבות־ובנים", אז שאלתי את אבא אם הוא יבוא איתי. הייתי מאוד מופתע לגלות כמה קל היה להרשים את אבא עם האות־הצטיינות הקטן ההוא, אז חשבתי שאם הוא יראה אותי עושה כל מיני דברים גבריים במשך **סוף שבוע** שלם, הוא יהיה ממש בהלם.

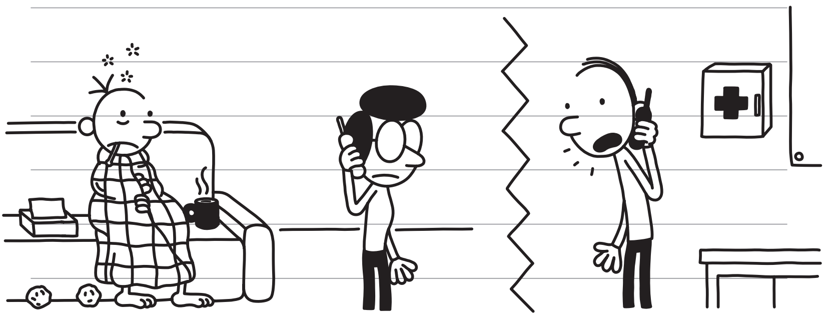
אבל אתמול בבוקר התעוררתי חולה מת. אני לא יכולתי לצאת למחנה, אבל אבא היה **חייב**, כי הוא התנדב להיות נהג.

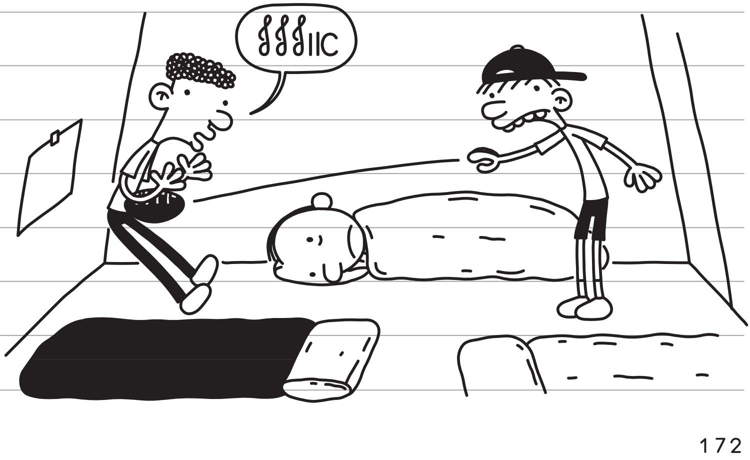
נשארתי במיטה כל היום בערך. הצטערתי רק שנהייתי חולה בסוף שבוע ולא **באמצע** השבוע. בשנה שעברה לא החסרתי אפילו יום לימודים אחד, והבטחתי לעצמי שאני לא נותן **לזה** לקרות שוב.

מתברר שהמחנה אבות־ובנים היה **זוועה**. אתמול בעשר בלילה צלצל הטלפון. זה היה אבאו, שהתקשר מהמיון.

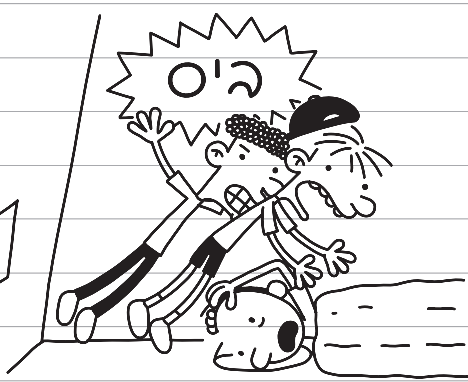
שמו את אבאו באוהל אחד עם האחים וודלי, דאורן ומרכוס, כי אבא שלהם לא היה יכול לבוא. דאורן ומרכוס השתוללו בתוך האוהל, למרות שאבאו אמר להם כל הזמן ללכת לישון. בשלב מסוים דאורן זרק על מרכוס כדור פוטבול ופגע לו בבטן.

מרכוס עשה במכנסיים, וטוני מניח שדאורן חשב שזה מצחיק.

ואז מרכוס השתולל מכעס. הוא נשך את דאורן ולא הסכים להרפות.

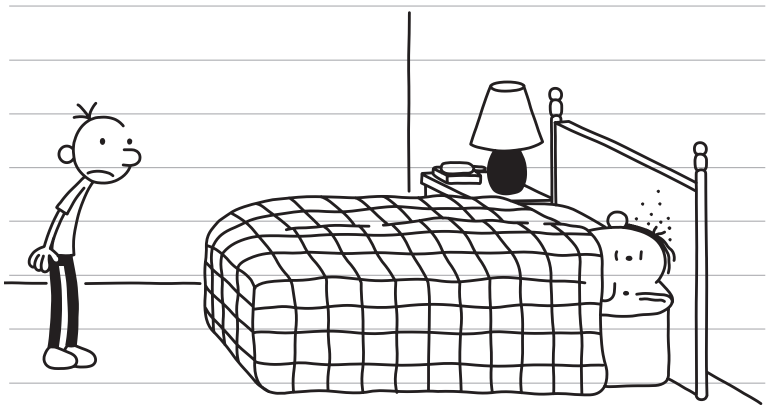
לקח לאבא הרבה זמן לנתק אותם אחד מהשני, ואחר כך הוא היה חייב לקחת את דאורן לחדר מיון.

היום בבוקר אבא בא הביתה, והוא לא היה מבסוט **ממני** על זה שתקעתי אותו במצב הזה. איכשהו יש לי גם הרגשה שאחרי הסוף-שבוע הזה הוא כבר לא יהיה מעריץ גדול של שבט 133.

יום ראשון

היום היה יום האם, ולא היה לי שום דבר לתת לאמא.

באתי לבקש מאבא שייקח אותי לחנות, כדי שלפחות אוכל לתת לאמא איזה כרטיס ברכה או משהו. אבל אבא עדיין לא התאושש מהמחנה אבות-ובנים. ובכל מקרה אני לא חושב שהוא השתוקק לעשות לי טובות.

אז הייתי צריך לחשוב על מתנה תוצרת בית.

בשנה שעברה עשיתי לאמא ליום האם פנקס קופונים של עבודות בית. בכל קופון היה משהו כמו "כיסוח דשא חינם" או "הברקת חלונות חינם".

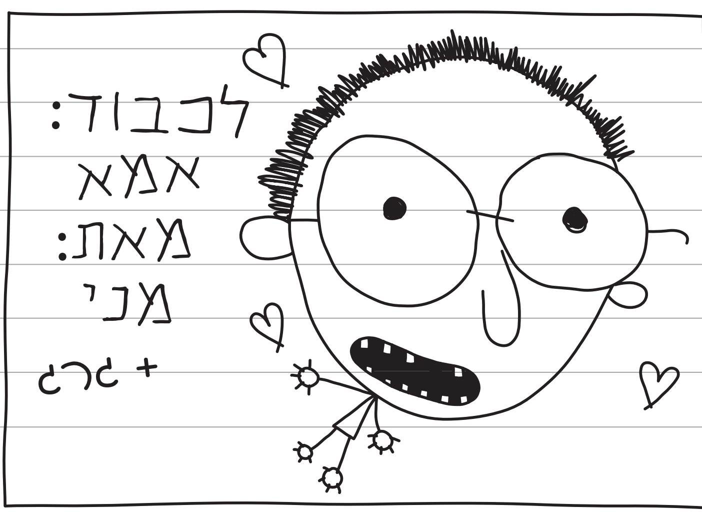
אני נותן לאבא פנקס קופונים של עבודות בית כמעט כל שנה ביום האב, ותמיד זה עובד מצוין. זאת דרך טובה בשבילי לצאת ידי חובה עם המתנה בלי לבזבז כסף, ואבא אף פעם לא באמת משתמש באף אחד מהקופונים שבפנקס.

אמא השתמשה **בכל אחד** מהקופונים **שלה** בשנה שעברה. אז השנה לא רציתי לחזור על אותה טעות.

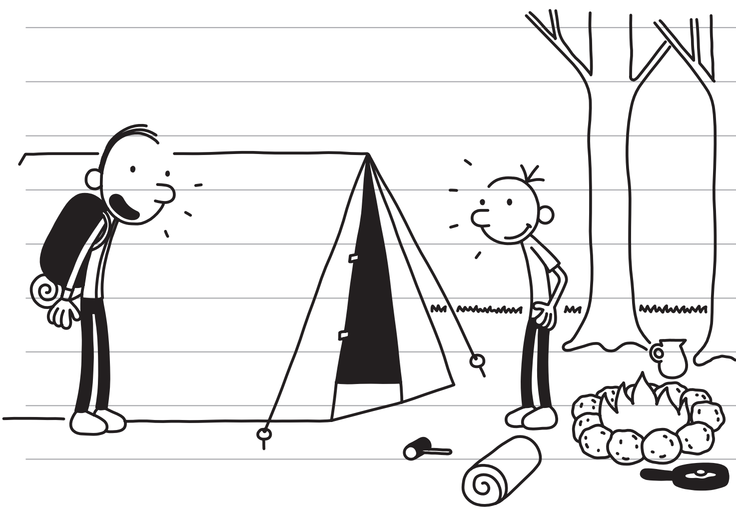
ניסיתי לחשוב על משהו מקורי שאוכל להכין היום לאמא, אבל כבר לא נשאר לי זמן. אז בסוף הצטרפתי למתנה של מני.

יום שני

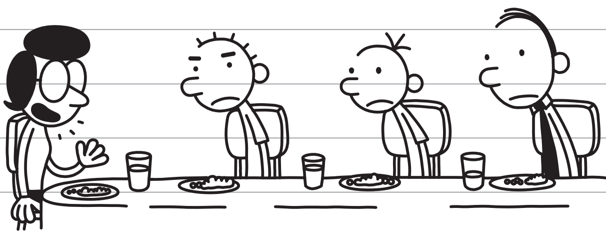
הגעתי למסקנה שהדרך הכי טובה לגרום לאבא לשכוח מהבלגן של המחנה אבות־ובנים היא לעשות "שידור חוזר". אז היום בארוחת ערב שאלתי את אבא אם הוא רוצה לצאת לטיול אוהלים, רק אני והוא.

אחרי שישבתי ולמדתי מהספר־הדרכה של הצופים, אני כבר ממש את להראות מה אני יודע.

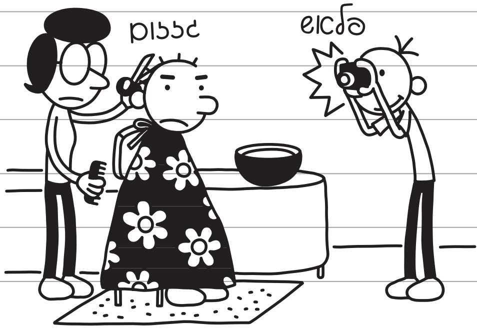
טוב, אבא לא ממש קפץ על המציאה, אבל אמא חשבה שזה רעיון נהדר. היא אמרה שאנחנו יכולים לצאת בסוף שבוע הזה ושרודריק גם יכול לבוא איתנו. היא אמרה שזאת יכולה להיות חוויה "מגבשת" נהדרת בשביל שלושתנו.

אני לא כל כך התלהבתי מהרעיון הזה, וגם רודריק לא.

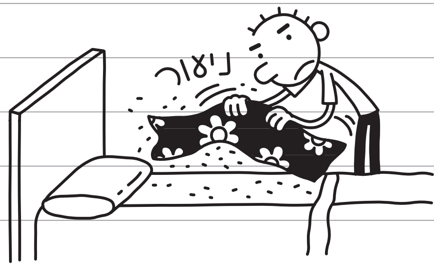
בעצם, אחת הסיבות שרציתי לצאת מהבית בסוף שבוע הזה היא שאני ורודריק בכאסח עכשיו.

אתמול בערב אמא סיפרה את רודריק במטבח. בדרך כלל כשאמא מספרת אותנו, היא שמה לנו מגבת מסביב לצוואר כדי שהבגדים לא יתמלאו לנו בשערות. אבל אתמול אמא השתמשה באחת מהשמלות־היריון שלה במקום במגבת. אז כשראיתי את רודריק ככה, ידעתי שאני חייב לנצל את המצב.

רצתי למעלה ונעלתי את עצמי בשירותים לפני שרודריק יספיק לתפוס אותי ולקחת לי את המצלמה. ולא יצאתי משם עד שהייתי בטוח שהוא הלך.

רודריק החזיר לי בכל מקרה. אתמול בלילה היו לי סיוטים שאני ישן בתוך קן של נמלים אדומות, וזה היה בכוונתו.

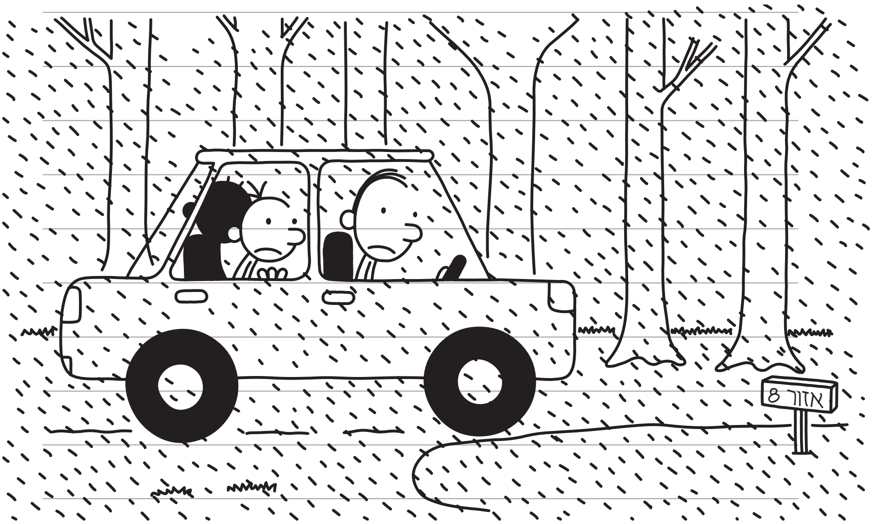
מבחינתי אנחנו עכשיו תיקו. אבל אם יש משהו שלמדתי בקשר לרודריק, זה שהוא לא יעזוב את העניין הזה. וזאת הסיבה שאני לא כל כך להוט לבלות איתו סוף שבוע שלם בתוך אוהל.

יום שבת

היום אני, אבא ורודריק יצאנו לטיול אוהלים שלנו. בחרתי מקום שאפשר לעשות בו המון פעילויות גבריות.

בדרך לאזור המחנה השמיים נעשו אפורים, ואחר כך התחיל גשם.

לא הייתי כל כך מודאג, כי האוהל שלנו עמיד למים, ואמא אורזת פונצ'ו לכל אחד מאיתנו. אבל כשהגענו לאתר הוא כבר היה חמישה־עשר סנטימטר מתחת למים.

היינו די רחוקים מהבית, אז אבא החליט שאנחנו צריכים לחפש מקום לישון בו.

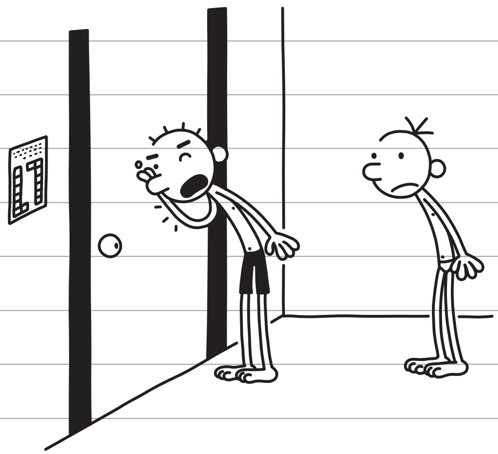
הייתי ממש מבואס, כי כל המטרה של הטיול היתה שאני אראה את אבא בכישורי המחנאות שלי, ועכשיו עמדנו לישון במלון באיזה חדר טיפשי.

אבא מצא מקום והשיג חדר עם שתי מיטות וספה נפתחת. ראינו קצת טלוויזיה ואז התחלנו להתכונן ללכת לישון.

קודם כול, אבא ירד לקבלה כדי להתלונן שהחימום מרעיש, אז נשארתי בחדר לבד עם רודריק.

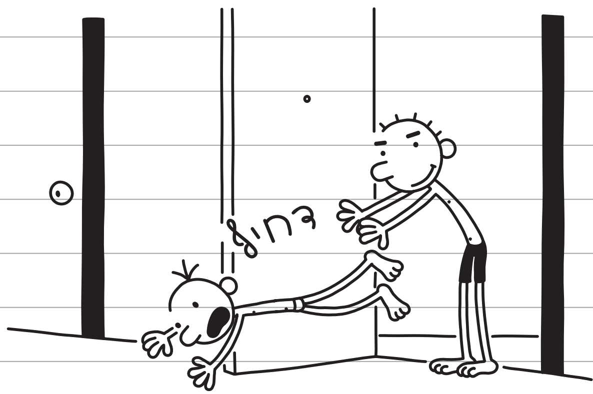
הלכתי למקלחת לצחצח שיניים, וכשיצאתי ראיתי את רודריק מסתכל דרך החור־הצצה. ואז הוא אומר משהו שגרם לי לקפוא במקום.

הוא אומר שהולי הילס והמשפחה שלה נמצאים במסדרון ושהם ישנים בחדר **מול** החדר שלנו.

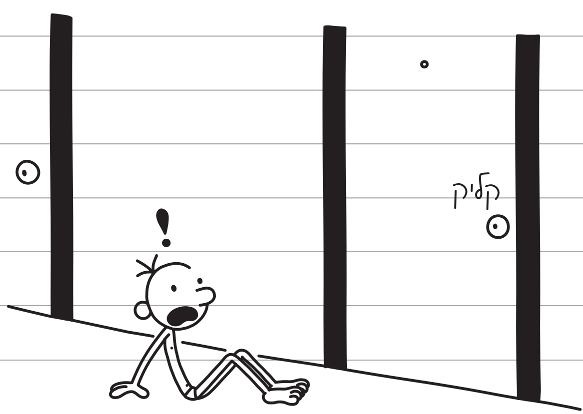

הייתי חייב לראות את זה בעיניים שלי. אז הזזתי את רודריק הצידה והסתכלתי דרך החור בעצמי.

המסדרון היה ריק לגמרי. ולפני שהבנתי שזה תרגיל, רודריק נתן לי דחיפה חזקה שהפילה אותי מחוץ לדלת.

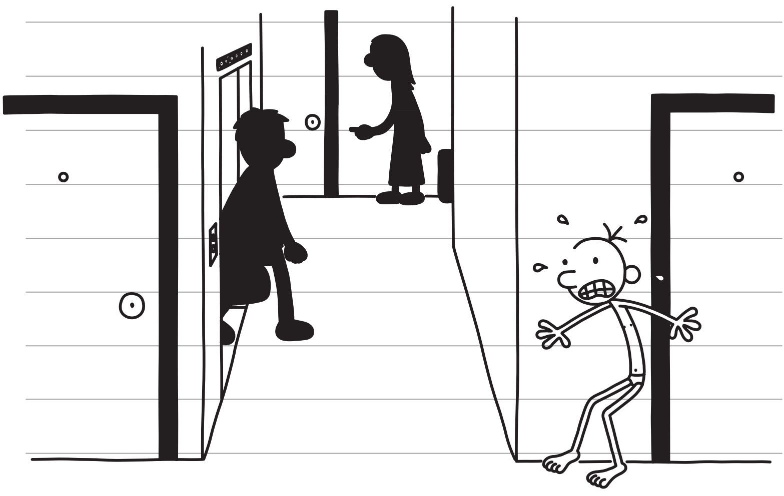

ואז זה נעשה **יותר** גרוע. רודריק נעל אחרי את הדלת, ונשארתי תקוע במסדרון כשאני לובש רק את התחתונים הצמודים שלי.

דפקתי בדלת בכוח, אבל רודריק לא נתן לי להיכנס בחזרה לחדר.

עשיתי הרבה רעש והבנתי שעוד מעט אנשים בכל החדרים שלידנו יתחילו לפתוח את הדלתות שלהם בשביל לבדוק מה קרה. אז התחבאתי מאחורי הפינה כדי שאף אחד לא יראה אותי ואני אחסוך מעצמי את המבוכה. במשך רבע שעה בערך התגנבתי במסדרונות והסתתרתי בכל פעם ששמעתי קולות.

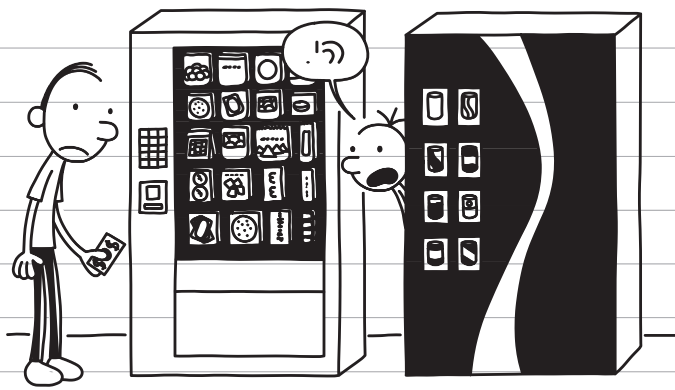

התכוונתי לחזור לחדר שלנו ולהתחנן לרודריק שיכניס אותי, אבל אז קלטתי שאני אפילו לא יודע מה **המספר** של החדר שלנו. וכל הדלתות נראו לי בדיוק אותו דבר.

לא יכולתי גם לרדת לדלפק־קבלה. האפשרות היחידה היתה לנסות למצוא את אבא.

ואז נזכרתי: אבא מכור לג'אנק פוד. ידעתי שבסופו של דבר הוא יופיע ליד המכונות־חטיפים, אז שם התמקמתי.

תקעתי את עצמי בין המכונת־שתייה למכונת־ממתקים וחיכיתי. הייתי צריך לחכות ממש המון זמן, אבל בסוף אבא הופיע שם.

ואתם יודעים מה? אחרי שראיתי את ההבעה על הפרצוף של אבא, די התחרטתי שלא השפלתי את עצמי וירדתי לדלפק־קבלה.

יום ראשון

טוב, אחרי הטיול־אוהלים שלנו אני די בטוח שאין סיכוי שאשכנע את אבא לשנות את דעתו בנוגע לחִי״רבַּנה. אז בשלב הזה אני אפילו לא מנסה.

קלטתי שנשארו רק עוד שלושה שבועות בערך עד ששולחים אותי מכאן, אז הבנתי שזאת ההזדמנות האחרונה שלי לנסות להשיג את הולי הילז. אם יהיה לי מזל, אולי אני אוכל לקחת איתי כמה זיכרונות טובים לפנימייה הצבאית, והקיץ לא יהיה כל כך גרוע.

כבר הרבה זמן שאני מנסה לאזור אומץ לדבר עם הולי, והחלטתי שזה עכשיו או לעולם לא.

כשהלכנו היום לכנסייה, ניסיתי לגרום לזה שנשב קרוב למשפחת הילז. אבל בסוף התיישבנו שתי שורות לפניהם, ואני מניח שזה היה קרוב מספיק. ובחלק שבו כולם לוחצים ידיים, עשיתי את הצעד.

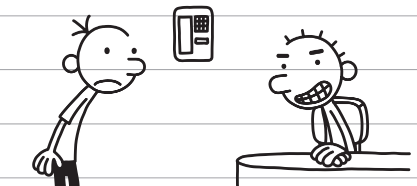

הקטע של הלחיצת־יד בעצם היה רק השלב הראשון בתוכנית של שני שלבים, והשלב השני יגיע בערב. תיכננתי שבשלב השני אני אצלצל להולי ואשתמש בלחיצת־יד בתור נושא להתחיל בו את השיחה.

היום בארוחת ערב אמרתי לכולם שאני צריך לעשות שיחה חשובה מאוד, ושישאירו את הטלפון פנוי. אבל נראה לי שרודריק הבין שאני מתכוון לצלצל לבחורה, כי הוא לקח את כל השפופרות והחביא אותן.

והמשמעות של זה היתה שהדרך היחידה לדבר בטלפון היתה להשתמש בדיבורית שבמטבח, אבל לא היה שום סיכוי ש**זה** יקרה.

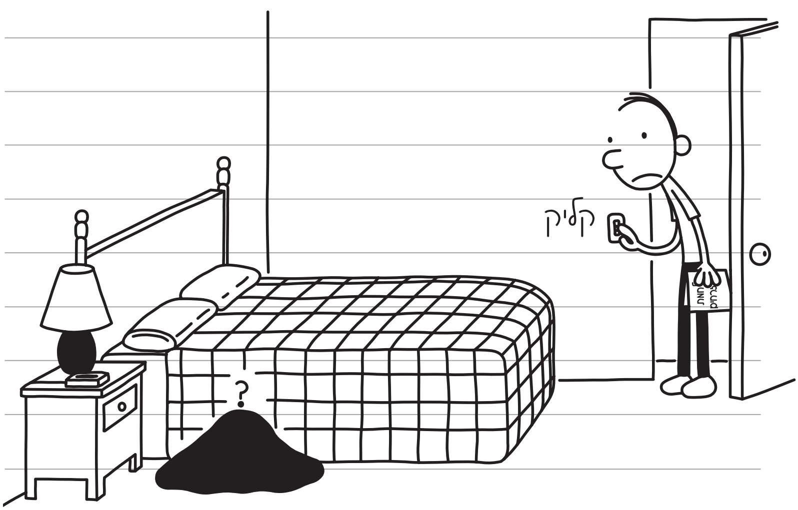

אמרתי לאמא שרודריק לקח את כל הטלפונים, והיא הכריחה אותו להחזיר אותם למקום שלהם.

בסוף רודריק ירד למרתף. אחרי כמה זמן התגנבתי לחדר של אמא ואבא כדי להתקשר. כיביתי את האור כדי שרודריק לא ידע שאני שם והתחבאתי מתחת לשמיכה. ואז חיכיתי עוד עשרים דקות כדי לוודא שהוא לא עוקב אחרי.

לפני שהספקתי לחייג את המספר של הולי, מישהו נכנס לחדר והדליק את האור. הייתי **בטוח** שזה רודריק.

אבל זה לא היה הוא. זה היה **אבא**.

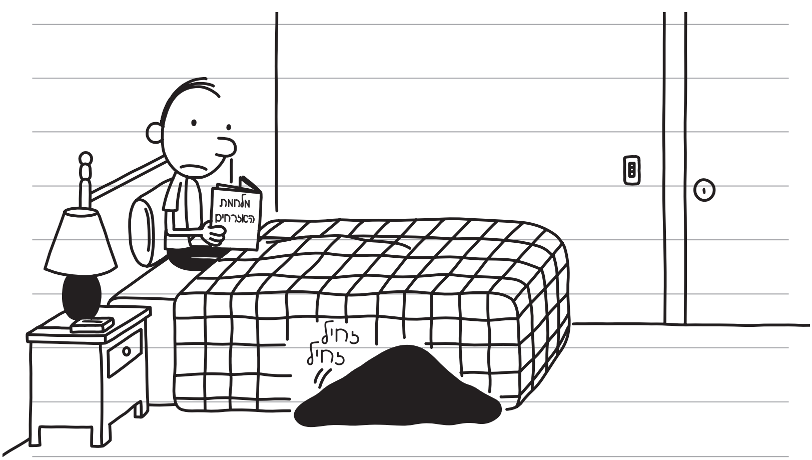

החלטתי לא לזוז, ולחכות שאבא ייקח את מה שהוא צריך ויצא משם.

אבל אבא לא יצא. הוא נכנס למיטה והתחיל לקרוא ספר.

הייתי צריך לצאת מהשמיכה בשנייה שאבא נכנס לחדר, כי עכשיו כבר לא יכולתי פתאום לקום ולצאת החוצה – הוא היה חוטף התקף לב. אז החלטתי פשוט להתגנב החוצה ממש לאט.

זזתי בערך שני סנטימטר בשנייה. חישבתי שייקח לי בערך חצי שעה לעשות את כל הדרך עד הדלת, אבל גם אחרי זה עדיין יישאר לי מספיק זמן לצלצל להולי.

כבר הייתי במרחק מטר וחצי מהדלת של החדר־שינה כשהטלפון שביד שלי צלצל והבהיל את האִמ־אמא שלי.

אני חושב שאבא **באמת** כמעט חטף התקף לב. וברגע שהוא התאושש, לא נראה שהוא שמח לראות אותי.

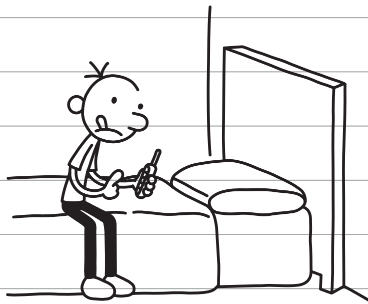
אבא הוציא אותי מהחדר שלו וטרק אחרי את הדלת.

אני בטוח שהאירוע הזה לא שיפר את המצב שלי אצל אבא, אבל נראה לי שבשלב הזה ממילא כבר מאוחר מדי.

יום שלישי

לחצתי ידיים עם הולי לפני יומיים, ולא רציתי שיעבור יותר מדי זמן עד שאדבר איתה שוב.

למזלי, אבא ורודריק לא היו הערב בבית, אז ידעתי שאני יכול לדבר בטלפון בלי שיפריעו לי. התאמנתי מיליון פעם בערך על מה שאני הולך להגיד, ואז סוף-סוף הצלחתי לאזור מספיק אומץ כדי לצלצל.

חייגתי את המספר של הולי, והטלפון התחיל לצלצל. אבל בדיוק אז אמא הרימה את הטלפון למטה.

לאמא יש מנהג מעצבן לחייג בלי לבדוק קודם אם במקרה מישהו אחר משתמש בטלפון, וזה מה שהיא עשתה גם הפעם.

ניסיתי לעצור אותה, אבל לא הצלחתי.

הטלפון המשיך לצלצל אצל משפחת הילז, עד שמישהו ענה. זאת היתה אמא של הולי.

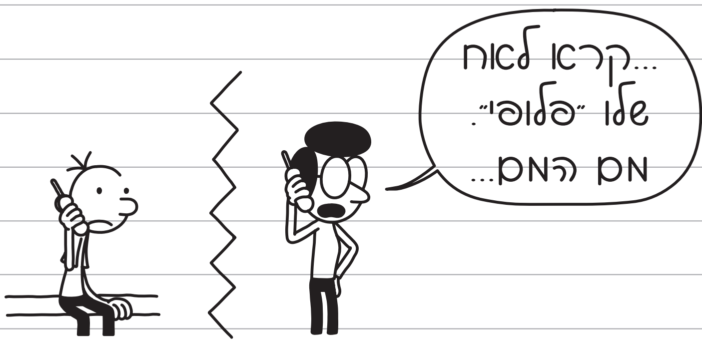
אמא היתה מאוד מבולבלת, כי היא לא חייגה את המספר של משפחת הילז. אני פשוט הפסקתי לנשום וחיכיתי שהכול יעבור כבר.

לקח לאמא ולגברת הילס דקה להבין מי נמצא בצד השני של הקו. אבל ברגע שהן הבינו, הן התחילו לקשקש ביניהן, כאילו שבכלל לא קרה שום דבר מוזר.

הן התחילו שיחה ארוכה על הוועד־הורים ועל הוועדה לגיוס תרומות ודברים כאלה. לא יכולתי לסגור את הטלפון, כי אמא היתה שומעת את הניתוק ומבינה שמישהו הקשיב לשיחה.

בסוף אמא וגברת הילס הגיעו לדבר גם עלי.

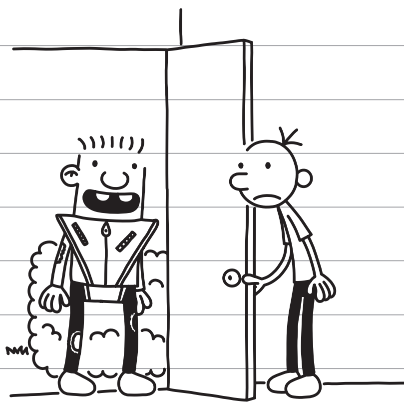
בשלב הזה פשוט הנחתי את הטלפון והלכתי למיטה. הבנתי ששיחה ביני לבין הולי כנראה לא נועדה להתקיים, אז החלטתי רשמית שאוני מוותר.

<u>יום שישי</u>

היום בבית ספר שמעתי במקרה את הולי קובעת עם כמה חברות שלה להיפגש בערב ברחבת רולרבליידס, וצץ לי רעיון.

אחרי בית ספר שאלתי את אמא אם היא תוכל לקחת אותי בערב לאולם החלקה, והיא אמרה שכן אבל שבחזרה אני אצטרך לתפוס טרמפ עם הורים של ילד אחר. אז הזמנתי את ראולי לבוא איתי.

ברגע שראולי הופיע בפתח הבית שלנו, הבנתי שעשיתי טעות כשהזמנתי אותו.

ראולי עשה קוצים בשיער והוא היה לבוש כמו הזמר האהוב עליו, ג׳ושי.

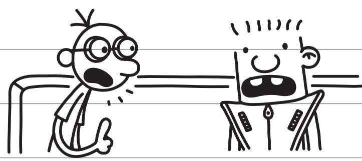
ואני חושב שאולי הוא אפילו שם שפתון זוהר, אבל אני לא יכול להגיד בוודאות. לא יכולתי לבזבז זמן על דאגה בקשר למראה של ראולי, כי היו לי הבעיות **שלי**. כמה זמן לפני זה איבדתי אחת מהעדשות־מגע שלי, אז הייתי חייב להשתמש במשקפיים הרזרביים. יש למשקפיים האלה עדשות בעובי שבעה סנטימטר בערך, והם ממש **מגוחכים**.

אם אני לא מרכיב משקפיים או שם עדשות מגע, אני לגמרי עיוור. כנראה אני צריך להגיד תודה שאני לא חי בתקופה של האנשי־מערות, כי לא הייתי יכול לצוד או לעשות שום דבר מועיל. אני בטוח שהחברי־שבט שלי היו נוטשים אותי בהזדמנות הראשונה שהיתה להם.

כנראה הייתי נגולל להיות איזה חכם שבט או משהו, רק כדי שכולם יחשבו שכדאי להשאיר אותי בסביבה.

כשנסענו בערב לרחבה, נתתי לראולי כמה הוראות איך להתנהג אם אני אתחיל לדבר עם הולי – אני מכיר אותו, ואני יודע שהוא יכול לפגוע אנושות בסיכויים שלי איתה.

חבל שלא חיכיתי עד שנצא מהאוטו, כי מתברר שאמא שמעה את כל השיחה.

כשהגענו לאולם־החלקה יצאתי מהאוטו מהר, לפני שאמא תוכל להגיד **עוד** דברים שלא רציתי לשמוע.

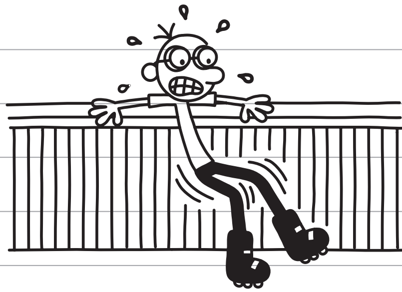
אני וראולי שילמנו על הכניסה ונכנסנו. שכרנו רולרבליידס ולקחנו אותם לאזור של המשחקי־מחשב, משם השקפתי על כל המקום.

זיהיתי את הולי עומדת ליד המזנון. היא היתה עם כמה חברות, אז זה עדיין לא היה הזמן המתאים בשבילי לגשת לדבר איתה.

בשעה תשע הדי־ג'יי הכריז על "החלקה זוגית". המון אנשים התחלקו לזוגות, והולי ישבה ליד שולחן, לבד. ידעתי שזאת ההזדמנות שחיכיתי לה.

התחלתי להתקדם לכיוון שלה, אבל התברר לי
שללכת עם רולרבליידז זה **הרבה** יותר קשה
משדמיינתי לעצמי. הייתי צריך לחבק את הקיר כדי
להמשיך לעמוד.

זה לקח לי **נצח**, וקלטתי שהשיר ייגמר עד שאני
אספיק להגיע להולי. אז התיישבתי על התחת וככה
התקדמתי אליה כדי לזרז את העניינים.

כמה פעמים כמעט דרסו אותי, אבל בסוף הגעתי
למזנון.

הולי עדיין ישבה שם לבד. הזמן אזל להיגמר, אז הייתי צריך לחתוך דרך שלולית סודה כדי להגיע אליה.

כל הדרך למזנון ניסיתי לחשוב מה אני הולך להגיד להולי. קלטתי שכרגע אני לא נראה הכי קול שיכול להיות, אז ידעתי שכדי לחפות על זה אני חייב להגיד משהו מבריק. אבל עוד לפני שהספקתי לפתוח את הפה, הולי אמרה ארבע מילים ששינו הכול:

התחלתי להגיד לה שאני גרג הפלי, הילד מבדיחת "הכלב העיוור", אבל אז בדיוק נגמרה ההחלקה הזוגית, והחברות של הולי התנפלו עליה ומשכו אותה לרחבה.

עשיתי את כל הדרך בחזרה לאזור של המשחקי־מחשב, ושם נשארתי עד סוף הערב. כי, תאמינו לי, **לא** היה לי מצב רוח לרולרבליידז.

אתם יודעים, הייתי צריך להבין מזמן שהולי לא שווה את הזמן שאני מבזבז עליה. מישהי שמבלבלת **ביני** לבין **פרגלי**, ברור שמשהו לא בסדר אצלה.

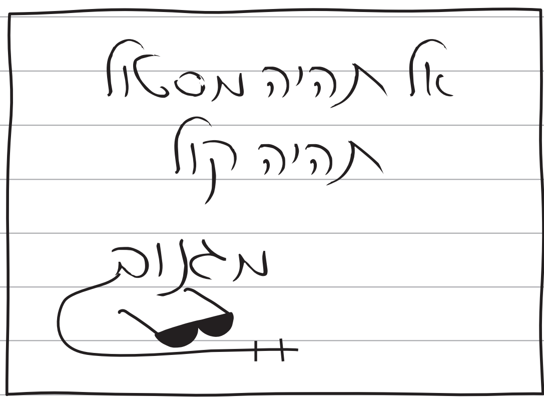
גמרתי עם בחורות באופן רשמי. אני רק צריך לבקש מאבא לברר אם יש אפשרות להתייצבות מוקדמת בפנימיית **חִי"רבָּנה**, כי באמת אין לי סיבה להישאר פה.

יוני

יום שישי

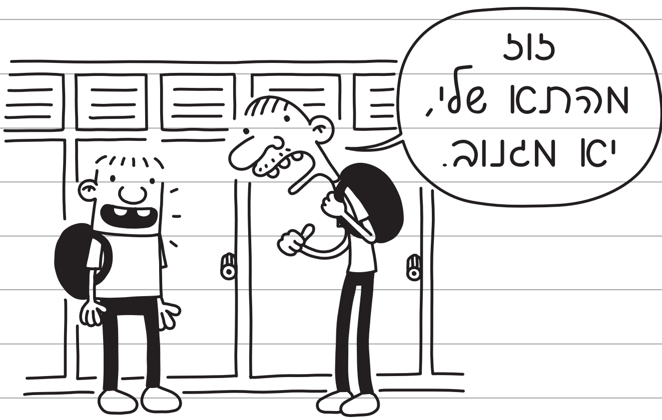
היום היה היום האחרון ללימודים, ולכולם היה מצב רוח טוב חוץ ממני. כל **שאר** הילדים כבר מחכים לחופשה הכיפית שתהיה להם, אבל אני יכול לחכות רק לכפיפות בטן ולתרגילי סדר.

בארוחת צהריים כולם העבירו ביניהם ספרי מחזור כדי לכתוב בהם אחד לשני, וכשאני קיבלתי את שלי בחזרה, זה מה שהיה כתוב בעמוד האחרון שלו:

בהתחלה לא הבנתי מי זה "מגנוב", אבל אז קלטתי שזה רק רולי. לפני כמה ימים רולי עמד ליד הארונית של ילד גדול אחד, והילד רצה שרולי יזוז משם.

אז זה מה שהוא אומר:

אז אני מניח שעכשיו רוולי חושב ש"מגנוב" זה השם־חיבה הקבוע שלו או משהו. אני רק מקווה שהוא לא מצפה **ממני** להשתמש בו.

דיפדפתי בעמודים כדי לראות מי עוד כתב לי בספר, והגעתי לקטע אחד שגרם לי לקפוא במקום. הוא היה מהולי הילס.

קודם כול, היא כתבה את השם הנכון שלי, זאת אומרת שמאז יום שישי היא כבר הבינה מי אני. דבר שני, היא כתבה שע"ק בסוף, וכולם יודעים שהפירוש של זה הוא "שמור על קשר". ו**תאמינו** לי שאני מתכוון לקבל את ההצעה שלה.

גרג,

בעצם אני לא מכירה אותך כל כך טוב,
אבל נראה לי שאתה בסך הכול בסדר.

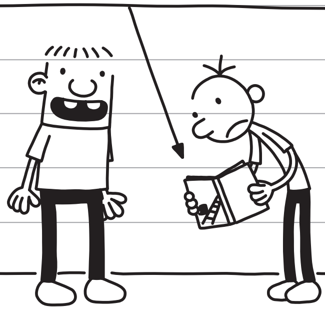
שע"ק
הולי

נתתי לראולי את הספר שלי שיראה מה הולי כתבה לי. אבל אז הוא הראה לי מה היא כתבה בספר **שלו**, וזה קצת גרם למה שהיא כתבה לי להיראות מטופש.

ראולי היקר,

אתה כזה מקסים ומצחיק!
מקווה שבשנה הבאה נהיה באותה כיתה.
תישאר חמוד!

באהבה, הולי

אחרי כמה דקות, הספר־מחזור של הולי הגיע
לאזור שלי, והיתה לי הזדמנות לכתוב בו. אז זה מה
שרשמתי:

הולי היקרה,
את בן אדם נחמד והכול, אבל אני
חושב עלייך רק בתור ידידה.

ממני,

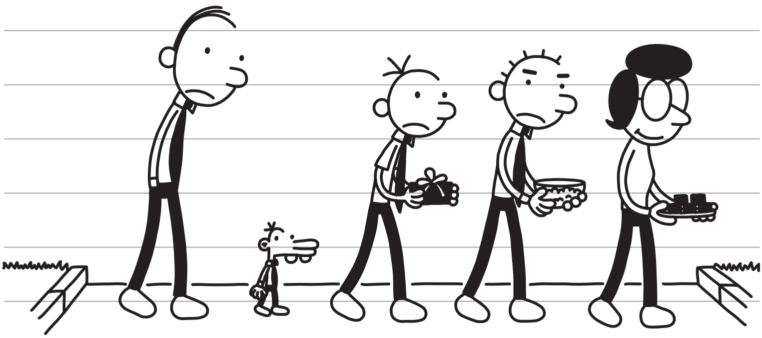
מבחינתי, רק עשיתי לראולי טובה **ענקית**. אני לא
רוצה שהלב שלו יישבר בגלל הולי הילס, כי האמת
היא שלפעמים בנות יכולות להיות אכזריות.

<u>יום שבת</u>

היום היה היום־חופש היחיד שלי, והייתי צריך לבזבז
אותו במסיבת חצי־יום־הולדת של סת סנלה. ביקשתי
מאמא שתיתן לי להישאר בבית כדי שאני אוכל
ליהנות קצת, אבל היא אמרה שכל המשפחה הולכת
למסיבה ביחד.

אבא אפילו לא טרח להילחם בזה, כי הוא ידע שגם **הוא** לא יצליח להתחמק.

אז בשעה אחת חצינו את הכביש לכיוון הבית של משפחת סנלה.

משפחת סנלה באמת שיחקה אותה השנה. הם הביאו ליצן שעושה חיות מבלונים ומתקן מתנפח בשביל הילדים.

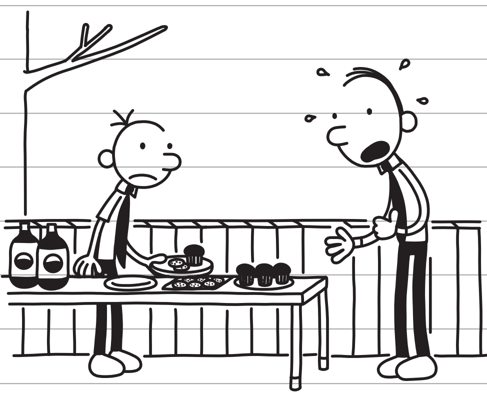
היתה אפילו להקה שניגנה. רודריק היה די מאוכזב בגלל זה, כי הלהקה שלו, חיתול תאוון, ניסתה לקבל את התפקיד, אבל משפחת סנלה דחתה אותם.

כולם אכלו ארוחת צהריים, ואז בשלוש וחצי התחיל האירוע המרכזי.

מר וגברת סנלה סידרו את כל המבוגרים בשורה מול סת, וכל אחד בתורו ניסה לגרום לו לחייך. מר הנריק היה ראשון.

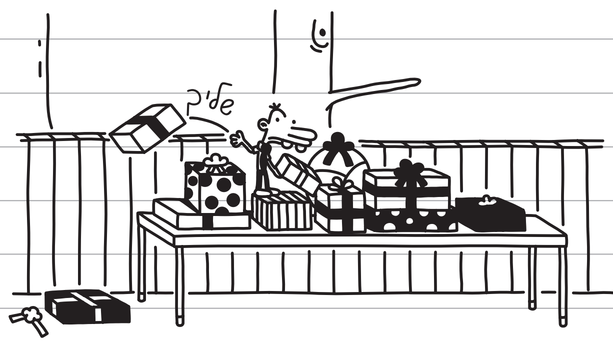
שמתי לב שאבא נראה ממש עצבני בסוף התור. בשלב מסוים עברתי ליד אבא כדי להביא לעצמי עוגה, והוא עצר אותי. הוא אמר לי שאם אני אצליח לחלץ אותו מהמצב הזה, הוא יהיה חייב לי **בגדול**.

חשבתי שזה קצת מוזר שאבא מבקש טובה **ממני**, במיוחד לאור העובדה שהוא זה ששולח אותי מחר לפנימייה צבאית. אז זה היה בסדר מבחינתי לתת לו להתפתל.

אבל זה לא אומר שרציתי לראות את אבא שלי מתנהג כמו קוף מול כל השכונה. חשבתי להתחמק משם ולחזור הביתה כדי למנוע מעצמי את הבושה.

בשלב הזה ראיתי את מני בצד השני של המרפסת, מחטט במתנות של סת.

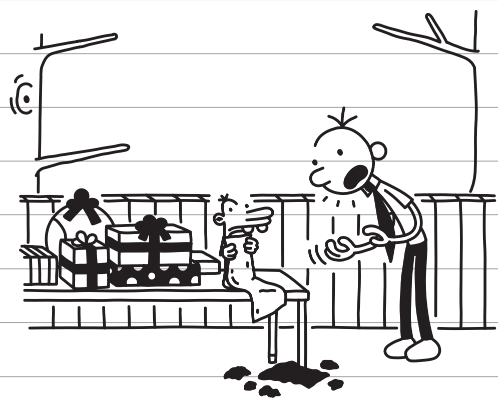

מני מצא את המתנה שאנחנו הבאנו וקרע את העטיפה שלה. ברגע שראיתי מה זה היה, ידעתי שהעניינים הולכים להסתבך מאוד.

גאות היתה שמיכת צמר כחולה, בדיוק כמו גאות שהיתה למני כשהוא היה תינוק. והיה ברור שמני חושב שהוא מצא לעצמו שמוכי חדשה.

הלכתי למני ואמרתי לו שהוא צריך להחזיר את השמיכה כי היא בשביל התינוק ולא בשבילו. אבל מני לא הסכים להודות שאני צודק.

כשמני הבין שאני עומד לקחת ממנו את השמיכה, הוא פשוט הסתובב וזרק אותה מעבר למעקה.

השמיכה נתלתה על ענף של עץ. ידעתי שאני צריך להחזיר אותה לפני שאמא תגלה, אז יצאתי מהמרפסת והתחלתי לטפס על העץ.

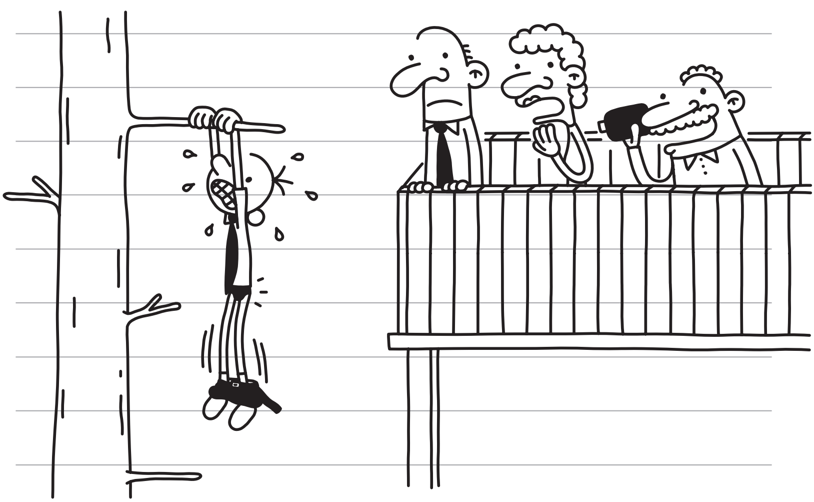
בדיוק כשעמדתי לתפוס את השמיכה, הרגל שלי החליקה, ונשארתי תלוי. ניסיתי להרים את עצמי למעלה, אבל לא היה לי מספיק כוח.

בטח הייתי מצליח לעשות את זה, אבל כל מה שהכנסתי לפה היום היה מיץ ענבים וציפוי של פרוסת עוגה, אז לא היתה לי אנרגיה בגוף.

צעקתי לעזרה, אבל אחר כך לגמרי הצטערתי שמשכתי אלי את התשומת-לב. כי בדיוק כשכולם באו לראות מה קרה, המכנסיים שלי השתחררו ונפלו עד הנעליים.

זה לא היה קורה אם הייתי לובש את המכנסיים **שלי**. אבל מאז שהמכנסיים החגיגיים שלי התלכלכו מהשוקולד, לא כיבסתי אותם, אז שאלתי מ**רודריק** זוג מכנסיים שהיו גדולים עלי בשתי מידות בערך.

המצב היה מספיק מביך גם ככה, אבל אז הבנתי שקורה משהו אפילו **יותר** גרוע: לבשתי את התחתוני וונדר וומן.

בסופו של דבר, אבא הגיע בריצה ועזר לי לרדת, אבל לא לפני שמר סנלה צילם את הכול במצלמת וידיאו שלו. ואיכשהו נדמה לי שהפעם יש לו סיכוי לא רע לזכות בפרס הגדול ב״משפחה הכי מצחיקה״.

אחרי זה אבא סחב אותי מהר הביתה, וחשבתי שהוא מאוד יתעצבן עליי. אבל התברר שהתאונה שקרתה לי היתה בדיוק כשהגיע תורו של אבא להצחיק את סת סנלה, ויצא שהצלתי אותו מזה.

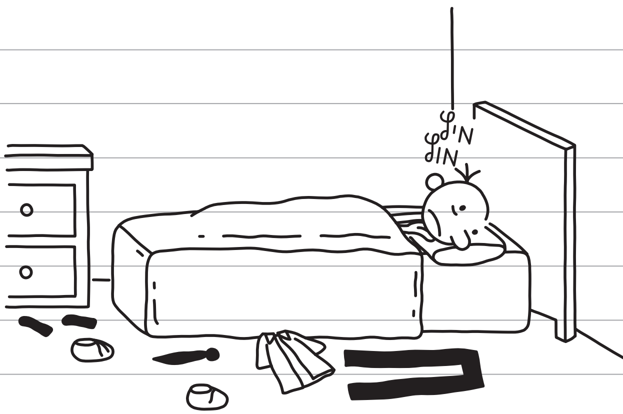
ושימו לב: אבא חושב שאני **בייאתי** את כל העניין כדי לחלץ אותו.

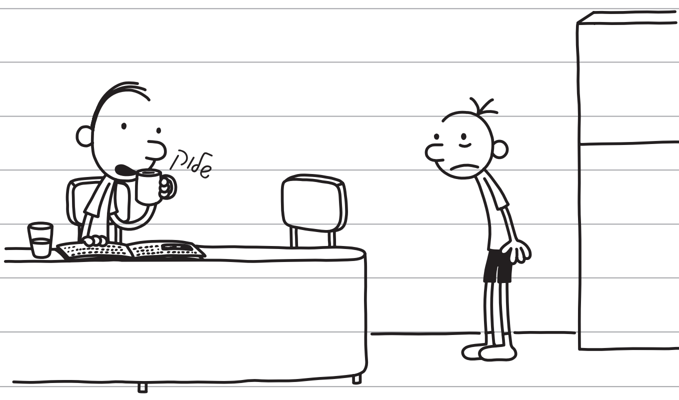
לא התכוונתי להסביר לו שהוא טועה. אירגנתי לעצמי קערה גדולה של גלידה, ישבתי מול הטלוויזיה וניסיתי ליהנות כמה שאפשר ממה שנשאר מהיום־חופש היחיד שלי.

יום ראשון

כשהתעוררתי הבוקר, השעה היתה אחת־עשרה ורבע. לא הבנתי איך זה שאני עדיין במיטה, כי אבא היה אמור להסיע אותי לחֵי־רַבָּנֵה בשמונה.

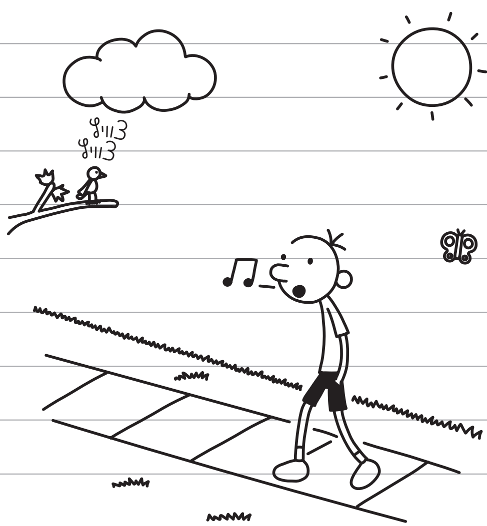
אז ירדתי למטבח. אבא ישב ליד השולחן־אוכל וקרא עיתון, והוא אפילו עדיין לא היה לבוש.

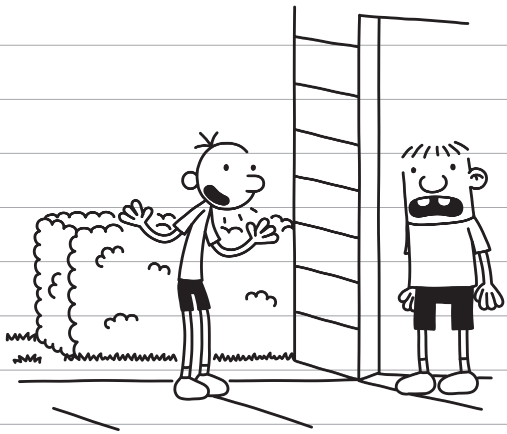
כשנכנסתי למטבח, אבא אמר לי שאנחנו יכולים "לחשוב מחדש" על עניין הפנימייה הצבאית. הוא אמר שאולי אני אוכל לעשות מדי פעם כמה שכיבות סמיכה וכפיפות בטן, וזה יהיה טוב באותה מידה כמו הגיבושון־קיץ של חִי״רבַּנה.

לא האמנתי למה שאני שומע. נראה לי שאבא הרגיש שהוא חייב לי על זה שהצלתי אותו אתמול, וזאת היתה הדרך שלו להחזיר לי טובה.

יצאתי מהבית והלכתי לבית של רואלי לפני שאבא ישנה את דעתו. ובדרך לשם קלטתי שאני עכשיו בחופש הגדול.

דפקתי בדלת של הבית של רוולי, וכשהוא פתח
אמרתי לו ש**בסוף** אני לא צריך ללכת לחִי־רבַּנה.

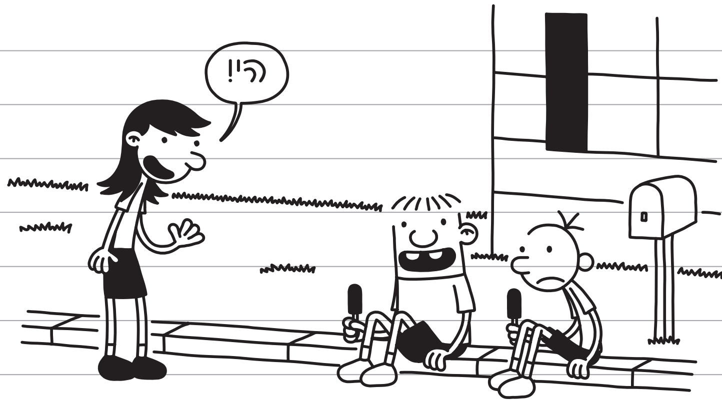

רוולי בכלל לא ידע על מה אני מדבר, וזה רק
מראה לכם איזה מטופש הוא יכול להיות לפעמים.

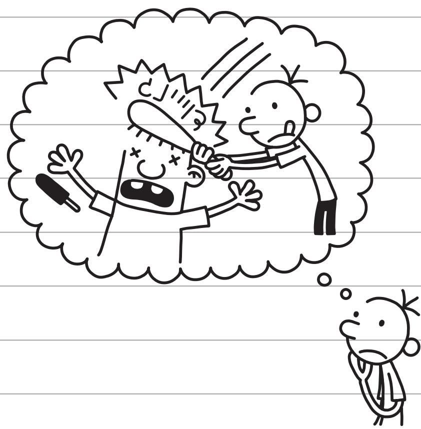
שיחקנו קצת ב"מלך המסלול 2" של רוולי, ואז
ההורים שלו העיפו אותנו מהבית. לקחנו ארטיקים
והתיישבנו איתם על המדרכה מול הבית.

לא **תאמינו** מה קרה אז. ילדה ממש חמודה,
שאף פעם לא ראיתי, ניגשה אלינו והציגה את
עצמה.

היא אומרת שקוראים לה טריסטה ושהיא רק עכשיו עברה לגור בהמשך הרחוב.

הסתכלתי על ראולי, והיה ברור לי לגמרי שהוא חשב בדיוק על מה שאני חשבתי. אז לקח לי בערך שתי שניות לחשוב על תוכנית פעולה.

אבל אז היה לי רעיון **יותר** טוב.

למשפחה של ראולי יש מנוי בקנטרי קלאב, ומותר לו להביא לשם כל יום שני אורחים.

ככה שזה בעצם יכול לעבוד לא רע בכלל.

נראה שסוף-סוף הדברים מתחילים להסתדר לי, ואתם יודעים, באמת הגיע הזמן. אני לא מכיר מישהו שמגיע לו קצת לנוח יותר ממני, כי כמו שכבר אמרתי, אני אחד האנשים הכי טובים שאני מכיר.

ואני יודע שזה ממש נדוש לסיים עם סוף טוב, אבל מתברר שבכל מקרה נגמר לי הנייר, אז כנראה שזה ה...

סוף.

תודות

תודה לאשתי ג'ולי, שבלי אהבתה ותמיכתה כתיבתם של הספרים האלה לא היתה מתאפשרת. תודה לבני משפחתי – אמא, אבא, רֶה, סקוט ופֶּט – ולמשפחתי המורחבת – משפ' קיני, משפ' קולינן, משפ' ג'ונסון, משפ' פיטש, משפ' קנדי ומשפ' ברדט. כולכם תמכתם במאמץ הזה והיה נהדר לחלוק איתכם את ההתנסות הזאת.

תודה, כמו תמיד, לעורך שלי, צ'רלי קוצ'מן, שנתן לסדרה הזאת הזדמנות, לג'ייסון ולס, מנהל הפרסום הטוב ביותר בתחום, ולכל החבר'ה הנהדרים בהוצאת "אברמס".

תודה לבוס שלי, ג'ס ברלייר, ולכל עמיתי לעבודה ב"פמלי אדיוקיישן נטוורק".

תודה לריילי, סילבי, קלרה, נינה, בראד, אליזבת וקית מ"הוליוודלנד".

תודה למל אודום על הביקורות הנפלאות והמשבחות לשני הספרים הקודמים בסדרה.

ותודה לאהרון ניקודמוס על העידוד שהעניק לי לפני שנים רבות לשוב ולצייר אחרי שכבר הרמתי ידיים.

על הסופר

ג'ף קיני הוא מעצב ומפתח משחקים באינטרנט. הוא גדל בוושינגטון ועבר לניו אינגלנד ב־1995.

ג'ף חי בדרום מסצ'וסטס עם אשתו ג'ולי ושני בניהם, ויל וגרנט.